ምዕራፍ አራት

4. የስደተኞች መንደር (አዱሉም)

የእግዚአብሔር ራእይ ያለው ትውልድና ፈተናው

‹‹ያዕቆብም ለፈርዖን አለው፡- የእንግድነቱ ዘመን መቶ ሰላሳ ዓመት ነው፤ የሕይወቴ ዘመኖች ጥቂትም ክፉም ሆኑብኝ፥ አባቶቼ በእንግድነት የተቀመጡበትንም ዘመን አያህሉም፡፡›› ዘፍጥ.47÷9

በዚህች ዓለም ላይ ፈተናዎች ጎልተው የሚመጡት፤ በምድራዊው ኑሮዋችን፣ በሀብታችንና በእውቀታችን ላይ ብቻ አይደለም፡፡

እግዚአብሔር አምላክ ለሰው ልጆች ያለውን ራእይ የሚጻረር መንገዳችንን ተከታትሎ የሚያጠቃን፤ መነሻችንንና መድረሻችንን፣ ሥራችንንና ታሪካችንን ለማጥፋትና እንዲሁም ለማበላሸት፤ ብሎም አቅጣጫዎችን ለመለወጥ የሚተጋ መንፈስ እንዳለ፤ ብዙዎቻችን ገና አልተረዳነውም፡፡

በመጀመሪያ ደረጃ ክፉ መንፈስ በጣም ትልቁና ብርቱ ጥንቃቄ የሚያደርገው፤ የእግዚአብሔር ራእይ ወደ እግዚአብሔር ሰው እንዳይወርድና ወደ ሕዝቡም፤ እንዳደርስ ማገድና መከልከል ነው፡፡

በዚህ ሁኔታ ውስጥ አብርሃም ብዙ መንገዶችን ተጉዟል፡፡ የእግዚአብሔርን ራእይ ለመጠበቅ ወይም ደግሞ ወደ ራእዩ ለመድረስ ሲባል የሚመጣውን ፈተና በብዙ መንገድ ተቋቁሞ አልፎታል፡፡

አብርሃም ጠላት በተነሳበት ወቅት፤ እግዚአብሔር አምላክ ጠላቶቹን ሀሳባቸውን በማስለወጥ፤ እንዲሸልሙት አደርጓል፡፡

ሰይጣን፤ ረሃብ ባመጣበት ዘመን፤ እግዚአብሔር ለአብርሃም የገባለትን የተስፋውንና የቃል ኪዳኑን ኃይል ለማዛባትና በዕድሉም እንዲያማርር ለማድረግ፤ ብዙ ዘመቻ አድርጎበት የነበረ ቢሆንም፤ እግዚአብሔር አምላክ የረሃቡን ጊዜ ሽሮና ለውጦ፤ በምድረ በዳ ውስጥ የከበረና ታላቅ ባለሃብት እንዲሆን አድርጎታል፡፡ ዘፍ.12፡10

ከዚህ በተጨማሪም፤ እግዚአብሔር አምላክ ለአብርሃም የገባውን የተስፋ ቃል ኪዳኑ፤ ለዘሮቹና ለልጅ ልጆቹ እንደሚሰጥ ተናግሯል፡፡ ይህንን የሰማው ዲያብሎስም፤ የአብርሃምን ዘር ለማጥፋት ያላደረገው ጥረት አልነበረም፡፡

ያዕቆብ አስራ ሁለት ልጆች ወለደ፡፡ ከአስራ ሁለቱ ልጆቹ አንደኛው <u>ይሁዳ</u>፤ አባቱ በተለይ ራእይ ያየለት ሰው ነው፡፡ የይሁዳ ራእይ በእግዚአብሔርና በያዕቆብ መካከል የሚያልፍ ነው፡፡ አባቶች ራእያቸውን ለማያዩ አድርገው ወደ ትውልዱ ማስተላለፍ ካልቻሉ በራሱ ችግር ነው፡፡

የእግዚአብሔር ራእይ በይሁዳ ሕይወት ውስጥ

4.1 የይሁዳ እናት ልያ

ልያ የምታባለው የራሔል እህት፤ ለያዕቆብ ደግ፣ ቅን፣ የዋህ፣ ንጹህ የፍቅር ሴት ሆና ተገኝታለች፡፡ ይሁን እንጂ፤ እግዚአብሔር ከልያ ጋር ነበር፡፡ ስሟ፤ ዓይኗ ትንሽ ከመሆኑ ጋር የተያያዘ ሲሆን፤ <u>ልያ</u> ማለት <u>ዓይነ-ደካማ፤ ዓይነ ሞጭሟጫ</u> ማለት ነው፡፡ <u>ራሔል</u> ማለት ደግሞ፤ <u>እንደ ቄብ በግ የምትዘል ዓይነ ፈጣጣ</u> ማለት ነው፡፡

ሚስቱን የማይወደውና በሚስቱ ውበት ያልተማረከው ያዕቆብ፤ ለልያ ብዙ ትኩረት ባይሰጣትም፤ ውበት የማያየውና በመልክ የማይመዝነው እግዚአብሔር ግን፤ ከልያ ጋር ነበር፡፡

ኑሮዋ ሁሉ ብዙ ፈተና የበዛበት በመሆኑ፤ ለወለደቻቸው ልጆች ሁሉ ያወጣችው ስም፤ በቤትዋ ውስጥ ያለውን መከራና በያዕቆብ ላይ ያለውን ተለዋዋጭ ጠባይና ገጽታ የሚመለከት ነበር፡፡

እንደማንኛውም ሰው ኑሮዋን የያዘችው ቢሆንም፤ በጣም የተቸገረችበት ግን፤ በቤተሰቡ ውስጥ ሰላምና መረጋጋት አለመኖር እንዲሁም፤ እርሷ በበጎ ሁኔታ አለመታየትዋ ነበር፡፡

በዚህ የተነሳም የመጀመሪያ ልጅ ስትወልድ ስሙን ሮቤል አለችው። ትርጉሙም፤ « የመከራዬ ማስታወሻ » ማለት ነው።
« **እግዚአብሔርም ልያ የተጠላች መሆንዋን ባየ ጊዜ ማኅፀንዋን ከፈተላት።** » ዘፍ. 29÷31 ይላል።

የጥላቻ መንፈስ ብዙ ጊዜ የሚያገኛቸው ሰዎች፤ እግዚአብሔር ከእነርሱ ጋር ሲሆን ነው። ወደ አምላክ መጸለይ ሲጀምሩ፤ በፊት አብረዋቸው የነበሩ ሁሉ ይቀየሩባቸዋል። «**እኔ ይህንን ሰው ሳየው፤ ፊቱ ደስ አይለኝም።**» ይላሉ ።

ከጠባያቸው ጋር ለመተባበር እምቢ ሲሉ፤ ከሐሜቱም፤ ከጥፋቱም ጋር አንኖርም በማለት የሰማይ አምላክን መጥራት ሲጀምሩ ያኮርፋሉ።

ሌላው ቀርቶ የቅርብ ቤተሰብና ዘመድ ሳይቀር ይናደዳል፤ ይበሳጫል። ይህ በሕይወት ውስጥ ያለ የአምልኮት የልምምድ ጉዳይ፤ ለመውደቃችንም ለመነሳታችንም ምክንያት የሚሆን ነው።

ልያና ያዕቆብ አንድ ላይ እየኖሩ፤ በአንድ ማዕድ እየተቀመጡ ጥላቻ አለ። የሆነው ሆኖ ለያዕቆብ የመጀመሪያውን ወንድ ልጅ ወልዳለታለች።

በዚህ ጊዜ በልያ ሕይወት ውስጥ፣ ያለመረጋጋት፤ የተስፋና የቃል ኪዳን ደስታዎች መጥፋት፣ የፍቅርና የሞገስ ጸጋ ተሟልቶው አለመገኘትና በሕይወቷ ውስጥ አለመኖር፣ የልጇን ስምና ዕድል የመከራዬ ማስታወሻ ብላ እንድትሰይም አስገድዷታል።

ከዚህ በኋላ ሮቤል፤ ዕድሜ ልኩን ፈተና የገጠመው ሰው ሆኖ ኖሮአል።

ይህ ነገድ፤ ታላቅ ዕድል ይዞ ወደ ቅድስት አገር በሚጓዙበት ዘመን፤ በምድረ-በዳ ላይ የተሸነፈ፤ ሀብትና ገንዘቡን እግዚአብሔር ወደ ቅድስት ምድሩ ላይ ያላሻገረለት በረሃ ላይ የቀረ ወገን ሆኗል።

እንዲያውም የእግዚአብሔር ሕዝብ በሚጓዝበት ወቅት የተስፋውን አቅጣጫ በማጣመም፣ የሕብረተሰቡን ልበናና እግዚአብሔር ለእነርሱ ያለውን ራእይ፤ እንዲሁም ወደፊት ማዳኑና ርስቱን በመስጠቱ መንገድ ላይ እንቅፋት ከሆኑት መካከል ፤ የሮቤል ነገድ አንዱ ነው። « **በኃይል ከእኛ ይበረታሉና በዚህ ሕዝብ ላይ መውጣት አንችልም አሉ። ስለ ሰለሉአትም ምድር ክፉ ወሬ ለእስራኤል ልጆች እያወሩ፣ በማለት የሕዝቡን ልብ አደከሙ፤ የእምነት ተስፋቸውንም እንዲወድቅና በረሃ ላይ እንዲቆጡ የሰላዮቹ ክፉ ወሬ የእምነት ተስፋቸውን አቋረጠ፤» ዘኁል፡13÷31-32** ለዚህ ነው እንግዲህ ሮቤል፤ «**የመከራዬ ማስታወሻ**» የተባለው።

ለምን? ቢባል፤ ልያ ራእይዋ፤ ለጊዜው ያለው በመከራና በችግር ውስጥ ስለነበር ነው። ስለዚህ ሰፋ ያለ የሕሊና መረጋጋት ያልታየባት፣ ስለ ወደፊቱ ብዙ ነገሮችን ለማሰብ ጊዜ ያላገኘች፣ በኑሮዋ ውጥረት የተነሳ ውስጧን የጥላቻ መንፈስ የጎዳው በመሆኑ፤ የመጀመሪያ ልጅዋን ስትወልድ፤ የመከራዬ ማስታወሻ ማለቷ የሚገርም አይሆንም።

የስሙንም መጠሪያ ተከትሎ የሄደው ዲያብሎስም፤ ወንዝ ተሻግሮ ያለፈውን ይህን ነገድ፤ ወደ ቅድስት አገር እንዳይገባ፤ በምድረ-በዳ ላይ ተበትኖ እንዲቀር አደረገው።

አሁን እኛ እናትና አባቶቻችን በምን ራእይ ውስጥ አይተው ወለዱን የሚለውን ለማገናዘብ የምንሞክረው በዚህ ነው።

እኛን ለማሳደግ በወጡበትና በወረደቡት ዘመን ያሳለፉት ሁኔታ ሲመዘን፤ አንዳንድ ጊዜ ሮቤል ይታየናል። የቤተሰቡ ትልቅ ችግርና ውስብስብ ሕይወት፤ የጊዜያትና የዘመናት ባሕርይ መንሸራተት፤ ወይም ዘመኖቹ ተምችና ብል እንደበላቸው በአእምሯችን፤ በጊዜያችን፤ በኑሮዋችን የማይጨበጡ ሆነው ስናገኛቸው፤ እንዲሁም፤ የሚጨበጡ ሆነው ቢገኙ እንኳን፤ ወላጆቻችን እያማረሩና እያለቀሱ ሲኖሩ፤ በእኛ

ሕይወት ውስጥ ጉድለቱ ሲታይና ሲንጸባረቅ፤ የመከራዬ ማስታወሻ ማለታቸው ይቀራልን?

ጠላት በዝቶ ዙሪያውን ከቦ ሲያጠቃቸው፣ በሀብታቸውና በእንጀራቸው ውስጥ፤ የሞት፣ የቅናት፣ የክፋትና በአጠቃላይ የተንኮል ጦር ተነስቶ ሲወጋቸው፤ የሚያስቡት፣ የሚያቅዱት፣ የሚጀምሩት፣ የሚያደርጉትና የሚፈጽሙት ግራ እየገባቸው፤ መላቅጡ ጠፍቶባቸው ባሉበት ወቅት፤ የሥቃይ ኑሯቸውን ረጋ ብለው ሲያስቡት፤‹‹ **ልጅ ባይኖረኝ ኖሮ ይህንን አገር ለቅቄ እሄድ ነበር። ገንዘብ ቢኖረኝ እዚህ አካባቢ አልኖርም ነበር።** ›› በማለት፤ ልክ እንደ ልያ ልጁ በተወለደ ዘመን የነበሩትን መከራዎች፤ ልጆቻቸውን እያዩ በማሰብ፤ ችግርን ለልጆቻቸው ያወርሳሉ። ይህ <u>ራእይ</u> አይደለም።

አሁንም እንደገና እግዚአብሔር ልያን አሰባት። ሌላ ሁለተኛ ወንድ ልጅ ሰጣት። እርሷም፤ እኔ እንደተጠላሁ እግዚአብሔር ስለሰማ ይህንን ልጅ ደገመኝ ብላ፤ ስሙን <u>‹‹ስምዖን››</u> አለችው። ትርጉሙም <u>‹‹**እግዚአብሔር ሰማኝ**››</u> ማለት ነው።

እስካሁን ድረስ ከሆድዋ ጥላቻ አልወጣም። የመጀመሪያውንም ሁለተኛውንም ልጅ ስትወልድ፤የተመቻቸ የአስተሳሰብና የአኗኗር ፍቅር አይታይባትም ነበር።

ይህ ወደ ራእዩ አቅጣጫ የሚጠቁም ቢመስልም፤ ጥላቻ ተይዞ ራእይ አይታሰብም። ትልቁ ነገር ግን እግዚአብሔር ሰማኝ ብላ፤ ዕረፍት ማግኘት መቻልዋ ነው።

እንደገና የስጦታው ባለቤት እግዚአብሔር ሶስተኛ ልጅ ሰጣት። እኛ ባንሰጥ እርሱ ይሰጣል።

እኛ የምንሰጠው ነገር ብናጣ እርሱ፤ የመስጫ መንገዱን ያዘጋጃል። ግን ምን ማለት አለብን፤ **ጌታ ሆይ! ተጠላሁ! መውጫ መንገዱ ያንተ ነው።** ማለት አለብን።

ልያ ሶስተኛ ልጅ ወለደች። ከዚያም፤ ለያዕቆብ ሶስት ወንድ ልጆች ስለ ወለድኩለት፤ ወደ እኔ ይጠጋል ብላ በማሰብ፤ ሶስተኛ የተወለደውን ልጅዋን <u>ሌዊ</u>፤ በማለት ሰየመችው።ትርጉሙ፤ <u>‹‹መጠጊያ አገኘሁ››</u>ማለት ነው።

እዚህ ላይ የጠላትነትም ሆነ ጥላቻን የሚገልጽ ነገር የለም። የጥላቻ፤ የክርክርና የሁከት ድምጽ የማይሰማበት፤ ማጉረምረም የሌለበት፤ ስድብና ርግማን የተወገደበት፤ የመመረቅና ሁልጊዜ በመንፈሳዊ ሕይወት የመታደስ መንፈስ የሚታይበት ዘመንና ልጅ እንዲሰጠን፤ እግዚአብሔር አምላክ ይርዳን።

ልያ እስከዚህ ጊዜ ድረስ መጠጊያ አልነበራትም። ያዩት፣ የሰማት የተናገረችው፣ የነካችው፤ የሄደችበት ሁሉ ጠላት ያፈራል። አሁን ግን ሌዊ ላይ ስትደርስ ቆመና ‹‹ ባሌ ወደደኝ›› ስለዚህ ሶስተኛው ልጅ፤ መከራ የራቀበት፤ ችግር የተወገደበት ዘመን ላይ የተወለደ ስለሆነ፤መጠጊያ አገኘሁ ብለዋለች። ዘፍ. 29÷34

እኛስ ብንሆን መጠጊያ አይደል ያጣነው? የበረከት፣ የፍቅር፣ የሰላም፣ የሞገስ መጠጊያ ስንት ጊዜ ነው ከሕይወታችን የጠፉብን? የአባትነት መሪ መጠጊያ ስንት ዘመን አጣን?

ሐሳናችንን የምናሳርፍበት፣ የልባችንና የውስጣችንን የምንገልጽበት መጠጊያ አምላክ እያለን፤ ብዙዎች ነፍሳቸው በጭንቀት ተይዛ እያለቀሱ የዕድሜያቸውን ግማሽ በመከራ ጨርሰው፤ እስከአሁንም መከራው ከሕይወታቸው ሳይጠፋ የተቀመጡ ብዙ ዘመዶችና ወገኖች አሉ።

በልያ ሕይወት ውስጥ መጠጊያ የሚሆን ልጅ፣ መጠጊያ የሚሆን አዲስ ዘመንና አዲስ ራእይ ተጀመረ።

ሌዊ በእግዚአብሔር ቤት የሚኖር ታቦቱን የሚያገለግል፤ በሰማያዊ አምላክ መኖሪያ የቅድስናው ሥፍራ ላይ የሚቆም፤ በተክለ ቁመናው ታቦቱን የሚሸከም፤ መስዋዕቱን የሚያሳርግ፤ እግዚአብሔር

ርስቱ የሆነ፤ ሌላ ተጨማሪ ርስት የሌለው፤ ዘወትር አምላኩን ርስት አድርጎ የሚኖር ኢየሱስ ክርስቶስ እስኪመጣ ድረስ፤ በመንፈሳዊ የክህነት አገልግሎት አባት የሚባል፤ ለዘለዓለም በደህንነት ጸጋ ውስጥ በዕጣኑ መስዋዕት በኩል <u>ጸሎት የሚያሳርግ</u> ካህን ነው።

ዲያብሎስ ከሚያካሂዳቸው ትላልቅ ዘመቻዎች መካከል አንዱ፤ መጀመሪያ መጠጊያ እንድታጣ ማድረግ ነው። ከአንተ ጉልበት፣ ሕይወት፣ ጠባይ፤ ቤተሰብ ወጥቶ፤ መጠጊያ የሚከለክሉህ ብዙዎች ናቸው።

አንተን መስለውና አህለው እንዳንተ ተምረው፤ መጠጊያ ለማሳጣት የሚታገሉ ጥቂቶች አይደሉም። በመንፈሳዊውም በሥጋዊውም መንገድ ከልያ የሕይወት ቋንቋ ውስጥ ክብደት ያለው አንዱ ቃል <u>‹‹መጠጊያ አገኘሁ››</u> የሚለው ነው።

በቢሮአችን መጠጊያ ያገኘን ሰዎች ስንት ነን? ተሸማቀን በፍርሃት እንኖራለን። የፍርሃት ደመወዝ እንቀበላለን። የፍርሃት እንጀራ እንበላለን።

በመንፈሳዊ አገልግሎት በኩል፤ መጠጊያ ያገኘነው የቱ ጋር ነው? መከራ እያየን፣ ስቃይ ውስጥ ገብተን፣ እየፈራን፣ እየተጠራጠርን፣ እየደነገጥንና እየተጨነቅን ነው የምንጠጋው? ልያ ግን በትክክለኛው የሕይወት ራእይ መጠጊያ አገኘሁ ነው ያለችው።

የመከራ ሃሳቦችና የመከራ ሕሊናዎች፤ ሁልጊዜ የሚያስገኙት ውጤት፤ የተዘበራረቀ እንደሚሆን ከልያ የመጀመሪያ ልጅ ከሮቤል ሕይወት እንገነዘባለን።

ከዚህ በኋላ አራተኛ ልጅ ጸነሰች። ወንድ ልጅም ወለደች። ስሙንም ‹‹ <u>ይሁዳ</u> ›› ብላ ጠራችው። ይሁዳ ማለት <u>‹‹እግዚአብሔርን አመሰግናለሁ</u>›› ማለት ነው። ከዚህ በኋላ ልያ በጸና የእምነት ታሪክ ውስጥ ለማለፍ ልዩና ታላቅ ዕድል አገኘች።

ልያ መውለድ ያቆመችው <u>በምሥጋና ልጅ</u> ላይ ነው። በመሆኑም፤ ለይሁዳ ይህ የእናቱ የምስጋና ራእይ በወደፊት ሕይወቱ ውስጥ እየተከተለው የሚገለጥ ይሆናል ማለት ነው።

ይሁዳ አደገ፤ ጎለመሰ፤ ኃይል አገኘ፤ ጠነከረ፤ ከሌሎች ወንድሞቹ በተሻለ መንገድ በግርማ ሞገሱ ተገለጠ።

ከዚያ በኋላ አባቱ ያዕቆብ የሚቀጥለውን ራእይ ለልጁ ለይሁዳ ማየት ጀመረ።

እግዚአብሔር የሚወደው፤ ለስሙ በምስጋና የተጠራ፤ ለክብሩ የተመረጠ፤ ለኃይሉ መገለጫ የሚሆን፣ ከልቧ ከሕይወቷና ከማሕጸኗ ጀምሮ ለማያዊ ፍቅር ያልተለያት፤ ብስጭት፣ ንዴት፣ ሁከት ከውስጧ በራቀ ጊዜ የተጸነሰና የተወለደ ልጅ በመሆኑ፤ <u>እግዚአብሔርን አመሰግናለሁ</u> በማለት ጊዜውንና ዘመኑን ለእግዚአብሔር ምስጋና ሰጠች። የእምነት ትክሻዋም፤ በእግዚአብሔር የምስጋና ኃይል ላይ አረፈ።

ይሁዳ እግዚአብሔር የሚመሰገንበት ስም በመሆኑ፤ ከዚህ ጊዜ ጀምሮ ዲያብሎስ በቅናት <u>በይሁዳ ላይ መሸመቅ</u> ጀመረ። ልዩ ልዩ ዓይነት ፈተናዎች የሚመጡበትና ውስብስብ ችግሮች የሚጋለጡበት ሰው ሆነ።

ይህ እንግዲህ በእናቱ በኩል ያለውን ራእይ የሚቃወመውና የሚፋለመው ክፉ መንፈስ፤ ከእርሱ ጎን እየተንቀሳቀሰ ዕለት ከዕለት ውጊያን ከፈተበት።

እናትዬው በጥላቻ ማዕበል ውስጥ እንደተሰቃየች ሁሉ ይሁዳም፤ በትላልቅ የክፋትና የተንኮል ሴራዎችን በሚያከናውኑ ዘሮች ተከቦ፤ የክፉ ዓለም መንፈስ ውጊያ ውስጥ እንዲኖርና እግዚአብሔርን እንዲዘነጋ፤ <u>ዲያብሎስ ይከተለው</u> ጀመር።

ከዚያ በፊት ግን የአባቱ የያዕቆብ ራዕይ ለይሁዳ ምን ነበር? ዘፍ. 49፥1 ላይ እንዲህ ይላል። ‹‹ያዕቆብም ልጆቹን ጠርቶ እንዲህ

አስ፡- በኋላኛው ዘመን የሚያገኛችሁን እንድነግራችሁ ተሰብሰቡ። እናንተ የያዕቆብ ልጆች ተሰብሰቡ፣ ስሙም አባታችሁ እስራኤልንም አድምጡ። ›› አላቸው።

ያዕቆብ ለልጆቹ ሁሉ ጸለየ፤ የሱባኤ ዓመታትን ሁሉ ያዘ። የእያንዳንዳቸውን ዘመን፣ አቅጣጫ፣ ሕይወትና ጎዳና በዕድላቸው በኩል የሚያልፈውን መንፈሳዊ በረከትና ስጦታ ለማግኘት ጸለየ።

ከእግዚአብሔር አምላክም ምላሽ አገኘ፤ የልጆቹን ሁሉ ዕጣ ከነድርሻቸው በራእይ አየ፤ ተቀበለ። ያን የተቀበለውን ራእይ ነው፤ ለልጆቹ የተናገረው። እርሱም ልጆቹን ከተገነዘባችሁትና ካወቃችሁት፤ ታገኛላችሁ። ካላወቃችሁና ካልተረዳችሁት ግን እንደ አሕዛብ ትኖራላችሁ። እንደ አሕዛብ እንድትኖሩ ግን አልፈልግም። የራእይ ኃይል ያላችሁ ልጆች ናችሁ።

ስለዚህ እንደየሥራችሁ እግዚአብሔር የሰጣችሁን ነገር ሳላፍር ሳልፈራ እነግራችሁዋለሁ፤ እንደየጠባያችሁና እንደየፍላጎታችሁ ሳይሆን፤ እንደ እኔም መውደድና መጥላት ሳይሆን፤ እንደ እግዚአብሔር ቃልና ፈቃድ እነግራችኋለሁ፤ አላቸው።

እኛም እንዲህ ዓይነት አባቶች ያስፈልጉናል። በትናንሽ ነገሮችና ጥቅማ ጥቅሞች ሃሳባቸውን የማይለውጡ፤ እንደ ያዕቆብ ሱባኤ የሚገቡ እንጂ፤ ችግሮቻችንን አዳፍነውና መከራን አስተላልፈው፤ ራሳቸውም ክፉውን ነገር ተቀብለው የሚያልፉ አባቶች መሆን አለባቸው።

ያዕቆብም የእግዚአብሔርን ራእይ ለልጆቹ እንዲህ ሲል ተናገረ። የያዕቆብን የመጀመሪያውንና የመጨረሻውን ልጆች የሮቤልንና የይሁዳን ዕድል እንመለከታለን።

4.2 ሮቤል

« ሮቤል፣ አንተ በኩር ልጄና ኃይሌ፣ የጉብዝናዬም መጀመሪያ ነህ፤ ክብር አለቃና የኃይል አለቃ። እንደ ውኃ የምትዋልል ነህ፤ አለቅነት አንተ አይሁን፤›› አለው። ዘፍ. 49÷2-3

ይህ ማለት እንደ ውኃ የምትዋልል ስለሆንክ፤ አትያዝም፣ አትጨበጥም አትወሰንም፣ ቆርጠህ አትራመድም ማለት ነው። ሮቤል እግዚአብሔር አምላክ ሆይ እንደ ስሜ አልኑር ብሎ ስላልጸለየ፤ ሕይወቱ የመከራ ሆኗል። እናቱም እንደዚሁ የመጀመሪያ ልጇን ሮቤልን የመከራዬ ማስታወሻ ብላ ለመከራ አሳልፋ ሰጠችው እንጂ፤ ወደ እግዚአብሔር አልጸለየችም።::: « ሰው ለተሸነፈበት ለእርሱ ተገዝቶ ባሪያ ነውና።›› 2ጴጥ 2÷19

4.3 ይሁዳ

«ይሁዳ ወንድሞችህ አንተን ያመሰግኑሃል፤ እጅህ በጠላቶችህ ደንደስ ላይ ነው፤ የአባትህ ልጆች በፊትህ ይሰግዳሉ። ይሁዳ የአንበሳ ደቦል ነው፤ ልጄ ሆይ፣ ከአደንህ ወጣህ፤ እንደ አንበሳ አሸመቀ፣ እንደ ሴት አንበሳ አደባ፤ ያስነሣው ዘንድ ማን ይችላል? በትረ መንግሥት ከይሁዳ አይጠፋም፣ የገዥም ዘንግ ከእግሮቹ መካከል፣ ገዥ የሆነው እስኪመጣ ድረስ፤ የአሕዛብ መታዘዝ ለእርሱ ይሆናል።›› አለው። ዘፍ.49÷8-10

በዚህም ምክንያት ከአሥራ ሁለቱ ነገደ እስራኤል እጅግ ልዩው ሰው ይሁዳ ነው። <u>ኢየሱስ ክርስቶስ መጥቶ የጠላትን ደንደስ</u> <u>ሰበረ</u>። ለዘመናት የዲያብሎስን የውርስ መንፈስ በቀራንዮ መስቀል ላይ ድል ነሳው። የሰውን ልጅም ከሰይጣን አገዛዝና ቁራኝነት ነፃ አወጣው። «ስለዚህ የዲያብሎስን ሥራ እንዲያፈርስ የእግዚአብሔር ልጅ ተገለጠ።›› ይላል። 1ዮሐ. ምዕ. 3÷8 ያዕቆብ ለይሁዳ እንደገለጸው ወንድሞችህ <u>ለአንተ የሚሰግዱልህ፤</u> ለአንተ ክብር፣ ምስጋና፣ ጸጋ

ላሳረፈልህ ለእግዚአብሔር ነው፡፡ የተስፋው የቃል ኪዳን ኃይል በአንተ በኩል ስለሚገለጽ፤ የአባቶችህ ልጆች ለአንተ ይሰግዳሉ አለው፡፡

የዛሬው መናፍቅ ግን፤ እኔ ለቅዱሳንና ለጻድቃን አልሰግድም የሚለው፤ <u>ልቡ ውስጥ ዲያብሎስ</u> ስላለ ነው፡፡ እዚህ ላይ የአባቶችህ ልጆች፤ የመጣው ትውልድ ሁሉ ለአንተ ይሰግዳል ያለው እግዚአብሔር ነው፡፡ ለእርሱ የተንበረከኩ ሁሉ ከእግዚአብሔር በረከት ይቀበላሉ፤ ይካፈላሉ፡፡

እንደሴት አንበሳ አደባ ይላል ቀጥሎ፤ በዚህ በያዕቆብ የይሁዳ ተስፋ ውስጥ ዓመተ ፍዳዎች ሲያበቁ <u>ቅድስት ድንግል ማርያም</u> ተጸነሰች፤ ተወለደች፡፡ «**አሸናፊው አንበሳ ኢየሱስ ክርስቶስ ከድንግል ማርያም ተወለደ፡፡**» ሉቃ. 1÷26

እግዚአብሔር ለያዕቆብ ባሳየው ራእይ ውስጥ ለፍቅርና ለሞገስ እናት የምትሆን በይሁዳ ሕይወት ውስጥ አተኩሮ ተመለከተ፡፡

ዛሬ በእኛ ሕይወት ግን፤ በአባቶቻችን እጅ ትውልድን የሚያሳይ ራእይ ስለሌለ፤ ምንጊዜም የዲያብሎስ ተጠቂዎች ነን፡፡

አቅጣጫን የሚያሳይ ራእይ የለንም፡፡ መንፈሳዊ ሕይወትን ዘንግተን ራእዮቻችን የሚመነጩት ከምድራዊ ፍልስፍና ውስጥ ስለሆነ፤ ተሰናክለናል፡፡

ሌላው ደግሞ፤ «**እንደ ሴት አንበሳ አደባ፤ ያስነሳው ዘንድ ማን ይችላል? በትረ መንግሥት ከይሁዳ አይጠፋም፤ የገዥም ዘንግ ከእግሮቹ መካከል፣ ገዥ ሆኖ እስኪመጣ ድረስ፤ የሕዝብ መታዘዝ ለእርሱ ይሆናል፡፡ ውርንጫውን በወይን ግንድ ላይ ያስራል**» ዘፍ. 49÷10-11 ይላል፡፡

መድኃኒታችን ኢየሱስ ክርስቶስ፤ በዮሐንስ ወንጌል ምዕራፍ አስራ አምስት ላይ እንዲህ ይላል፡፡ «**እኔ የወይን ግንድ ነኝ እናንተም ቅርንጫፎች ናችሁ፡፡**» ብሏል፡፡ ዮሐ. 15÷5

የያዕቆብ ራእይ ለአራተኛው ልጁ ለይሁዳ ያየው፤ ከዚህ ጋር የተያያዘ ነው፡፡ «**ውርንጫውን በወይን ግንድ ላይ ያስራል፡፡ የአህያይቱንም ግልገል በወይን ሐረግ**» ከዚያም ቀጥሎ «**ልብሱን በወይን ያጥባል**» ይላል፡፡

መድኃኒታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ወደ እዚህ ዓለም መጥቶ፤ <u>ሥጋዬን የበላ ደሜን የጠጣ፤ የዘላለም ሕይወት አለው</u>፤ ሲል ተናግሮአል፡፡ ደሙን የሰጠው በወይኑ በኩል ሲሆን ሥጋውን ደግሞ፤ በስንዴው በኩል ሰጠን፡፡

ያዕቆብ፤ **ለይሁዳ መጎናጸፊያውንም በወይን ደም** ያለው፤ ምን ታይቶት ነው? አይሁድ ኢየሱስ ክርስቶስን በገረፉትና በጦር በወጉት ጊዜ፤ መጎናጸፊያው በደም ተነከረ፡፡ ስለዚህ ያዕቆብ የይሁዳን ራእይ ሲያይ፤ ኢየሱስ ክርስቶስንም እየተመለከተው ነበር፡፡

የአብርሃም የተስፋ ራእይ በያዕቆብ በኩል ዘመን ሳይሽረው፤ ገና አምስት ሺህ አምስት መቶ ዓመት ማብቂያው ላይ፤ የሚሆነውንና የሚወለደውን፤ በይሁዳ ልጆች መካከል የሚገለጠውን ኢየሱስ ክርስቶስን በይሁዳ በኩል አይቶታል፡፡

ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስን ሲያሰቃዩት እምባውን ያፈስ ነበር፡፡ እምባ የሚፈስበት ዓይን ደግሞ ይቀላል፡፡ «**ጥርሱ ከወተት ይልቅ ነጭ ይሆናል**» ይላል፡፡ ደም የሚፈሳትን አንዲት ሴት ከኋላው ስትዳስሰው ፈገግ ብሎ፤ «**ማነው የዳሰሰኝ?**» አለ፡፡ ሴቲቱም በፈገግታው ነጫጭ ጥርሶቹን ስታይ፤ የፍቅር ድምጽ መሆኑ ስለገባት፤ «**እኔ ነኝ፤ የነካሁህ**» አለች፡፡ እርሱም «**ሂጂ! እምነትሽ አድኖሻል፤ በሰላም ግቢ**» አላት፡፡ ከዚህ በተጨማሪ፤ «**አባት ሆይ የሚሰሩትን አያውቃምና፤ ይቀር በላቸው**» ሲልም፤ ነጭ ጥርሱን እያሳየ ነበር፡፡ በጦር እየተወጋም፤ <u>**ይቅርታን**</u> ያስተምር ነበር፡፡ በመስቀል ተሰቅሎ ደሙ እየፈሰሰ ቂም ያልያዘ፤ ሁልጊዜ ፈገግ ያለ፤ ቤዛችንንና

መድኃኒታችንን ኢየሱስ ክርስቶስን ያዕቆብ በይሁዳ ራዕይ ውስጥ አይቶታል።

<u>የይሁዳ ራእይ ቅደም ተከተል፤</u>

ሀ. የእናቱ፤

ለ. የአባቱ፤

ሐ. የሙሴ፤

መ. የዳዊት፤

እዚህ ላይ መገንዘብ ያለብን፤ ሰይጣን የእግዚአብሔርን ሕዝብ ሁሉ እንደ ይሁዳ የሚከታተለው መሆኑን ነው። ይኼውም የእግዚአብሔር ራእይ ፀሌላቸው ዓለማውያን ሰዎች ዘንድ፤ የሰይጣን ጥቃት በተለየ መንገድ ነው። ምክንያቱም፤ አንዴ በቁጥጥሩ ሥር ከማዋሉ ጋራ ተያይዞ፤ የሚፈጽማቸው ተግባሮች እግዚአብሔርን ከሚፈልጉትና፤ እግዚአብሔርን ከሚያምኑት ፈተናው እኩል አይደለም።

ሐሳቡና ተግባሩን የሚያከናውኑለት ከመሆኑ ጋር ተያይዞ የክፋትና የጣዖት አምልኮት ጠባይ ስለሚገልጥባቸውና የእግዚአብሔርን የመኖር ክብር፤ ሞገስ፣ ጸጋ፣ ቸርነቱንና ደህንነቱን ከሕይወታቸው እንዲርቅ በማድረግ፤ የክፉ ሥራው መግለጫና ማንጸባረቂያ ስለሚያደርጋቸው፤ ለሌላው ፈታኝ እንዲሆኑ በተለያየ ጥፋትና ተንኮል ላይ እንዲሰማሩ ለክፉው መንፈስ ግብር የግፍ አቅጣጫን የሚከተሉ ትውልዶች ለመሆናቸው እንደምሳሌ የምንጠቅሰው በሙሴ ዘመን የነበሩትን የሞአብን ነገድ ነው።

የሞአብ ነገድ በእርግማን ሥራና በሟርት አምልኮት የሚታወቅ ስለሆነ፤ <u>በለዓም</u> የሚባል ረጋሚ፤ የሞአብ መንግሥት የቅርብ አማካሪና ባለሟል እንደነበረ በዘኁልቁ ከምዕራፍ 21 እስከ ምዕራፍ 23 ድረስ መመልከት ይቻላል።

በማለዳ መያ'ዝ

በእርግማን መንፈስ የእስራኤልን ሕዝብ ለማዳከምና መንገዱን ለማሳት የተነሳው በለዓም፤ አነሳሱ ከምን አንጻር እንደሆነ ስንገነዘበው በክፋት ዘሮች በኩል ዲያብሎስ ሠራተኛ ለመሆኑ ማስረጃ ነው።

‹‹እግዚኦ መሐረነ ክርስቶስ!›› እና ‹‹በእንተ-ማርያም መሐረነ ክርስቶስ›› የሚለውን ትውልደ ክርስቲያን፤ ራእይ፣ ሃይማኖት፤ ጸሎትና ምግባር ያለውን፤ በተለያየ ችግርና መከራ ይፈታተነዋል።

ምክንያቱም ራእይህ ኢየሱስ ክርስቶስ ነው። ዲያብሎስ ይሁዳን እንደተከተለው ይከታተልሃል።

ክብሩንና ጸጋውን፣ ቸርነቱንና ማዳኑን፣ በረከትና ተስፋውን ከሕልውናህ ወጥቶ እንድትረሳውና እንድትዘነጋው፤ ችላ እንድትለው፤ በሃይማኖትና በሥነ-ምግባር እንደተራቆቱት አሕዛብ ዓይነት ሰዎች እንድትሆንለት መልካም አስተሳሰብህ እንዲመክን፤ እንድትባዝን፤ ራእይህ እንዲበላሽ ዲያብሎስ ይከታተልሃል።

<u>በሙሴ ዘመን ይሁዳ፤</u>

ዘዳግም 33፥1-7 ላይ ‹‹ የእግዘአብሔር ሰው ሙሴ ሳይሞት የእስራኤልን ልጆች የባረከባት በረከት ይህች ናት። ....የይሁዳ በረከት ይህ ነው፤ እንዲህም አለ፦ አቤቱ፣ የይሁዳን ድምጽ ስማ፣ ወደ ወገኖቹም አግባው፤ እጆቹም ይጠንክሩለት፤ በጠላቶቹ ላይ ረዳት ትሆነዋለህ››። ይላል።

እንግዲህ ስለ ይሁዳ እንዲህ ዓይነት ራእይ ነበር። ከቤተሰቡ ራእይ ያላየ ትውልድ ይንኮታኮታል። የሚመጣበትን ሁኔታ ያልነገሩት ትውልድ፤ የሚጠብቀው እግዚአብሔር ሳይሆን፤ ለማጥፋትና ለማውደም፤ ወቅትና ጊዜ የሚጠብቅው የክፉው መንፈስ አገዛዝና ምሪት ነው። በሰው ሀሳብና በአሕዛብ ምክር የሚመራ ተፈጥሮ ላይ የሚወድቅ ይሆናል። ይሁዳ ግን፤ ከእናቱ ከአባቱ፤ ከሙሴና ከዳዊት የአኗኗር መንፈሳዊ ታሪኩና በእምነቱ ውስጥ ባለው ተስፋ፤ ራእዩ ተገልጿል።

<u>የዳዊት ራእይ ስለ ይሁዳ</u>

በመዝሙረ ዳዊት 75(76) ፥1-2 ላይ «ተአውቀ፤ እግዚአብሔር በይሁዳ » ይላል፡፡ እግዚአብሔር በይሁዳ ታወቀ፡፡ ማለት ነው፡፡ « ስሙም በእስራኤል ታላቅ ነው፡፡ ሥፍራው በሳሌም፣ ማደሪያውም በጽዮን ነው፡፡» አለ፡፡ ጽዮን እመቤታችን ቅድስት ድንግል ማርያም ናት፡፡ ሳሌም ማለት ደግሞ፤ የሰላም ባለቤት ኢየሱስ ክርስቶስ ማለት ነው፡፡

ይህ ሁሉ ሲከናወን ዲያብሎስ ይሰማል፤ ይቀናል፡፡ የይሁዳን በረከት ለማስቀረትና ለማበላሸት ይከታተለዋል፡፡

የይሁዳ ራእዩ ተስፋ፣ ቃል ኪዳን ያለው የዘር ቅድስና የቤተሰብ ሕልውናው ከልዑል አምላክ ፍቅርና ሞገስ ጋር የተሳሰረ ስለነበር፤ ዲያብሎስ ያሳድደው ጀምሯል፡፡

... ዳዊት ይሁዳን ሲያየው « **እግዚአብሔር በይሁዳ ታወቀ፡፡**» ብሎ ከመሰከረ በኋላ ቀጠለ፤ « **በዚያም የቀስትን ኃይል፣ ጋሻን ሰይፍን ሰልፍንም ሰበረ፤ በዚያም ቀንዶችን ሰበረ፡፡ አንተ በዘላለም ተራሮች ሆነህ በድንቅ ታበራለህ፡፡ ልበ ሰነፎች ሁሉ ደነገጡ፤ እንቅልፋቸውንም አንቀላፉ፤ ባለጠጎች ሁሉ በእነርሱ እጅ ምንም አላገኙም፡፡ የያዕቆብ አምላክ ሆይ፣ ከተግሣጽህ የተነሣ ፈረሰኞች ሁሉ አንቀላፉ፡፡ አንተ ግን፣ አንተ ግሩም ነህ፡፡ ቁጣህን ማን ይቃወማል?** » ይላል፡፡ ዳዊት በመዝሙሩ፡፡ መዝ.75 (76) ፥1-7

<u>የይሁዳ ፈተና፤</u>

ብዙ ጊዜ ዲያብሎስ ራእይ ያለውን ትውልድ ለማጥቃት በቀዳሚነት ይንቀሳቀሳል፡፡ <u>አባቶች የጸለዩለትን</u> ትውልድ ሌላውን እንዳይጠቅም፤ የመከራ ልጆችን ከጎኑ አስቀምጦ ለሌሎች ፈተና እንዲሆን ለማድረግ ይሰለፋል፡፡

በዚሁ መሠረት፤ እነዚህን የፈተና ልጆች፤ ከቤተሰቡ፤ ከጎረቤቱና ከአካባቢ አስቀምጦ፤ በዘመድና በጓደኛ በኩል የሚያመጣው

ችግር የተወሳሰበ ከመሆኑም በላይ፤ የክፋት ሥራውን ማንቀሳቀሻ በማድረግ ይጠቀምባቸዋል፡፡

ዲያብሎስ የተባረከ ተግባር እንዳይኖር፤ የተቀደሰው ተቀድሶ እንዳይኖር፤ በበረከት የቆመው በበረከት እንዳይኖር፤ የሚያውቀው ያለአዋቂ እንዲሆን፤ የተማረው እንዲጠፋበት፤ ያገኘው እንዲያጣ፤ የለበሰው እንዲራቆት፤ የሞቀው እንዲበርደው፤ ዕድሉ የተቃናለት እንዲዘጋበት፣ የሚበላው እንዳይጠረቃ፣ የጠጣው እንዳይረካ፣ ሁልጊዜ ትግል ላይ ያለ መንፈስ ነው፡፡

ይህ የተለመደው <u>የዚህ ዓለም ገዢ የዲያብሎስ መንፈስ አንዱ ትልቁ ሥራውና የጥፋት ተልዕኮው ነው፡፡</u>

ስለዚህ የተባረከው ትውልድ የቀዘቀዘና ሞራሉ የደከመ እንዲሆን ከሚከፍተው ዘመቻዎች መካከል አንዳንዶቹን በይሁዳ ሕይወት ውስጥ እንመለከታለን፡፡

«በዚያም ወራት እንዲህ ሆነ፤ ይሁዳ ከወንድሞቹ ተለይቶ ወረደ፡፡» ይላል፡፡ **ዘፍጥ 38፥1** በዚህ ቃል ውስጥ ሁለት ከበድ ያሉ ቃላትን እናያለን፡፡ አንደኛው <u>ተለየ</u>፤ ሁለተኛው ደግሞ <u>ወረደ</u>፡፡

<u>መለየት</u>

መለየት በአሉታዊነት፤ ዛሬ በእኛም ሕይወት ውስጥ የብዙዎቻችን መለያ ሆኖ እናገኘዋለን፡፡ የተለየ ሀሳብ፣ የተለየ አመለካከት፣ የተለየ አቅጣጫ፤ የተለየ ዕቅድ፤ የተለየ ቋንቋ፤ የተለየ ባሕርይ አላቸው የምንላቸው ሰዎች ዛሬ ይበዛሉ፡፡

መለየት በእያንዳንዱ ሕይወት ጠባይ ውስጥ ሲከሰትና ሲታይ፤ ሰዎች ይጨነቃሉ፤ ተስፋቸውም ይመናመናል፡፡ አእምሯቸው ከልበናቸው ይጣላል፡፡ በዚህ ጊዜ ከሌላው ሰው ጋር መግባባት ይሳናቸዋል፡፡ ይህ የመለየት ጠባይ አካልና ውጤት፤ የመናፍስቱ አንዱ መገለጫ መንገድ ነው፡፡

<u>ተለይቶ መቆም፤</u>

በአንድ ወቅት ከአባቶቻችን እምነት፣ ባሕልና ልማድ ርቀን ለብቻችን ቆምን:: በፈጠርነው በእዚህ የራሳችን ዓለም ውስጥ፤ ግማሹን የኛ፤ ቀሪውን ደግሞ የውጭ ትምህርትን አንድ ላይ አድርገን ወደፊት ለመራመድ ሞከርን::

ለየት እያልን በሄድን ቁጥር፤ አባቶቻችን ዲያብሎስን ድል የነሱበትና ያሸነፉበትን፤ ጠላትን የሰበሩበትን መንገድ፤ ስውሩን የክፉ መናፍስትን ውጊያ ጠንቅቀው ያወቁበትን መንፈሳዊ ኃይልና አቅጣጫ እየተውነውና እየራቅነው፤ ለጸሎትና ለምስጋና እየሰለቸንና እየደከምን ስንመጣ፤ ያለን ብቸኛ አማራጭ እንደ ይሁዳ መለየት ነው::

የጸሎቱን፣ የጾሙንና የስግደቱን፣ የንጹህ አምልኮትን መንፈሳዊ ሕይወት ትተን፤ የምስጋናውንና ቅድሰናውን በረከቱን ችላ ባልን ቁጥር፤ የጸሎት መጽሐፎቻችን ቋንቋ እንኳን አልጥም ብሎን፤ በምትኩ የራሳችንን የተለየ ዘዴና ዘመናዊ የአስተሳሰብ ፍልስፍና ለመያዝ ሞከርን:: <u>ግን አልሆነም:: ለምን? ከእግዚአብሔር ተለይተናልና</u>! ዮሐ፤15÷5 ላይ ‹‹ ያለእኔ ምንም ልታደርጉ አትችሉምና ›› ይላል::

ይሁዳ ከተጠቃበት አንዱና ዋናው መንገድ፤ <u>ከእውነተኛው መንገድ ተለይቶ መውረዱ</u> ነው:: ይሁዳን ብቻ ሳይሆን፤ የእግዚአብሔርን ሕዝብ ትልቅ አደጋ ውስጥ የከተተው፤ ይህ ከእግዚአብሔር መለየትና ተለይቶ መቆም ያመጣው ጣጣ ነው::

<u>እየወረደ መሄድ፤</u>

ከተለየ በኋላ ደግሞ፤ ቃሉ ወጣ ሳይሆን፤ <u>ወረደ</u> ነው የሚለው:: በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ በበጎ ጉኑ የሚገለጸው ተለይቶ ወጣ እንጂ፤ ተለይቶ ወረደ የሚለውን አይደለም:: ይህንን በአብርሃም ሕይወት ስናየው፤ ዘፍ.12፡1-2 ላይ ‹‹ ከሀገርህ ከዘመዶችህም ከአባትህም ቤት ተለይተህ እኔ ወደማሳይህ ምድር ውጣ:: ታላቅ ሕዝብም

አደርግሃለሁ፣ እባርክሃለሁ፣ ስምህንም አከብርዋለሁ፣ ለበረከትም ሁን፡!›› የሚለውን የእግዚአብሔርን ቃል ኪዳን ይሁዳ እዚህ ላይ አላገኘውም::

ወደ ላይ ለመውጣት ብዙ መሰናክሎች ከማስተዋል ጋር ማለፍ ይጠይቃል:: ጉዞና ሂደቱም አድካሚ ነው:: እዚህ ላይ ግን፤ ተለይቶ ወረደ ነው የሚለው:: የወረደው ደግሞ፤ የባለብዙ ተስፋና የቃል ኪዳኑ ባለ ራእዩ ይሁዳ ነው::

ብዙዎች ከነበሩበት ደረጃና ኃላፊነት ሲወርዱ፤ ክብራቸውን፣ ሞገሳቸውን፣ መንፈሳቸውን፣ ጸጋቸውን፣ በረከታቸውን፣ ሀብታቸውን፣ እውቀታቸውን፣ ተቀባይነታቸውን፣ ተወዳጅነታቸውን፣ ማዕረጋቸውን፣ ሥልጣናቸውን ወዘተ... ሲያጡ ይሚሸሻሉ::

ለዚህ ጉዳይ ደግሞ፤ <u>የመናፍስቱ ጥቃትና</u> የራሳቸው መንፈሳዊ ድክመት <u>የግለሰቦቹ አስተዋጽኦ</u> በዋናነት የሚጠቀስ ነው:: ከፍ ብሎ እንደተጠቀሰው ይሁዳ፤ በልዑል አምላክ እግዚአብሔር የተመረጠ በበረከትና በጸጋ ውስጥ የሚያልፍ፤ ያባቶቹን ታሪክ የቃል ኪዳን ኑሮና ቤት የሚያሳምር ነው:: በወደፊቱ ራእይ ውስጥ ደግሞ፤ መድኃኒታችን ኢየሱስ ክርስቶስ፤ ከድንግል ማርያም የሚወለደው ከእርሱ ዘር ውስጥ ነው:: ግን፤ ይሁዳ ወረደ::

በዚህ ጊዜ ለዲያብሎስ ትልቅ የደስታ አጋጣሚ ነው:: ይሁዳ ከወረደ መጀመሪያ የሚረሳው የአባቶቹንና የእናቶቹን የእምነትና የምስጋና መንገድ ነው::

ሕይወቱ በብዙ አቅጣጫ ደክሟል:: ከታሪክ አንፃር የአብርሃምን፣ የይስሐቅን የቅድመ አያቶቹን መንፈስና በረከት በመሸለም ይኖዝ የነበረውን ያዕቆብን የተካው ልጁ ይሁዳ ግን ተለይቶ ወረዷል:: ምንጊዜም አንዱ ትውልድ ሲያልፍ ወይም ሲደክም፤ ተተኪው ትውልድ በክፉ መንፈስ በኩል እጅግ ወደተወሳሰበ መንገድ የአኗኗርና የእምነት ታሪክ ውስጥ የመግባቱ ጉዳይ፤ የተለመደ ነው::

በዚህ ወራት እንዲህ ሆነ። «ይሁዳ ከወንድሞቹ ተለይቶ ወረደ፣ ስሙን ኤራስ ወደሚሉት ዓዶሎማዊውም ሰው ገባ።» ዘፍ. 38÷1 ሲወርድ ያገኘው አገር አዶሎምን ነው። <u>አዶሎም</u> ማለት ከእብራይስጥ ወደ አማርኛ ሲመለስ፤ <u>«የስደተኞች መንደር»</u> ማለት ነው።

ይህ ለባለራእዩ ሰው ለይሁዳ አሳዛኝ ምዕራፍ ነው። ብዙ ጊዜ ይህንን መንገድ የእግዚአብሔር ሰው ይሄድበታል። <u>**ቤተልሔም**</u> ከሚሄድ ይልቅ ወደ <u>**አዶሎም**</u> መሄድን ይመርጣል። ወደ <u>**ቤቴል**</u> ከመውጣት ይልቅ፤ ወደ <u>**አዶሎም**</u> መውረድ ይመርጣል። በእኛም ዘመንና ዕድሜም እንዲሁ ሆኖአል።

መለየትና መውረድ ሲጀመር የሚታየው፤ ኢይዝራኤል፣ ቤተልሔም፣ ኤፍራታ፣ ቤቴል ወዘተ… አይደለም። ዛሬ እያንዳንዳችን የወረድንበትን መንገድ ስናስተውል አዶሎም ይታየናል። በአሁን ዘመን ሰዎች እቤታቸው ቁጭ ብለው በሃሳብ ይሰደዳሉ። ውጭ አገርን ይመኛሉ። የዚህ ትውልድ አንዱ መለያ፤ ሰው ከቤቱ ሳይወጣ፤ በሕሊናና በልቦናው መሰደድ፣ ሆኖአል።

የተስፋና የመንፈሳዊ ሕይወት ጉዞህ ሲጣመምና አባቶች ካቆዩልህ በረከት ስትርቅ፤ የምትገኘው <u>በስደት</u> ላይ ነው። በየጊዜው ለልዑል አምላክህ ተንበርክከህ የመንፈስ ጠላቶችህን መዋጋት ሲያቅትህ፤ የምትገኘው አዶሎም ውስጥ ነው።

ዛሬም እኛ ከአገራችን ሰዎች ይልቅ፤ ስለውጭው ዓለም ጀግኖች፣ ሳይንቲስቶች፣ ምሁራኖች፣ ጄኔራሎች፣ ከበርቴዎች ወዘተ… ብናውቅና ብንማር ደስ ይለናል። ሥራ ለመግባት በምንፈተንበት ጊዜ የምንጠየቀው ጥያቄዎች ስለውጭው ዓለም ሰዎች ብቻ ነው። የፈታኙና የተፈታኙ ልብ ወደ ውጭ ወደ ስደት ከሆነ ቆይቷል።

በዚህ የተነሳ እኛም ሰዎችን የምንመዘነው፤ በውጭ ሰዎች ዝናና ታሪክ ላይ ነው። እነዚያ ከአምልኮትና ከመንፈሳዊ በረከት ርቀው የሚኖሩ ሰዎች ናቸው።

በክፉ መንፈስ ፈተና እጅ ውስጥ ከመግባት ጋር ተያይዞ፤ እቤት ቁጭ ብሎ፤ አልጋው ላይ ተኝቶ ይሰደዳል። የአካል፤ የአእምሮ ስደት፣ ለእውቀት፣ ለሙያ፣ ለገንዘብና ለእንጀራ ስደት ተጋልጦ፤ የምስጋና ተስፋው ቃል የራቀው ትውልድ ሙሉ ለሙሉ ከበረከቱ ተሚጦ ወጥቶ፤ እንደገና ወደክርስትና ለመመለስ አቅም አንሶት በጠላቱ ሰይጣን ላይ መረጃ አጥቶ፤ በክፉ መናፍስት እጅ ውስጥ ገብቶ፤ ተወልዶአል። አብሮት አድጎ፤ እንዴት የተቃና መንፈሳዊ አስተሳሰብና ሕሊና ኖሮት፤ በቤተልሔም ሊኖር ይችላል?

የተቃና መንፈስ ይዞ፤ የእስራኤል ነቢያት በኖሩበት፤ ኤልያስና ሙሴ ከኢየሱስ ክርስቶስ ጋር በተገለጡበት መንፈሳዊው የደብረ ታቦር ተራራ ላይ እንዴት ሊቆም ይችላል? ማቴ.17÷1-5

መጀመሪያ ከተለየህ የግድ አማራጩ መውረድ ነው። ስትወርድ የሚጠብቅህ ቤት፣ ኑሮ፣ ገንዘብ፣ እውቀት፣ ታሪክ እዚያው ስደተኞች ሰፈር ነው። ብትማር፣ ብትሰራ፣ ብታገኝ፣ ብታጣ፣ ብትበላ፣ ብትጠጣ፣ ስደተኛ ነህ። ዛሬም ከዓመታት በኋላ፤ ልጆቻችን ሁሉ ሀሳባቸው ውጭ አገር ሆኖአል።

በፊት የምንታወቀው **«ኢትዮጵያ እጆቿን ወደ እግዚአብሔር ትዘረጋለች።»** በሚለው የዳዊት ራእይ ውስጥ ነው።

ሰይጣን የቀደመበት ጉዳይ ላይ ትኩረት ስላላደረግን፤ በሕይወታችን ውስጥ የማጥፋቱን ዕቅድና ኑሯችንን የመያዝ ጠባዩንና በሥልት ሲያጠቃን አልነቃንበትም። አንዳንዶቻችን ነጻነት አለን ብለን እንከራለን። ክፉ መናፍስት እኔን አይደፍረኝም ብለን እናስባለን።

ቤተክርስቲያ እሄዳለሁ፤ ወንጌል እሳለማለሁ፤ አስቀድሳለሁ፤ እጸልያለሁ፤ እጾማለሁ፤ እስግዳለሁ እንላለን። ግን ያለነው አዶሎም ውስጥ ነው። <u>የስደተኞች መንደር!</u>

ክፋት፣ ምቀኝነት፣ ተንኮል፣ ቅናት፣ ሐሜት፣ ዘራችን ነው። ካልተቃወምን ካላማንና ሌሎችን ካላቆሰልን፤ ጨዋታና ወሬያችን

የጣፈጠ አይመስለንም። ወደ እግዚአብሔር ቤት በጊዜ ገብተን የመናፍስቱን ውጊያ ካልተረዳን፤ የምንገኝበት ቦታ አሁንም አዶሎም ነው።

ከእግዚአብሔር መንፈሳዊ ጸጋ መለየት ስንጀምር የሚጠብቀን አዶሎም ነው። ወደ አዶሎም መውረድ ማለት፤ ጠባያቸው ፈጽሞ የማይታወቅ፤ እንቅስቃሴያቸው በሙሉ ከክፉ ጋር የተያያዘ፣ ክፋትን የሚደግፉ የክፉ መንፈስ ቋንቋ ያላቸው ሰዎች ጋር መዳበል ማለት ነው።

‹‹ኤራስ›› ማለት ከእብራይስጥ ወደ አማርኛ ሲፈታ፤ ‹‹የአንዳንድ ጊዜ ሰው›› ማለት ነው። ይህም ማለት አንዳንድ ጊዜ ሰው የሆነ፤ ሌላ ጊዜ ደግሞ ሰው አይደለም ማለት ነው። የምስጋናውና የበረከቱ ሰው ይሁዳ ወርዶ የገባው፤ እዚህ ሰው ቤት ነው።

ይህንን መንገድ እኛም ሄደንበታል። ወንድሞቻችንና እህቶቻችን በመናፍስት ተይዘው ሰው የሚሆኑበት ጊዜ አለ፤ በተቃራኒው ደግሞ ሰው የማይሆኑበት ጊዜ አለ።

ይሁዳ የገጠመው እንዲህ ዓይነት የመለዋወጥ ችግር ነው። ዛሬም ከመንፈሱ የሚፈወሱ ሰዎች፤ መንፈሱ ሲወጣና ሰው በሚሆኑበት ጊዜ፤ ያስተውላሉ፤ ግማሾቹ በራልን፤ ሸከሜ ወረደልኝ፤ ይላሉ፤ ጥቂቶቹ የሚያስፈሩሩ አውሬዎች፤ ጨለማ ውስጥ ከበውኝ ነበረ፤ አሁን ግን ሄዱ ይላሉ። ይህ የሚያመለክተን አንዳንድ ጊዜ ሰው መሆናችንን ነው። በዚህ ምሳሌ መሠረት ብዙ ጊዜ ሰውን በሙሉ ልቦናው አናገኝም ማለት ነው።

እናቶቻችን ዛርና ውቃቢውን በሚገብሩበት ጊዜ እነርሱ አይደሉም። ምክንያቱም በዚህ ወቅት ውስጣቸው እየተንቀሳቀሰ ያለው ዲያብሎስ ነው። በመንፈሱ ውስጥ ሲሆኑ ይራገማሉ፤ እራሣቸውን ሲሆኑ ደግሞ፤ ይመርቃሉ። አዛኝና ሩህሩህ እናቶች ይሆናሉ፤ የአንዳንድ ጊዜ ሰዎች ማለት እንዲህ ነው።

በጎረቤቴ ላይ ክፋት ያደረግሁት እኔ ነኝ? በሌላው ላይ ያደረሱት በደል ይሰማቸውና ለምን እንዲህ አደረግሁ? ለምን መድኃኒት አጠጣሁት? ለምን ልብሷን ቆርጬ መተትኩባት? ምን ሳገኝ ነው? ወደፊት በእግዚአብሔር ቤት ውስጥ ነፍሴ እንዴት ልትሆን ነው? በማለት ራሳቸው ላደረጉት ነገር፤ መልሰው ራሣቸውን ይጠይቃሉ፤ ነገር ግን መልስ ያጣሉ። የአንዳንድ ጊዜ ሰዎች! መውረድ ስንጀምር፤ የሚገጥሙን ሁሉ የአንዳንድ ጊዜ ሰዎች ናቸው።

አንድ ጊዜ መንፈሱ ሰውየውን ይመራል፤ ሌላ ጊዜ ደግሞ፤ ሰውየው ከልቦናው ሆኖ ሕሊናውን ይመራል።

በዚህ ጊዜ ቤቱ ሰላም ነው፤ ፍቅር አለ። በተቃራኒው መንፈሱ ሲመራ ደግሞ፤ ጸብ፤ ችግር፣ ጭቅጭቅ፣ ጥላቻ፣ ሐሜት፣ እርግማን ውግዘት፣ ተንኮል፣ ክፋት፣ ሟርት ወዘተ ... አለ። ከዚህ ሁኔታ ስንነሳ ታዲያ፤ የኛ ቤት የማነው? አንዳንዱ የኤራስን ቤት ይመስላል። ልጆቻችንም ይህንን ጠባይ ይወርሳሉ።

አሁን ይሁዳ የአባቱንና የእናቱን፤ ታሪክ፣ ተስፋውንና ራእዩን ረስቷል። በብዙ መልኩ የተረሱ መንገዶች አሉ። ቁልቁል በወረደ ጊዜ የአባቱን በትር፣ የአባቱን አምባርና የአባቱን ቀለበት ይሏል፡፡ እነዚህ የአባቱ ተስፋዎች ምንድን ናቸው?

ሀ. ብትሩ፡- ‹‹በትረ መንግሥት ከይሁዳ ይወጣል፤ ብሎ አባቱ ያዕቆብ ባርኮ የሰጠው ነው። ዘፍጥረት 49÷10 ላይ ‹‹በትረ መንግስት ከይሁዳ አይጠፋም፣›› ተብሎ የተነገረለት ማለት ነው። ያዕቆብ ለልጁ ለይሁዳ ይህች በትር ከእጁ እንዳትለይ በሃይማኖትና በእምነት ከእግዚአብሔር ኃይል የሚገኝበት እንደሆነ ተነግሮታል።

ለ. አምባሩ፡- በቅዱሳን ታሪክ፤ የክንድህ ኃይል ጥንካሬና የጀግንነት ምሳሌ ነው፤ ብሎታል።

ሐ. <u>ቀለበት፡-</u> የቃል ኪዳን ተስፋ፤ ወደ ቅድስት ድንግል ማርያም፤ የሚመጣው የብርሃን ኃይል፤ የሰማይ ቸርነት መገኛ፤ የኢየሱስ ክርስቶስ የማዳን ኃይልና ጉዞ፤ በአካል መታየትና የቃል ኪዳን ምልክት ነው። ይሁዳ እነኚህ ሶስቱን በረከቶቹን ይዞ ነው፤ ወደ አዶሎም፤ ኤራስ ቤት የወረደው!

<u>የሰው ልጅ የቁልቁሊት ኑሮ</u>

ወደ ኤራስ የሚወስደው መንገድ ቁልቁለት ነው። ከዚያም በኋላ ይሁዳ ጋብቻውን ሲመሰርት፤ የሴዋን ሴት ልጅ አየ። <u>‹‹ሴዋ››</u> ማለት ትርጉሙ **<u>ቁልቁል</u>** ማለት ነው።

በዘፍ. 38 1÷15 ላይ ያለው ቃል እንዲህ ይላል። ‹‹ **በዚያም ወራት እንዲህ ሆነ፤ ይሁዳ ከወንድሞቹ ተለይቶ ወረደ፣ ስሙን ኤራስ ወደሚሉት ወደ ዓዶሎማዊው ሰው ገባ። ከዚያም ይሁዳ የከነዓናዊውን የሴዋን ሴት ልጅ አየ፤ ወሰዳትም፣ ወደ እርስዋም ገባ። ፀነሰችም ወንድ ልጅንም ወለደች፤ ስሙንም ዔር ብላ ጠራችው። ደግሞም ፀነሰች ወንድ ልጅንም ወለደች፤ ስሙንም አውናን ብላ ጠራችው። እንደገና ደግሞ ወንድ ልጅን ወለደች፣ ስሙንም ሴሎም ብላ ጠራችው፤ እርሱንም በወለደች ጊዜ ክዚብ በሚባል አገር ነበረች።** ››

ከዚህ በኋላ ይሁዳ፤ ራእዩ እዚያው አካባቢ ላይ የተወሰነ ሆነ። የሚያየው ቁልቁል እንጂ በሥፋት የማየትና በአድማስ ላይ የመቆም ዕድል የለውም። ቢመለከትም፣ ቢያስብም፣ ቢያቅድም ቁልቁል ነው። መውረድ ከጀመርክ፤ የሚጠብቁህና የምታገኛቸው ሁሉ ወደ ታች የሚያወርዱህ ናቸው። አንዴ ጫት መቃም ከጀመርክ እየመረቀንክ፤ ሕሊናህ እየደነዘዘ፤ ውስጥህ እየተበላሸ ሱስ፣ ጠንቋይ፣ ዛርና ውቃቢ ውስጥ ሰተት ብለህ እንደ ቀልድ ትገባና፤ በቀላሉ ለመውጣት ትቸገራለህ። በዚያው ቁልቁል ትወርዳለህ።

በማስዳ መያ'ዝ

ቁማር፣ መጠጥና ሴሰኝነትም ከጀመርክ፤ የሱስ አመል እንደ ዋዛ እያሳሳቀ በዚያው ቁልቁል ይዞህ ትወርዳለህ።

እናም ሴዋ ሲወለድ እናትየው ገበያ ውላ ወደ ቤቷ ስትመለስ ቁልቁለት መንገድ ላይ ምጥ ያዛትና እዚያው ወለደችው። ከዚያ በኋላ የልጇን ስም ‹‹ **<u>የቁልቁሊት ልጅ፤ ሴዋ</u>** ››አለችው።

አመስጋኙ ሰው ቁልቁል ወርዶ ሚስት ሲፈልግ፤ ያገባት ልጅ ደግሞ፤ የቁልቁሊቱን ሰው ልጅ ነው። አያችሁ! አንድ ጊዜ ከወረድን በቀላሉ እንደማንመለስ? ከታሪካዊ እውነት፣ ከመንፈሳዊ ተስፋ፣ ከአባቶች የቃል ኪዳን ፍቅር፣ ከወገናዊነትና ከአገር ፍቅር ከተለየንና አንዴ አምላክን ከተውን፤ በቀላሉ ወደ እርሱ እንደማንመጣ! ሕይወታችን እንዴት እንደሚቀየር! በክፉ መንፈስ እንዴት እንደምንያዝ፤ የይሁዳ ታሪክ ማረጋገጫ ነው። የወረደው ሰው ይሁዳ፤ ‹‹ .... **የሴዋን ሴት ልጅ አየ፤ ወሰዳትም፣ ወደ እርሰዋም ገባ። ፀነሰችም ወንድ ልጅንም ወለደች፤ ስሙንም ዔር ብላ ጠራቿው።**›› ይለናል፤ ቃሉ። **<u>ዔር</u>** ማለት፤ **<u>የክፋት ልጅ</u>** ማለት ነው።

አሁንም ሁለተኛ ወንድ ልጅ ወለደች፤ ስሙንም <u>አውናን</u>፤ ብላ ጠራችው። <u>አውናን</u> ማለት ደግሞ፤ <u>መንቻካና ግትር</u> ማለት ነው።

እንደገና ለሶስተኛ ጊዜ ጸነሰች፤ ወለደችም፤ ሥሙንም ‹‹<u>ሴሎም</u>›› ብላ አወጣችለት። ሴሎም ወይም ሼሎም (በእብራይስጥ) ማለት ደግሞ ‹‹<u>ቷዳጊ</u>›› ማለት ነው። ሴሎም የተወለደው ይሁዳ ከነቤተሰቡ አዶሎምን ለቆ <u>ክዚብ</u> ወደ ተባለ አገር ከገባ በኋላ ነበር። አሁን ይሁዳ አገር ቀይሮ ክዚብ ገብቷል። **<u>ክዚብ</u>** የሚለው ቃል በእብራይስጥና በአረብኛ ተመሳሳይ ትርጓሜ አለው። <u>የውሸት አገር</u> ማለት ነው። ሴሎም የውሸት አገር ተወለደ። ከውሸት እግዚአብሔር ይማረን፤ እስተዋይነቱም ይሰጠን።

4.4 <u>የክፋት ልጅ (ዔር)</u>

ዔር ማለት የክፋት ልጅ ነው ብለናል። የክፋት ልጅ ቁልቁል ሲሄድ፤ ከሰማይ አምላክ ሲለይ፤ ከበረከት አምባ ሲወጣ፤ የሃይማኖትና የእምነት ፍቅር ከሰውነቱ ተለይቶ፤ የኑሮና የሥጋ ፍቅር፤ የወንበርና የሥልጣን፤ የጥቅምና የንዋይ ፍቅር ሲይዘው፤ የሚወለደው የክፋት ልጅ ይሆናል ማለት ነው።

ጸሎት ሲቋረጥ፤ የሃይማኖት ተስፋ ከባሕርያችን ሲርቅ፤ ማተባችንን ስንበጥስ፤ የሚወለደው የክፋት ልጅ ነው። ይሁዳ ሕይወቱን ለአደጋ የጋበዘው፤ ክፉ መንፈስ ነው። <u>የዓይን-ጥላ ልክፍት</u> አድሮበት ወደታች አወረደው። ዛሬ በክፋው ጠላት ተይዘው የምናገኛቸውና የምናያቸው በርካታ እህቶችና ወንድሞች፤ ከልጅነታቸው ጀምሮ ሲሰቃዩ የነበሩ ናቸው።

ዛሬ ብዙዎቻችን የክፉ መናፍስት ሰለባዎች ነን። የመተቱ፤ የሚርቱ፤ የሰላቢው፤ የዛሩ፤ የውቃቢው፤ የጨሌው መንፈስ ወዘተ... ሁሉ ሕይወታችንንና ቤታችንን ጎድቶታል። ለምን? ከመሠረቱ ከሃይኖማት ተስፋ ወጣን፤ ጸሎት ረሳን። እቤታችን፤ የመንበርከኪያና የመጸለያ ቦታ የለንም። ለልጆቻችን የምናሳየውና የምናስተላልፈው የአምልኮት ጠባይና ሕግ የለንም። ምግብ በልተን መተኛት ሆነ። በአጠቃላይ ለእግዚአብሔር አምላክ ሥፍራ የለንም።

በቅዱስ ጴጥሮስ መልዕክት ላይ፤‹‹**ዲያብሎስ የሚውጠውን ፈልጎ እንደሚያገሳ አንበሳ ይዞራል**›› የሚል መልዕክት እናገኛለን።

ዛሬ በክፋው መንፈስ ያልተዋጠ ማን አለ? ቁልቁል በመውረድ ሕይወት ውስጥ የክፋት ልጆች ቁጥራቸው እየጨመረ መጥቷል።

ጎረቤት ለጎረቤቱ ክፋት ይመኛል። በእርሻ ማሣ በድንበር ላይ ፣ በንግዱ ሥፍራ፣ በትምህርት ቤት፣ በቢሮ፣ በሰላም ወጥቶ መግባት ላይ ወዘተ ... ክፋት እንመኛለን።

ታዲያ እኛስ **ዔር** ወይም **የክፋት ልጅ** ከመሆን ምን ይለየናል? መውረድ ለጊዜው የሚመች ቢመስልም፤ የማይታዩና የተወሳሰቡ ፈተናዎች ከፊት አድፍጠው የሚጠብቁበት ሥፍራ ነው።

እያረፍክም ቢሆን ትወርዳለህ። የታሪክ ክንውንህ ግን፤ ከሞቱት የመቃብር ሰዎች አይለይም።

ይህ በቢያ **በዔር** ዘመን ላይ ብቻ የቆመ ታሪክ ሳይሆን፤ በእኛም ዘመን ውስጥ ቀጥሎ፤ በተመሣሣይ የሕይወት ጎዳና ላይ እንገኛለን።

4.5 <u>መንቻካና ግትር ልጅ (አውናን)፤</u>

ከፍ ብለን እንደጠቀስነው፤ ቀጥሎ የተወለደው ደግሞ አውናን ነው። እርሱም፤ መንቻካና ግትር የተባለው ነው። የባሰ እንጂ የተሻለ አልተገኘም።

ወደ ራሳችን ስንመለስ፤ ጠባያችን እንዴት ነው? እንኳን ለሰው፤ ለእንስሳውና ለተፈጥሮም አይመችም። አመላችን ተበሳሽቷል። በመንፈሳዊና በሥነ-ምግባራዊ ሞራል ተከትክቶ የማደግ የቆየው የእምነት መንገድና ሕግ፤ ተቋርጧል።

ታላላቅ የሆኑ የመንፈሳዊ ጸጋ ስጦታዎች ከሕይወታችን ርቀዋል። አሁን የሚጠብቀን የመንፈስ አደጋ ይሆናል ማለት ነው።

ብዙዎቻችን መንቻካና ግትሮች ነን። ለእርቅና ለምክር አንመችም። ለሽምግልናና ለማስታረቅ አንመረጥም። ለሰላምና ለመተሳሰብ አንቀርብም። ታዲያ በዚህ ሁኔታ ውስጥ ሆነን ነው፤ ወደፊት መልካም ነገር የምንጠብቀው? አይደለም። ይህ ጠባይ መለወጥ አለበት። ሊለወጥ የሚችለው ደግሞ፤ በአምላካችን፤ በሰማይ አባታችንና በቅዱሳን መንፈስ፤ በሰማያዊው ሠራዊት ስንደገፍ ብቻ ነው።

ጠላታችን ልቦናችን ውስጥ ገብቶ ግትር አድርጎናል። መንቻካ
ሆነናል። መንቻካ ማለት ቢያጥቡት የማይጠራ የማይጸዳ፤ ከተበላሸ
የማይለወጥ ማለት ነው።

ግትርና መንቻካነት የዘመናችን ትውልድ አንዱ ትልቅ የሥነ
ልቦና ችግር መለያ ሆኖአል። ይህ የግትርነት ጠባይ ብዙ ሰዎች ላይ
የሚታይ ከመሆኑም ሌላ፤ ያለ ማመን፣ ያለ መረዳት፣ ያለማስተዋልና
በኀሊናን ከማጣት ጋር የሚያመጣውን ቀውስ፤ ለመለየት በጣም
እንቸገራለ። ስለዚህ፤ የአውናን መንፈስ በእኛም ሕይውት ውስጥ አለ
ማለት ነው።

ወደ ት/ቤት ስንሄድ፤ ግቢው በጫኸት የተሞላ ነው።
አስተማሪዎች ይጮሃሉ። ኢየያዙንና መንገዱን ቃኝተው፤ ይሄ
ትውልድ መድረሻው አሳሳቢ ነው ይላሉ። ያውም እነርሱ በንጹህ
አእምሮ ካሰቡ ነው። አሰበለዚያ ሁሉም በአንድ ዓይነት ከሃይማኖታዊ
ሥነ-ምግባር የወጡ ዜጎች ሆነው እናያለን።

4.6 <u>ክዚብ (በውሸት አገር) የተወለደ ልጅ፤</u>

ሶስተኛው ልጅ ሴሎም የተወለደው የውሸት አገር ውስጥ ነው።
ይሁዳ ሴሎምን ይዞ ወደ ክዚብ (የውሸት) አገር መሄድ፤ ከሁሉም
በላይ የሚያስደንቅ መልዕክት አለው። የመውረድ እድገቱን ስናይ፤
ዔርን ወልዶና አሳድጎ፤ ሴሎምን ይዞ ወደ ክዚብ አገር መጓዝ ለእኛ
ኢትዮጵያውያን ከእምነት ወደ ክህደት-አብዮት፤ ከአምልኮተ
እግዚአብሔር ወደ ርዕዮተ-ፍልስፍና የመቀየራችንን የመርሆ ገጽታ
ያሳየናል። ክዚብ የውሸት አገር፣ መንደር፣ የሕይወት ታሪክ መነሻና
የውሸት ነዋሪ የሚበዛበት ምድር ነው።

በዘመናችን ከሐሰተኛው መንፈስ አንጻር ሲታይ፤ ምድሪቱ፣
አገሩ፣ አየሩ፤ ቋንቋው፣ ድምጻችን፤ ጨዋታችን ሁሉ በአብዮት ውሸት
ተለውጧል፤ እርስ በእርሳችን ነው የምንበላላው። ሌላ ማንም መጥቶ

ሳይነካን፤ የዓሣን ጠባይ ወርሰን፤ ትልቁ ዓሣ ትንሹን ዓሣ እያሳደደ
እንደሚኖረው ዓይነት፤ በሚርቱ፣ በምቀኝነቱ፣ በቃሊቻው፤ በጠንቋዩ፣
በመተተኛው ዙሪያውን ታጥረን፣ ፈዘንና ደንዝዘን፣ ዓይናችን
እስኪጠፋና ሞታችን እስኪቀርብ ድረስ ቀጭ ብለን፣ ምላሳችን በግፍ
ቃል ታስሮ፣ ለሌላው ጠንቅ ሆኖ የሚኖረው ወገን መብዛቱ፤ የክዚብን
ምድር የተካ የሚመስል ጊዜ አሳልፈናል።

**«ሞትና ሕይወት በምላስ እጅ ናቸው፤ የሚወድዱአትም ፍሬዋን
ይበላሉ » ይላል። ምሳ. 18÷21**

<u>ሴሎም</u> ማለት <u>ታዳጊ</u> ማለት ነው። የተወለደው <u>በክዚብ አገር</u>
ነው። <u>ክዚብ</u> ሲጨመርበት <u>«የውሸት ታዳጊ»</u> ማለት ይሆናል።
በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ ከ28,000 በላይ ስሞች አሉ። ከነዚያ ስሞች
ዋንኛውን ቦታ የሚይዙትና፤ የስም ትርጉም ያላቸው፤ **በዘፍጥረት 38**
ላይ ያሉት ናቸው። የትኛውም የወረዱ ትውልዶችን ማሳያና
ማገናዘቢያ በመሆን የሚያገለግሉ ትምህርቶች የሚገኙበት ሲሆን፤
ከነዚህም መካከል፤ ዔር፣ አውናንና ሴሎም ለውሸት ታዳጊዎች
መግለጫ የመሆኑ እድል ሰፊ መልዕክትን በመስጠት ያስተምረናል።

በመሠረቱ እኛም በአካል አድገናል። ነገር ግን አእምሯችንና
ሕሊናችን በዚያው መጠን አድጓል? ዳብሯል? ውስጣችን ባዶ
አይደለም? እንዲህ ውስጡ ባዶ የሆነ፤ ቤቱ ታዲያ እንዴት ሙሉ
ይሆናል?

እግዚአብሔር ክብሩንና ኃይሉን የሚጀምረው በጸጋና በበረከት
ሙላት ውስጥ ነው። ከእመቤታችን ጸጋ አንጻር ስናይ፤ የአዲስ ኪዳን
ታላቅ የምስራች፤ **«ደስ ይበልሽ፣ ጸጋ የሞላብሽ ሆይ፣ ጌታ ከአንቺ
ጋር ነው፤»** ነው የሚለው። **ሉቃ.1÷28**

የአዲስ ኪዳን ተስፋ፤ የጸጋ ሙላት ነው። እኛ ግን ውስጣችን
ባዶ ነው። ኑሮአችን ራሱ የከንቱነታችንን ትክክለኛነት የሚያረጋግጥ
ነው። ዘመናችን፣ ሀብታችን፣ ሥልጣናችን፣ ማዕረጋችን፣

እውቀታችን፣ ትምህርታችን፣ ጠባያችን፣ ሥራችን ሁሉ፤ የውሸት ታዳጊ ሆኖብን፤ እኛም ክዚብ ሆንን ማለት ነው። በጎሣና በዘር ተከፋፍለን በመናቆር፤ ለዲያቢሎስ ጥቃት በር ከፍተናል።

እናሳድጋለን ብለው ወልደው ማሳደግ ያቃታቸው ስንት የምናውቃቸው ሰዎች አሉ። እነዚህ ሰዎች ገና ሲወለዱ፤ እንዲህ ሆኗል። ጊዜው፣ ዘመኑ እንዲህ ይላል። **የውሸት ታዳጊ!**

ሰቱም የይሁዳ ልጆች ወደ ኢየሱስ ክርስቶስ ሐረግ ትውልድ **አይመጡም**። መንገድ ላይ ይቀራሉ። እኛም፤ ከክርስቶስ ሥጋና ደም ተለይተን እንዳንቀር፤ **እግዚአብሔር ሆይ! ከመንፈሳዊ** ዘርህ፣ **እባክህ፣ መንገድ ላይ የሚቀር ትውልድ አታድርገን** እንበለው።

የይሁዳ ልጆች፤ ወደ ድንግል ማርያም ሐረግ ትውልድ **አይመጡም**። በረሃ ላይ ይቀራሉ፤ ቁልሰቁል ተወለደውና አድገው፤ **ቁልቁል** ይቀበራሉ።

አንዱ **<u>የከፋት</u>** ልጅ ነው። ሁለተኛው <u>መንቻካና ግትር</u> ነው። ሶስተኛው **<u>የውሸት ታዳጊ</u>** ነው። እነዚህ ሶስቱ ልጆች በዚያ ዘመን ውስጥ ከኖሩ ነገዶች ውስጥ ናቸው። የተወለዱት ደግሞ፤ **የእግዚአብሔር** በረከት ከተቀበለው ከታላቁ ሰው **ከይሁዳ** ነው። ይሁዳ ስሙና ኑሮው አንድ አልሆነም። ቀደም ሲል እንደጠቀስነው፤ **ይሁዳ ማለት እግዚአብሔርን አመሰግናለሁ!** ማለት ነው።

ከዘርና ጎሰኝነት አንጻር ሲታይ፤ ከአንዱ የአገራችን ጫፍ **የመጣች** አህያ፤ ከሌላው የአገራችን ጠርዝ ከመጣች አቻዋ ጋር፤ ተስማምተው ይግጣሉ። ከምዕራብ የመጣ በሬ፤ ከባሌም ይሁን ከጎንደር ከመጣ በሬ ጋር፤ አንድ ላይ ብታሰማሯቸው፤ ተስማምተው ይበላሉ።

ከዚህ ስንነሳ፤ ትክክለኛ ድምዳሜ ነው ባይባልም፤ ምሳሌው **እንስሶች** ከእኛ በተሻለ ሁኔታ ያላቸውን ኅብረትና አንድነት ያሳያል።

እኛ በክፉ መንፈስ ተጠምደን፤ መተሳሰቡ ቀርቶብን ልዩነትንና አለመቻቻልን በማራገብ የክፋት ልጅነትን እናገለግላለን። ከሥራችንና ከጠባያችንም አንጻር ሲታይ፤ የእግዚአብሔርን ፍርድ የሚጠብቅ የሚመስል ሕይወት ይዘናል። የሰማይ አምላክ ይማረን።

ተዛብተን ነው ያደግነው፤ ባልሆነ አቅጣጫ ላይ ቆመናል። ት/ቤቶቻችን የክፉውን መንፈስ ምልክት ለጠባያችን ሰጥተውታል። ሳይንስና ፍልስፍና፤ የጥርጣሬ ማዕበልን በውስጣችን ለቀው፤ ሃይማኖታዊ ጸጋን ከሕይወታችን ውስጥ አሟጠን እንድንጥል ገፋፍተውናል።

ዛሬ በሁሉም መስክ መልስ አለኝ የሚለው ሳይንስ፤ መላው የዓለም ሕብረተሰብ ከእግዚአብሔር እንዳይጠይቅና መልስ እንዳያገኝ ከማድረጉም በላይ፤ የሰው ልጅ ሁሉ በሰውና በሰይጣን እጅ ውስጥ እንዲወድቅ፤ በአንድ በኩል አስተዋጽዖውን አበርክቷል።

የመናፍስቱ ውጊያ ለሳይንሱ ዓለም ተረት ተረት፤ ወይም ድራማ ነው። እውነታው ግን፤ ከዚህ የራቀና ይህን አመለካከት የሚጋራ አይደለም። እየኖርን እንዳልሆነ መታወቅ አለበት። ለምን? ዲያብሎስ በታላቅ ቁጣ ወርዷል። በምድርም ላይ ሙሉ በሙሉ ነግሷል። ሉቃ. 18÷8 ‹‹**ነገር ግን የሰው ልጅ በመጣ ጊዜ በምድር እምነትን ያገኝ ይሆንን?** ›› ይህ ምዕራፍ ለሰው ዘር፣ ለቤተ-እግዚአብሔርና ለዓለም የተተወና ያልተመለሰ ጥያቄ ነው።

ታዲያ በዚህ ሁኔታ ውስጥ እያለን እንዴት ነው ሰይጣንን የምንጥለው? የዲያብሎስ ሠራዊት የሚዋረደው፤ በዚህ አቋም፣ ሁኔታና የተልፈሰፈሰ ጊዜ ነው? አይደለም! ቃሉ ቢመረንም፤ እውነታው ግን፤ እነዚህ ሶስቱ የይሁዳ ልጆች ጠባይ፤ አሁን ያለውን ትውልድ ገጽታ፤ በቀጥታ የሚያመለክቱ ናቸው።

4.7 <u>መደባለቅና መደበላለቅ</u>

በመጨረሻም ይሁዳ፤ ለበኩር ልጁ ለዔር ትዕማር የምትባል ሚስት አጋባው፣ ይላል ቃሉ። <u>ትዕማር</u> ማለት ቴምር ከሚለው ቃል የወጣ ነው። በቀጥታ ከእብራይስጥ ወደ አማርኛ ሲተረጎም፤ «<u>የጣፋጭ ዛፍ ፍሬ</u>» ማለት ነው።

በእብራይስጥና በአረብኛ ትዕማርን፤ ቴምር ይላታል። አሁን ይሁዳ ዔርን ለትዕማር አጋባ። ይሁዳ ክፉትን ጸነሰ፤ ክፉትን ወለደ፤ ክፉትን አሳደገ፤ ክፉትን ለትዕማር ዳረ።

ከዚህ የበለጠ መውረድና ውድቀት፣ ከዚህ የበለጠ ውስብስብ የፈተና ሕይወትና ኑሮ፤ የአባቶቹን እውነተኛ አምልኮትና ታሪክ ሞተውና መርሳት፤ እንዲሁም ከዚህ የበለጠ ሞት የለም። ይህ ወቅት **<u>የሰይጣን መደባለቂያ ጊዜ</u>** ይባላል።

ሰይጣን ሳይደባለቅ አይመታህም። መጀመሪያ ሚስት ላይ፤ ወይም ባል ላይ፤ ወይም ልጆች ላይ፤ ይቀመጥና፤ በጠባይ ውስጥ ይደባለቃል። በሥልታዊ ጸባዩ ይመሳሰላል።

መጀመሪያ ሳይደባለቅ፤ የበረከትህን ምንጭ አይገፍም። ጣፋጩ ከመራራው፤ የሚጸልየው ከማይጸልየው፤ የሚሰግደው ከማይሰግደው፤ የሚያመልከው ከማያመልከው ተደባለቀ።

የጠባይ <u>መስማማትና አንድነት</u>፤ በእግዚአብሔር <u>አምኖ መኖር</u>፤ ወይም በጠባይ <u>ልዩነት</u> በእግዚአብሔር አምላክ <u>አምኖ አለመኖርና</u>፤ በእግዚአብሔር አምላክ እጅ ፍርድ ውስጥ መግባት፤ ከሁለቱ አንዱን መምረጡ አይቀርም።

አሁን የዔርና የትዕማር የድብልቆሽ ጊዜ ነው። እኛም በዚህ መንገድ ነው ተደበላልቀን የምንኖረው። በመድኃኔዓለም ቀን፤ መድኃኒዓለም ጠብቀን እንላለን፤ በዛርና በውቃቢ ጊዜ፤ አብረን በማኅረት፤ የመጀመሪያዎቹ ተሰላፊዎች እንሆናለን። በሟርትና በስልብና ጊዜ፤ የጨለማ ልጆች ነን። ሌላውን ለማጥፋት በምናደርገው

የምቀኝነት እንቅስቃሴ ደግሞ፤ ዋንኞቹ እንሆናለን። ለምን? ክፉው ከቅዱሱ ተደባለቀ።

ከዚህ በኋላ የሚወልዷቸው ልጆች ሁሉ ዓይኑጥላ የወረሳቸው፤ በአጠቃላይ ክፉ መንፈስ የተጠናወታቸው ይሆናሉ። ተማር አልማርም፣ ይህን አድርግ አላደርግም፣ ያለ መታዘዝና የትዕቢተኝነት መንፈስ ዘልቆ ይገባል። የአመል መበላሸት፣ በሱስ መንፈስ መመረዝ፣ በልቦናቸው ውስጥ የተደባለቀ ነገር ሆኖ ይኖራል።

በአንድ በኩል እግዚአብሔር፤ በሌላ በኩል ደግሞ፤ ክፉት፣ ሕይወታችን በፍልሚያ ላይ ነው። ወይም ሙሉ ለሙሉ ክፉት የወረሰው ይበዛል።

በአዲስ ኪዳን የምሥራች ወንጌል የማዳኑን ጸጋ፣ በእውነት ብርሃን፣ በሕይወት መንገድ፣ በተፈጥሮ የበረከት ስጦታ አሟልቶ የሰጠንን እግዚአብሔር አምላክን ውረሰን እንበለው።

በነጻነቱ እንመላለሳለን። በብርሃኑ እንሄዳለን። ይህንን ያደረገልንን አምላክ ትተነዋል። ከዲያብሎስ መንፈስ ጋር ተባብረናል። የጠላት ኃይል ገዝቶናል። ለምስጋናዓ ለመታዘዝም ዝግጁ አይደለንም። ወደ ሃይማኖት፤ ጸጋና ሞገሱ ለመምጣትም ሆነ ለመመለስ፤ ዝግጁነቱ የለንም።

በተተረማመሰና በተለያየ እውቀት ውስጥ ገብተን፤ የትውልዱን አእምሮ፣ መንገድና አስተሳሰብ አዛብተናል። መንፈሳችን ከቅድስና አምልኮት ርቋል። ኑሯችን፣ ትምህርታችን፣ ሥልጣናችን፣ ማዕረጋችን፣ ማስተዋላችን፣ ገንዘባችን ወዘተ... የበረከት አቅጣጫውን ስቷል። በአጠቃላይ ከሳራ ውስጥ ወድቀናል። ለምን? ጣፋጩ ከመራራው፤ የሚጸልየው ከማይጸልየው <u>ተደባለቀ</u>።

ይህ መደባለቅ ያለ መንፈሳዊ ተስፋ ትውልድ እንዲባክን ከማድረጉም በላይ፤ ሕሊናን፣ አእምሮንና ልቦናን ወደሚያስጨንቅ የለቅሶና የዋይታ ዘመን እንዲያመራ አድርጓል። ቃሉ እንዲህ ይላል።

‹‹ይሁዳም ለበኩር ልጁ ለዔር ትዕማር የምትባል ሚስት አጋባው። የይሁዳም የበኩር ልጅ ዔር በእግዚአብሔር ፊት ክፉ ነበር፤ እግዚአብሔርም ቀሰፈው።›› ዘፍ.38፥6-7 ይላል። ዔር ሞተ። ድብልቆሹ እዚህ ላይ ተቋረጠ።

አባትዬው ቁጭ ብሎ ልጁ ሞተ። በበደልና በኃጢአት ዘመን፤ አባቶች ቁጭ ብለው ልጆች ይቀበራሉ።

ልጅ አባቴ! አባቴ! ማለት ሲገባው፣ አባት ልጄ! ወይኔ ልጄ!። እያለ ያለቅሳል። ጉዳዩ ተገለባበጠ። ልጄ! ልጄ አለ ይሁዳ። የመጀመሪያ ልጁን አጣ። ይህ ዘመን ልጅ የማጣት ዘመን ይባላል። ትዕማር ብቻዋን ቀረች።

ለወንድምህ ዘር ተካ አለውና እንደገና ሁለተኛ ልጁን አውናንን ለትዕማር አጋባው። አውናን ግን፤ የሚወለደው ልጅ የእርሱን ስም የሚያስጠራ እንዳይሆን፤ ከወንድሙ ሚስት ጋር ሩካቤ ሥጋ በፈጸመ ቁጥር ዘሩን በምድር ላይ ያፈስ ነበር።

ይህም በእግዚአብሔር ፊት ክፉ አድራጎት ሆኖ ስለተገኘ፤ እግዚአብሔር በሞት ቀሰፈው። ይሁዳ ወርዶ የወለዳቸው ሁለቱ ልጆቹ በሞት ሲለዩት እያየና እያዘነ የለቅሶ ዘመን ኖረ።

ይሁዳ ክፋትን፤ መንቻካና ግትርን ጸንሶ፤ ወልዶ፣ አሳድጎና ድሮ ለመኖር ያለው ፈቃድ በእግዚአብሔር ባይቋረጥ የሚያመጣውን ችግር ለመገመት አያዳግትም።

ይህ ሂደት በእግዚአብሔር የቃልኪዳን ሕዝብ ውስጥ ምን ያህል ዲያብሎስ በሰው ዘር ሕይወት ውስጥ ገብቶ ጥቃት ለማድረስ ያለውን ታላቅ ዕቅድ የሚያሳይ ሲሆን፤ ከስም ሥያሜ ጀምሮ ወደ ራሱ ከማለዳው የመሳቡ ሂደትና የትግል ጉዞ ቀላል እንዳልሆነ እንረዳለን።

ልጆች ስንወልድ ስማቸውን ስናወጣ የመከራችን ማስታወሻ ካደረግነው፤ ዲያብሎስ ያንን የመከራ ስያሜ ተከትሎ ልጆቻችንን የሥቃይና የፍዳ ሕይወት ውስጥ ይከታቸዋል።

ይህ ብቻ አይደለም። ‹‹ ልጄ እንጃ ይህንን ዓመት ፤ ትምህርቱ፣ ሥራው ወዘተ... የሚሳካለት አመስለኝም፤ ፈርቻለሁ!›› ካልን፤ ዲያብሎስ ይህንን ሟርት ይሰማና ፍርሃታችንን እውን ያደርገዋል።

አሁን የቀረው የውሽት ታዳጊው ሴሎም ነው። ‹‹ ይሁዳም ምራቱን ትዕማርን፡- ልጄ ሴሎም እስኪያድግ ድረስ በአባትሽ ቤት መበለት ሆነሽ ተቀመጪ አላት፤ እርሱ ደግሞ እንደ ወንድሞቹ እንዳይሞት ብሎአልና። ትዕማርም ሄዳ በአባትዋ ቤት ተቀመጠች።›› ዘፍ 38፥11

አባቶቻችን ሲቸግራቸው ወደ እግዚአብሔር ጮኹ፤ ዝናቡን ከሰማይ ከፈተላቸው፤ ጦርነት ሲነሳባቸው ለእርሱ አመለከቱ፤ የጦርነቱን ማዕበል ጸጥ አደረገው፤ ሲቸግራቸውና በረከት ሲርቃቸው፤ ወደ እርሱ ጮኹ፤ የበረከትንም መስኮት ከፈተላቸው። በመዝሙር (106)107፥13 ላይ እንደተጠቀሰው፤ ‹‹ በተጨነቁ ጊዜ ወደ እግዚአብሔር ጮኹ፣ ከመከራቸውም አዳናቸው። ›› ይላል።

እኛ ግን፤ እግዚአብሔርን የሚያመልኩ አባቶች ካቆዩልን መንገድ ወጥተን፤ ወደ ጠንቋይ፣ ወደ ቃልቻ፣ ወደ ሟርተኞች፣ ወደ ሰላቢ፣ ወደ መተተኞች ቤት በመሄድ፤ መንፈሳችንን ከእውነትና ከእግዚአብሔር ፍቅር በማራቅ፤ በባዕድ አምልኮት የመተብተቡ ገጽታችንም ጎልቶ የሚታይብን በመሆን ተፈትነናል።

የአባታችንን ቤት በንጹህ አምልኮት በፍቅሩና በደህንነቱ ሞገስ በኩል ፈጽሞ ለማግኘት አቅም አጠረን። ትዕማር ግን፤ በአባትዋ ቤት የቀድሞው መደባለቅ የሌለበትን ፍቅር፣ የሃይማኖት ተስፋና የመንፈሳዊ ሕይወት ቃልኪዳን የማግኛ ሥልት ከእግዚአብሔር እስኪሰጣት ድረስ፤ በመንፈሳዊ ጽናት በብቸኝነት፣ በጸሎትና በመጽናት ራእይ ውስጥ ተቀምጣ እንድትጠብቀው በቂ የማገናዘቢያ ጊዜ አገኘች።

የአባቶቻችንን ቤት እንዳናገኝ የዲያብሎስና የሠራዊቱ ተቃውሞ አለብን፡፡ ሰይጣን በተለያየ መንገድ ልቦናችን ውስጥ ዘር ዘርቶአል፡፡ ይህንን ክፉ መከር ከሕይወታችን ውስጥ ካላወጣን፤ የሰይጣን ልጆች ከመሆን ምንም አያግደንም፡፡ **« እናንተ ከአባታችሁ ከዲያብሎስ ናችሁ የአባታችሁንም ምኞት ልታደርጉ ትወዳላችሁ፡፡ እርሱ ከመጀመሪያ ነፍሰ ገዳይ ነበረ! እውነትም በእርሱ ስለ ሌለ በእውነት አልቆመም፡፡ ሐሰትን ሲናገር ከራሱ ይናገራል፣ ሐሰተኛ የሐሰትም አባት ነውና፡፡ » ዮሐ. 8÷44**

ከአባቶቻችን ቤት ከቤተክርስቲያን ርቀን ነው ያለነው፡፡ ግማሹ ጨለ ውስጥ ነው ያለው፡፡ ጨሌ ይዘው የወለዷቸው ልጆች ዓይኑ-ጥላ አለባቸው፡፡ ዛር ይዞአቸዋል፡፡ ከእናታቸው ማሕጸን ጀምሮ ተለክፈዋል፡፡ ተማሪዎች ከነመንፈሳቸው ተምረዋል፣ ተመርቀዋል፣ ከነመንፈሳቸው ይሠራሉ፡፡

እናት ላይ ያለው ክፉ መንፈስ፤ ሕጻኑ ሲጸነስ፤ ከማሕጸን ውስጥ የራሱን መንፈስ ያስቀምጥበታል፡፡ ከሕፃኑ ጋር አብሮ ሲወለድ፤ የጤና እንከን ይፈጥራል፤ አካለ ጎዶሎ ያደርጋል፤ ሥራውና፤ ጠባዩ ለሰው የማይመች ይሆናል፡፡

እንቅስቃሴው፣ እውቀቱ ወይም ትምህርቱ ሁሉ፣ ወደ ብርሃን ሳይሆን፤ ወደ ጨለማ ያዘነበለ ይሆናል፡፡ ለምን? ከአባታችን ቤት ከቤተክርስቲያ ርቀን ተወለድን፡፡ ከቅዱስ ሥጋውና ከክቡር ደሙ በረከት ወጥተን ተፈጠርን፡፡ ስለዚህ፤ የነካነው፣ ያየነው፣ የሰማነው፣ የጨበጥነው ሁሉ፤ አመድ ይሆንብናል፡፡ **‹‹አሁንም የሠራዊት ጌታ እግዚአብሔር እንዲህ ይላል፡- ልባችሁን በመንገዳችሁ ላይ አድርጉ፡፡›› ት/ሐጌ 1÷5**

4.8 <u>ትዕማር የአባቷን ቤት አገኘች</u>

ትዕማር ወደ አባትዋ ቤት ተመልሳ፤ እንዲህ ብላ ጸለየች **አምላኬ ሆይ፤ ሁለት ባሎች አገባሁ፡፡ ሁለቱም ክፉዎች ነበሩ፤ ሁለቱም ሞቱ፡፡ እኔ ብቻዬን ቀረሁ፡፡ አንተ ለሕይወቴ ብርሃን ሁን፤ እንደገና ወደ አባቴ ቤት ገባሁ፡፡ አንተ የሰማይ አባቴ ሆይ! የወደፊት ዕድሌንም አንተ ወስን፤ ከእንግዲህ ወዲህ ሌላ ማንም የለኝም፤** አለች፡፡ የብቸኝነት ጩኸት!

ዓለም ለብቻህ ይተውሃል፡፡ በዚህ የብቸኝነት ጊዜ፤ ክፍተትህን ለመሙላት ስትል፤ ክፉትና ጠንቋይ ቤት ትገባለህ፡፡ ሟርተኛው ቤት ትሄዳለህ፡፡ ከክፉ መንፈስ ጋር ትተባበራለህ፡፡ መተተኛው ሌላውን የሚጎዳ ሕይወት ይሰጥሃል፤ ሰውን ታጠቃለህ፤ በዚህም አትረካም፡፡ ለሌላ ክፋት ታጥቀህ በሙሉ ኃይልህ ትነሳለህ፡፡

ትዕማር በሕይወቷ ልዑል እግዚአብሔር አምላክ ለበረከት የፈለጋት ቢሆንም፤ ቀድሞ ሕይወቷ ውስጥ ገብቶ የሚያሰቃያት መጥፎ ትውልድ ነበር፡፡

አንዳንዴ ክፉው መንፈስ ትውልዱና በረከቱ ላይ ይቆምና ተስፋን፤ ፍቅርን፤ መንፈሳዊ ጸጋን ሁሉ ያጨናግፋል፡፡ ሁለቱ ባሎቿ ከሞቱ በኋላ፤ ይሁዳ ልጄ ሴሎም እስኪያድግ ድረስ ሄደሽ አባትሽ ቤት መበለት ሆነሽ ተቀመጪ ብሏታል፡፡

ይሁዳ በሕሊናው የሚያስበው፤ ሁለቱን ልጆቼን ያሳጣችኝ ትዕማር ስለሆነች፤ አሁንም ሴሎምን በእርሷ የተነሳ እንዳያጣ፤ ፍርሃት ስላደረበት፤ ከአጠገቡ አርቆአታል፡፡ በእኛም በኩል ሰበቦች እየፈጠርን የራሳችንን ስህተትና ችግር ሌሎች ላይ መለጠፍ የተለመደ ጉዳይ አድርገነዋል፡፡

ይሁዳ ትዕማርን ነፍስ ገዳይ እና ዕድለ ቢስ አድርጎ እያያት ነው፡፡ ሶስተኛው ልጁ ሴሎም እንዳይሞትበት ብቻ ሳይሆን፤ እርሷን ሲመለከታት፤ ሁለቱ የሞቱት ልጆቹ ትዝ ስለሚሉት እምባ

ይቀናዋል፡፡ ልጆቹ የሞቱበት ምክንያት ቀጣው ከእግዚአብሔር እንደመጣ ገና ስላልገባው ችግር መስላ የታየችው ትዕማር ነበረች፡፡

ምክንያቱም፤ ይሁዳ ቁልቁል ስለወረደ፤ አስተሳሰቡም እንደዚያው እየወረደ ነው የመጣው፡፡ የተሰጠውን በረከት ወደታች አውርዶ ኑሮውን ስለለወጠ፤ ሕይወት በእርሱ ዘንድ የተሳካ አልነበረችም፡፡

ትዕማር ከቀደሙት ባሎቿ ከዔርና ከአውናን ጋር በኖረችበት ዘመን ሁለቱም በየተራ ሲሞቱ አልቅሳለች፤ አንዳንዴ በእንደዚህ ዓይነት አሳዛኝ ጎዳና ውስጥ የእግዚአብሔር ሕዝብ ያልፋል፡፡ ይህ ሁሉ ለምን? ሆነ ስንል፤ ችግሩ ወደ ይሁዳ ይመራናል፡፡

- ይሁዳ ራእዩን ተወው፤
- የምሥጋና ጊዜውን አቋረጠ ፤
- የአባቶቹን መንገድና የተሰጠውን ተስፋ እየረሳ የአምልኮት ክበር ተለየው፡፡

ስለዚህ አስቸጋሪ ልጆችን አፈራ፡፡ በዚህም የለቅሶ ጊዜ፤ በረከትና ተስፋ አጥቶ፤ የሚጨነቅበትን ኑሮ ጀመረ፡፡ ሁለንተናዊ የሆኑ ግቦቹ ሁሉ ጠፉበት፡፡

ምናልባት እኛ ወደ ኋላ ልናስብ የምንችልበት የአባቶቻችንን መንፈሳዊ አቅጣጫና የተስፋውን ኃይልና የቃል ኪዳኑን መንገድ ለማስተዋል ጊዜ ካገኘን፤ ዕድላችን በበረከት በኩል ሰፊ ይሆናል፡፡

ከብዙ የአሳርና የመከራ ኑሮ በኋላ ትዕማር ወደ አባቷ ቤት ተመለሰች፡፡ የትዕማር ኑሮ ‹‹ሀ›› ብሎ የሚጀምረው፤ በፊት ከሄደችበትና ከገባችበት ከከዚብ አገር ሕይወትዋ ሳይሆን፤ አሁን ከተመለሰችበት የአባቷ ቤት ውስጥ፤ እንደ አዲስ ይሆናል፡፡

በትዕማር ሕይወት ውስጥ ቅድሚያ የሚሰጠው ትልቁ ጉዳይ፤ መረጋጋት ነው፡፡ይህንን መንገድ የምትይዘው ደግሞ፤ የውሸት አገር (ከዚብ) እና የስደተኞች መንደር (አዶሎም) ውስጥ ሆና አይደለም፡፡

እግዚአብሔር በትዕማር አባት ቤት ውስጥ ሆኖ ለእርስዋ ልዩና ታሪካዊ ሥራውን ይሠራል፡፡

ከብዙ ጊዜ በኋላ <u>የይሁዳ ሚስት የሴዋ ልጅ ሞተች</u>፡፡ ይሁዳ መጀመሪያ ልጆቹን፤ ቀጥሎ ደግሞ ሚስቱን በሞት ተነጠቀ፡፡ ብቸኝነቱ ለይሁዳ ከባድና አስቸጋሪ ሆነ፡፡ የይሁዳ የቁልቁሊት ኑሮና ጉዞ፤ የበለጠ እያወረደው ነው፡፡

‹‹ይሁዳም ተጽናና፤ የበጎቹን ጠጉር ወደሚሸልቱት ሰዎችም ወደ ተምና ወጣ፤ እርሱም ዓዶሎማዊው ወዳጁም ኤራስ፡፡ ለትዕማርም፡- እነሆ አማትሽ ይሁዳ የበጎቹን ጠጉር ይሸልት ዘንድ ወደ ተምና ይወጣል ብለው ነገሩአት፡፡›› ዘፍ 38፥12-13

የሚስቱ መሞት የአዶሎምና የከዚብ አገር ማብቂያ እና የልዑል እግዚአብሔር ይሁዳን ለክብሩ የመፈለጉ መንገድ የተገለጠበት ወቅት ነው፡፡ ከእግዚአብሔር የፍለጋና የጥሪ መንገድ ውስጥ <u>ሶስቱን</u> እንመልከት፤

ሀ. እግዚአብሔርን እያለመከ በጥንቃቄና በመንፈሳዊ ጽናት ለኖሩት ተጨማሪ የቅድስና በረከቶችን በመስጠት፤ የጠላትን ኃይል በመስበር የታሪካቸውን አቅጣጫ በራሱ በእግዚአብሔር ፈቃድና ዕቅድ ውስጥ እንዲገቡ በማድረግ ትውልዱን ለዘለዓለም መባረክ ነው፡፡

ለ. ከእግዚአብሔር ከተለዩ በኋላ በተለያየ ፈተና ውስጥ ወድቀውና በክፉ መንፈስ ተይዘው ሲመሩ፤ ክብሩን ሲንቁና ኃይሉን ሲረሱ የሚገኙትን ትውልዶች ሁሉ፤ በሕይወታቸው ውስጥ ቀዳሚ አድርገው እንደ አምላክ የሚያመልኩትን ጥቅምና የሚያዩትን ሁኔታ መቀየር ነው፡፡ ሰዎች እግዚአብሔርን አስበው ወደ ክብሩ እንዲመለሱ፤ ከተስፋውም ቃል ኪዳን እንዲገናኙ ማድረግ፤ አንዱ የእግዚአብሔር መንገድ ነው፡፡ ይሁዳ የሚስቱ መሞት፤ አለኝ የሚለውን የማጣት ምልክት ነው፡፡ ብዙዎቻችን እግዚአብሔርን

የምናስበው ቅዱሳንንና ቅዱሳን መልአክትን የምንጠራው፣ የጉልበት፣ የእውቀት፣ የጤናና የኑሮ በረከት ስናጣ፣ የእግዚአብሔርን ኃይልና ሰማያዊ ርዳታን ስንፈልግ ነው፡፡

ሐ. በተጨማሪም፣ የጤና ችግር ሲገጥመን፣ ተፈጥሮ ፊቷን አዙራ አቅጣጫዋ ሲዛባብን፣ ረሃብ፣ ጦርነት፣ ስደት፣ ኪሳራና ችግር ሲበዛብን በዚህ መካከል እግዚአብሔርን መፈለግ እንጀምራለን፡፡ አምላክ እርዳታ እንዲሰጠን እንለምናለን፣ ስሙንም እንጠራለን፡፡ ይህ የግዴታ ውዴታ አምልኮት ነው፡፡

በእነዚህ ሶስት መንገዶች የእግዚአብሔር ሕዝቦች ወደ ተስፋው ቃልኪዳን የመድረስ እድል ያገኛሉ፡፡ **<u>ለምሳሌ</u>** እኛ ኢትዮጵያውያን የሶሻሊዝም አብዮት የእድገት መሃላውን ስንጠብቅ በነበረበት ጊዜ፣ የባከነውን ዘመንና ሰዓት አሁን ስናስታውሰው፣ ምን ያህሉን ዘመን ከእግዚአብሔር እንደተጣላንና እንደካድነው በዕለተ ሰንበት ተኝተን፣ ረቡዕና አርብ ጾም ሽረን፣ ሶሻሊዝምን ብቻ ተስፋ አድርገን ኖረን ነበር፡፡

ሶሻሊዝም በመላው ዓለም ሲንኮታኮት፣ እኛም ከነመሪዎቻችንና ከነዕቅዶቻችን ተንኮታኩተን፣ አንድ ትውልድን የክህደትና የጥርጣሬ ውዝግብ ውስጥ ከተትን፡፡ ስለዚህ ወደ እግዚአብሔር ለመመለስ፣ በእግዚአብሔር ዕቅድ ለመመራት የቅድስት ቤተክርስቲያን መንፈሳዊ ጽናት እና የሃይማኖት ኃይል ያስፈልገናል፡፡

በመሆኑም፣ ያመንበት ሶሻሊዝም መውደቅና ግራ መጋባት፣ እንደ ብሔራዊ ስሜት አለን የምንለውን እንደ ይሁዳ ሚስቱን ከማጣት ጋር የተያያዘ መሆኑን፣ መዘንጋት የለብንም፡፡

ሴራስ አሁንም ነገሮቹን ሲያመላልስ እናያለን፡፡ **ትዕማር ምን እያደረግሽ ነው? ሴሎም አድጓል፡፡ ይሁዳ ግን፣ ሊድርልሽ አልፈቀደም፡፡ . አሁን በቅርቡ ወደ ተምና እንደሚወጣ ለእኔ አማክሮኛል፡፡** በማለት ለትዕማር ይነግራታል፡፡

በዚህ ጊዜ ትዕማር አንዳንድ መንፈሳዊ ርምጃዎችን እንድትወስድ፣ እግዚአብሔር አምላክ ሕይወቷን በመንፈስ ቅዱስ ያነቃቃት ነበር፡፡ ሐዘኗን ወደ ደስታ ለመለወጥ፣ ልጅ ሳትወልድ የቀየችበትን ጊዜ ወደ በረከት ለመመለስ፣ እንደምትችል እግዚአብሔር አምላክ፣ በአባቷ ቤት በራእይ ውስጥ ይሠራ ነበር፡፡

ከዚያ በኋላ ለትዕማር **«እነሆ አማትሽ ይሁዳ የበጎቹን ጠጉር ይሸልት ዘንድ ወደ ተምና ይወጣል ብለው ነገሯት፡፡ እርሷም የመበለትነትዋን ልብስ አወለቀች፣ መጐናጸፊያዋንም ወሰደች፣ ተሸፈነችም፣ ወደ ተምናም በሚወስደውም መንገድ ዳር በኤናይም ደጅ ተቀመጠች፤»** ዘፍ 38÷13-14 ይላል ቃሉ፡፡

መጀመሪያ የመበለትነት (የብቸኝነት) ልብሷን አወለቀች፡፡ ዛሬ ለእኛም ብቸኝነት ያልወለቀልን ትልቁ ችግራችን ነው፡፡ ብዙ ወገኖች፣ **<u>ብዙ ዘመዶች እያለን ብቸኛ የምንሆንበት ምክንያት</u>**፣

ሀ. ባሕርያችን ከሌላው ሰው ስለማይገጥም፣

ለ. በመናፍስት ስለተጎዳን፣

ሐ.ብዙ የተጠጋነውና ያየነው ሰው፣ ለራሳችን ጠላት ሆኖ ስላገኘነው፣ መቅረባችንን ተከትለው የመጡ ችግሮች፣ ጉዳትን ስላስከተሉብን ነው፡፡

በዚህም የተነሳ የብቸኝነትን ልብስ ለብሰን እንኖራለን፡፡ አንዳንድ ጊዜ እንዲህ ዓይነቱ ጉዳይ በቤተሰብ ውስጥ ጎልቶ ይታያል፡፡ ሚስት ከባል፣ ልጅ ከአባት ከእናት፣ ወንድም ከወንድም፣ ወዘተ… ብቻ ለብቻ ሆነው፣ ኑሯቸውን ይመራሉ፡፡

ዕቅዳቸውን ለየብቻቸው ስለሚያዘጋጁትና በምክክር ስለማያጠነክሩት፣ የአባት ችግር ወይም የሚስት አሊያም ደግሞ የልጅ ችግር፣ በጠቅላላው ለቤተሰቡ መጥፎ መዘዝ ሊያተርፍ የሚችል ይሆናል፡፡

በአንድ ጣሪያ ሥር እስካሉ ድረስ፤ የአንዱ ችግር ሁሉንም ይነካል ማለት ነው። በዚህም መካከል የመንፈስ ውጊያ ሲታከልበት፤ አደጋው የከፋ ይሆናል።

ትዕማር ሁለቱ ባሎቿ ከሞቱ በኋላ፤ በውሸት አገር (በክዚብ) የተወለደውን ሶስተኛውን የይሁዳ ልጅ ሴሎምን ለማግባት እየጠበቀች ነበር። ይሁን እንጂ፤ የውሸት አገር ልጅ ዘሯ ወይም ባሏ ሊሆን አይችልም። እኛም ብንሆን፤ ከሰማያዊ ተስፋዎቻችን ወጥተን እግዚአብሔር ከሰጠን ሃይማኖት መንፈሳዊ በረከት ርቀን ያቀረፍነው ኑሮና ቁልቁል እየወረድን ያፈራናቸውን ልጆች ምን እንደገጠማቸው እናውቃለን።

ዛሬ ለብዙዎቻችን ውሸት የዕለት እንጀራችን ሆኗል። ሐሜትና ተንኮል ከውሸት ጋር ተደባልቀው ካልተገኙ ወዳጅ ማፍራት አልተቻለም። ምክንያቱም፤ ውሸታሙ የሚፈልገው የራሱን ቢጤ ውሸታም ነው። ትዕማር የብቸኝነት ካባዋን ብታወልቅም፤ ከውሸት አገር ሰው ጋር ግን ሕይወት አይኖራትም።

ይሁዳ በስደተኞችና በውሸት አገር ከኖረና በዚያም ልጆች ወልዶ ካጣ ከአምሳ አንድ ዓመት በኋላ ወደ ተምና ወጣ። በፊት ግን ዘፍ 38፥1 ላይ እንደተጠቀሰው ይሁዳ «ወረደ» ነበር የሚለው።

ወደ ተምና ለመሄድ ደግሞ፤ የሚያልፈው በኤናይም በኩል ነው። ሌላ መተላለፊያ መንገድ የለም። «ኤናይም» ማለት «የዓይን መክፈቻ በር» ማለት ነው። በሌላ አገላለጽ፤ የቁልቁሊቱን ዓይነ-ጥላ ማስወገጃ፤ በር ማለት ነው።

ትዕማር በረከቷን የምትጀምረው በኤናይም ደጅ ላይ ነው። ዓይኗ የሚገለጠው ኤናይም ላይ ነው። ይሁዳም ሥጋዊ ልምምዶቹ የሚቀሩበት፤ የወደፊቱ የተስፋው ጎዳና ምን ሊመስል እንደሚችል የሚቀረጽበት፤ ኤናይም ደጅ ላይ ነው።

የይሁዳ የተስፋው ራእይ ከአምሳ አንድ ዓመት በኋላ አንድ ብሎ የሚጀምርበትና ዳግም የሚያንሰራራበት፤ የዓይን መክፈቻ (ኤናይም) በር ላይ ነው።

እስቲ እኛ ዓይኖቻችንን በምን፤ በምን ከፍተናል? እናቶቻችን ቡና ካልጠጡ ዓይናቸው አይከፈትም። ዛሬ ብዙ ወድንሞቻችንና እህቶቻችን ጫት ካልቃሙ፤ ዓይናቸው አይገለጥም። ዛሬ በከፍተኛ ትምህርት ተቋማት ውስጥ ሳይቀር ትምህርታቸውን በደንብ ለመከታተልና ለማጥናት፤ የግድ የጫትና ሌሎች የሚያነቃቁ ዕፆች ርዳታና እገዛ አስፈልጓል። አእምሮአችን በሱስ ጥገኛ መንፈስ ውስጥ ከገባ ዘመናት አልፏል። ከዚህ በተጨማሪ ሺሻው፣ ጋንጃው፣ ሐሺሹ.... ወዘተ ከዚህ ጋር ተያይዞ የሚገቡት የመናፍስት ጥቃቶች ትውልዳችንን እያወደሙት ይገኛሉ። ዓመልና ሱሳችንን የዓይኖቻችን መክፈቻ መሣሪያዎች ከሆኑ ቆይተናል። በየቦታው ዓይናችንን በሲጋራ የምንከፍት ጥቂቶች አይደለንም። በመጠጥም ዓይኑ የሚገለጥለት ብዙ ነው።

ይህች ቅድስት ቤተክርስቲያናችን ለብዙ አገልጋዮችና ክርስቲያኖች የዓይናቸው መክፈቻ ሆና ሳለ፤ ውለታዋን በልዩነት መለወጣችንን ቆም ብለን እንደ ትውልድ ልንገነዘበው አልቻልንም።

ኤናይም የመውጫው መንገድ እንጂ፤ የመውረጃው አይደለም። አዶሎም የመውረጃው፣ የመስደጃው፣ ክፉ ልጆች የመውለጃውና ሞተው የመቅበሪያው መንገድ ነበር። ከአዶሉም በታች ያለው ደግሞ፤ ክዚብ ወይም የውሸት አገር ነው። በዚያም እርግማን አለ!

የእግዚአብሔር ሕዝብ በተሰደደ ቁጥር፤ ውሸት ውስጥ ነው የሚደበቀው። አንዴ ከወረደክ ደግሞ፤ እየባሰብህና ትውልዱም እየዘቀጠ ይመጣል። ይህንን ከልብህ ውስጥ ፈልገው።

ከዚህ አንፃር ዔርና አውናን ወደ መቃብር ወረዱ። የመውረድ መጨረሻውና ማብቂያው መቃብር ነው።

አልተረዳነውም እንጂ፣ የእኛም ዓይኖች እውነተኛውን መንገድ ለማየት ከከለከሉን፤ እውነተኛውን ተስፋና ራእይ ካጡ ቆይተናል። ይሁዳ ወደ ተምና ለመውጣት ጉዞ ጀምሮ፣ ኤናይም ላይ ደርሶ ትዕማርን አገኛት። « **ይሁዳም ባያት ጊዜ ጋለሞታን መሰለችው፣ ፊትዋን ተሸፍና ነበርና። ወደ እርሷም አዘነበለ፡- እባክሽ ጨደ እንቺ ልግባ አላት፤ እርስዋ ምራቱ እንደሆነች አላወቀም ነበርና። እርስዋም፡- ወደ እኔ ብትገባ ምን ትሰጠኛለህ? አለችው። የፍየል ጠቦት ከመንጋዬ እሰድድልሻለሁ አላት።»** ዘፍ 38÷15-17

ትዕማር ፍየል አትፈልግም። በይሁዳ አስተሳሰብ፣ የትዕማር ፍላጎት ከፍየል የሚያልፍ አልመሰለውም። **«እርሱዋም፡- እስክትሰድድልኝ ድረስ መያዣ ትሰጠኛለህን? አለችው። እርሱም፡- ምን መያዣ ልስጥሽ? አላት። እርስዋም፡- ቀለበትህን፣ አምባርህን፣ በእጅህ ያለውን በትር አለች።»** ዘፍ 38÷17-18

ቀለበቱ በእርሱ ጊዜ ጌጥ ብቻ ሆነ እንጂ፣ የእግዚአብሔር ተስፋና ቃል ኪዳን መሆኑን ዘንግቶታል። ምክንያቱም ይሁዳ ለኑሮውና ለሥጋው ብቻ የቆመ ሰው ስለነበረ ነው። ልጆቹ ያላወቁትን፣ የቀለበቱን ምሥጢር ትዕማር ተገንዝባለች። ትዕማር ሁለተኛ የጠየቀችው ደግሞ፣ አምባሩን ነበር።

ቀደም ሲል እንደተገለጸው፤ አምባሩ፤ የቅዱሳን ኃይል፣ የአባቶቹ የበረከት ግንድ አለመቋረጥ፣ ከትውልድ ወደ ትውልድ የሚሄድ ጸጋና በጠላቶች ደንደስ ላይ አርፎ የሚያስወግድ፤ምሥጢርን የያዘ የጀግንነት ምልክት ነው። የይሁዳ አእምሮ፤ 51 ዓመት ሙሉ በመከራ ያለፈ ስለነበር፤ የአምባሩን ተስፋ ለማገናዘብ እንኳን ተስኖት፤ አምባሩን ጨመረላት። አሁን በእጁ የቀረው ብትሩ ነው። ብትሩ ደግሞ፤ ስሙ-አምላክ የተጻፈበትና ኢየሱስ ክርስቶስ የመምጣቱን ራእይ የሚያሳይ በትር ሲሆን፤ የይሁዳ አባት ያዕቆብ «**በትረ-መንግሥት ከይሁዳ ዘር ይወጣል!** » በማለት፤ ለልጁ የሰጠው የቃል ኪዳኑ ማስታወሻ ነበር።

ይህች በትር፣ አብርሃም፣ ይስሐቅና ያዕቆብ፤ በሕይወት ጎዳና ውስጥ ተስፋ የጣሉባት፣ የወደፊቱ ሃይማኖታዊና መንፈሳዊ መገለጦች የሚታይባት ነበረች። ይሁዳ እነዚህን ሶስቱን ነገሮች ከማያጣ፤ ኑሮውንና ሕይወቱን ቢያጣ ይሻለው ነበር።

ይሁዳ ሶስቱንም በረከቶች ለትዕማር አንድ በአንድ እየቆጠረ አስረከባት። ልጆቹንና ሚስቱን ከማጣትም በላይ፤ ትልቁ ነገር ከእጁ ተለየው። የይሁዳ የተስፋ ታሪክ ከ51 ዓመት በኋላ፤ ወደ ትዕማር ተሸጋገረ። **«እርሱም ሰጣትና ከእርስዋ ደረሰ፣ እርስዋም ፀነሰችለት። እርስዋም ተነስታ ሄደች፣ መሸፈኛዋንም አውልቃ የመበለትነትዋን ልብስ ለበሰች።»** ዘፍ 38÷18-19 እግዚአብሔር ለትዕማር፤ ከውስጥ ሁለት ልጆች፤ ከውጭ ደግሞ፤ ወደፊት ለምትወልዳቸው መንታ ልጆች የምታሳያቸውና የምትሰጣቸው ሶስቱን የይሁዳን የቃል ኪዳን ሀብቶች አስይዞአታል።

ከዚያ በኋላ፤ **«ይሁዳም መያዣውን ከሴቲቱ እጅ ይቀበል ዘንድ በወዳጁ በዓዶሎማዊው እጅ የፍየሉን ጠቦት ላከላት፤ እርስዋንም አላገኛትም። እርሱም የአገሩን ሰዎች፡- በኤናይም በመንገድ ዳር ተቀምጣ የነበረች ጋለሞታ ወዴት ናት? ብሎ ጠየቃቸው። እነርሱም፡- በዚህ ጋለሞታ አልነበረችም አሉት። ወደ ይሁዳም ተመልሶ እንዲህ አለው፡- አላገኘኋትም የአገሩም ሰዎች ደግሞ፡- ከዚህ ጋለሞታ አልነበረችም አሉኝ። ይሁዳም፡- እኛ መዘበቻ እንዳንሆን ትውሰደው፤ እነሆ የፍየሉን ጠቦት ሰደድሁላት፣ አንተም አላገኘኃትም አለ። እንዲህም ሆነ ከሦስት ወር በኋላ ለይሁዳ፡- ምራትህ ትዕማር ሴሰነች፤ ደግሞም በዝሙት እነሆ ፀነሰች ብለው ነገሩት። ይሁዳም፡- አውጡአትና በእሳት ትቃጠል አለ።»** ዘፍ 38÷20-24

ኑሮአችን ከምስጋና ኃይል ሲወጣ፤ በእግዚአብሔር ጉልበትና በእርሱ መመራት ሲያቅተን፤ ሁልጊዜ ለሌላው የምናስበውና የምናዘጋጀው፤ እሳትንና የምንናገረውም፤ በእሳት አንደበት ነው።

‹‹ሞትና ሕይወት በምላስ እጅ ናቸው፤ የሚወድዱአትም ፍሬዋን ይበላሉ:: ›› ምሳ. 18÷21

በሰለስቱ ደቂቅ ዘመን፤ ናቡከደነፆር ያዘጋጀው እሳት ነበር:: እኛም አባቶቻችን ከነገሩን ከኢየሱስ ክርስቶስ ከሥጋውና ደሙ ከማሕተሙ ፍቅር ስንወጣና ከልዑል እግዚአብሔር ስንለይ ሌላው የምናዘጋጀው፤ የሚቃጠልበትን እሳት ነው::

አሁን ትዕማር በእሳት እንድትቃጠል ተወስኗል:: ሰው ሁሉ በተሰበሰበበት ሥፍራ ላይ፤ **ከመቃጠሌ በፊት ይህንን ውሣኔ በእኔ ላይ ያስተላለፈው ሰው ይሁዳ፤ ይምጣ** አለች::

በመጽሐፍ ቅዱስ እንደተገለጸው፤ የእግዚአብሔርን የቃል ኪዳን ተስፋ ከያዙ ሰዎች መካከል፤ ከይሁዳ የሚበልጥ የለም:: ይሁን እንጂ፤ ወደ አዶሉም ከወረደ በኋላ፤ የምስጋናውን ጊዜ አቋርጦ፤ የአባቶቹን ራእይ ንቆና ዘንግቶ፤ **ከማለዳው ሲወርድ** ያገኘው ትውልድና የኖረበት ታሪክ፤ በአመዛኙ መራራ ሆኖብታል::

ይሁዳ ትዕማር ትቃጠል፤ ሴሎምን አልሰጣትም ብሎ፤ የትውልድ ስስት ጀመረ:: ብዙ ሰዎች ዛሬ በስስት ያሣደጓቸው ልጆች፤ ቤተሰባቸውን ሲያምሱ ይታያሉ:: አንተ ብላ ልጄ እኔ ይቅርብኝ ብላ ልጇን ያጎረሰች፤ እንዳይበርድሽ አንቺ ልበሺ ልጄ ብላ ልጇን ያለበሰች እናት፤ ዛሬ ተራቁታለች፤ ተንቃለች::

ወላጆች፤ የእግዚአብሔርን ስም አልጠራንም፤ ፍቅሩንና ክብሩን አላሳየንም:: ስለዚህ አውጥተን አውርደን፤ የምናገኘው ሌላው የሚቃጠልበትን መንገድ ነው::

ይህ ሁሉ መተትና ሟርት ከየት መጣ? ተቃጠሉ፣ ይቃጠሉ ተብሎ ልከው ያስገቡብን አይደለም እንዴ? ዓይነ-ጥላው ለምን ሕይወታችን ውስጥ ሥር ሰዶ ተቀመጠ? ዛርና ውቃቢ ለምን ነፍሳችንን ወጥሮ ያዘው? ዕድላችን እስኪጨልም ድረስ ለምን ይፋለመናል? የመቃጠሉ አካል አይደለም? ወደ ገሃነመ-እሳት

የሚሔደው ዲያብሎስ ዛሬ በሕይወታችን ላይ፤ እዚያ ክፉዎችን የሚጠብቀውን እሳት፤ እዚህ እኛ ላይ ለኩሶታል:: የዚያን መንፈስ ክብሪት እየጫርን፤ ጎረቤቶቻችንን፣ ዘመዶቻችንን፣ ይበልጡናል ያልናቸውን ሁሉ በቅናት ተነሳስተን እናቃጥላለን::

ይህ ከሃይማኖት ተስፋና በረከት፤ ርቆ የወረደ ትውልድ ሊያመጣ የሚችለው አደጋ ነው::

ትዕማር ትቃጠል ብሎ የፈረደው ዳኛ ይሁዳ፤ የራሱን ውሳኔ ለማስፈጸም፤ በሚንቀለቀለው እሳት ፊት ተገኝቷል::

ከዚህ በኋላ ትዕማር እንዲህ አለች፤ ‹‹ **እርስዋም ባወጡአት ጊዜ ወደ አማትዋ እንዲህ ብላ ላከች፡- ለዚህ ለባለ ገንዘብ ነው የፀነስሁት፤ ተመልከት ይህ ቀለበት፣ ይህ አምባር፣ ይህ በትር የማን ነው? ይሁዳም አወቀ፡- ከእኔ ይልቅ እርስዋ እውነተኛ ሆነች፤ ልጄን ሴሎምን አልሰጠኋትምና አለ:: ደግሞም አላወቃትም:: በመውለጃዋም ጊዜ እነሆ መንታ ልጆች በሆድዋ ነበሩ:: ስትወልድም አንዱ እጁን አወጣ፤ አዋላጂቱም ቀይ ፈትል ወስዳ በእጁ አሰረች፡- ይህ መጀመሪያ ይወጣል አለች:: እንዲህም ሆነ እጁን በመለሰ ጊዜ እነሆ ወንድሙ ወጣ፤ እርስዋም፡- ለምን ጥሰህ ወጣህ? አለች፤ ስሙንም ፋሬስ ብላ ጠራችው:: ከእርሱም በኋላ ቀይ ፈትል በእጁ ያለበት ወንድሙ ወጣ፤ ስሙም ዛራ ተባለ::** ›› ዘፍ 38÷25-30

ይሁዳ ከአምሳ አንድ ዓመት በኋላ ንስሐ ገብቶ፤ ለመጀመሪያ ጊዜ እውነት ተናገረ:: ‹‹ **ከእኔ ይልቅ እርሷ እውነተኛ ሆነች::** ›› እውነቱን ለማመን የተገደደው፤ በእውነት አጣብቂኝ ውስጥ ገብቶ ባዶነቱን ስለተረዳውና የትዕማር ተስፋ በእውነት ሕይወት ስለተገለጠ እንዲሁም የቃልኪዳን መሣሪያዎቹ በእጇ ስላሉ ነው::

በይሁዳ ታሪክ ውስጥ የእውነት መንገድ ለብዙ ዘመናት ተቋርጦ በነበረበት ጊዜ፤ የተወለዱት ልጆች የገጠማቸው ችግር እና ፈተና፤ ምን ያህል ከባድ እንደነበረ፤ ለማስታወስ አያዳግትም::

የአንድ አገር ትውልድ፣ የሚኖረው ኑሮና የሚሠራውን ታሪክ፤ እንዲሁም የሚፈጽመውን ተግባር፤ የሚያቅደው ዕቅድ፤ በእግዚአብሔር አምልኮትና እውነት ላይ ካልተመሠረተ፤ ፕሮግራሞቹ እጅግ በጣም አደገኛ የሆኑ የክፉ መናፍስት ፋይል ውስጥ ገብቶ፤ ትውልድን ከታሪኩ አዛብቶ፤ በሐሰት ተስፋ ውስጥ ብዙ ታላላቅ የተደበቁ ውድቀቶች የሚገለጡበት ጊዜና ዘመን እስኪደርስ ድረስ፤ ሕብረተሰብ መጎዳቱ የማይቀር ጉዳይ ነው፡፡ ምክንያቱም፤ ሐሰት የእውነት ማዘናጊያ መሣሪያ በመሆኑ ዲያብሎሽ የጨለመ ተስፋን እንደ ብርሃን በማሳየት ዓለምን ሲያስት፤ የምናየው ሁሉ ማስረጃ ነው፡፡

ከዚህ አንጻር ይሁዳ እውነትን ለመጀመሪያ ጊዜ ያመነው፤ ለብዙ ዘመናት ከእውነት ከራቀና ከክፉ ትውልድ ውስጥ ከወጣ በኋላ ነው፡፡ ስለዚህ **‹‹ከእኔ ይልቅ እርሷ እውነተኛ ሆነች፡፡››** አለ ፡፡

ዛሬም በእኛ ዘመን ሐሰት እየቀደመ የእውነት ቦታ ላይ በመቆም ብዙ አባቶችንና ትውልዶችን አሳጥቶናል፡፡

ምክንያቱም ሥር ነቀል አብዮተኞች ከመሆናችን ጋር የወሰድናቸው ያለፉ እርምጃዎቻችን ሁሉ፤ መካረና ዙካሪ ያጣ ትውልድን እንዲያፈሩ አድርጓል፡፡ የተረዳነው ብዙ ከተጎዳንና እርስ በእርስ በአብዮትና በጸረ አብዮተኝነት ፍጅት ያለቀውን ዜጋ ስናስታውስ ነው፡፡

ስለዚህ እውነትን ማጣት ይሁዳን እንደጎዳው ሁሉ፤ እኛም የተጎዳንበት እንደዜጋና እንደ ሕብረተሰብ የምንተያይበትን፤ የእምነት እውነት ከባሕርያችን ተነቅሎ እንዲወጣ፤ በሐሰት ተስፋ ምክንያት በመቸገር ያሳለፍናቸው ዘመኖች እንደ ምሳሌ ሆነው፤ ሊያስተምሩን ይችላሉ፡፡

የተማመንባቸውም መሪዎች ራሳቸውንም፤ ቤተሰባቸውንና ታሪካቸውንም በክፉ ጠባይ አጥፍተው፤ የመረቅናቸውን ያህል፤ ስንረግማቸው እንገኛለን፡፡ ስለዚህ መጽሐፍ ቅዱስ ሲናገር፤ **ት/ኤር. 17÷5-6 ‹‹ እግዚአብሔር እንዲህ ይላል፡- በሰው የሚታመን ስጋ ለባሹንም ክንዱ የሚያደርግ ልቡም ከእግዚአብሔር የሚመለስ ሰው ርጉም ነው፡፡ በምድረ በዳ እንዳለ ቁጥቋጦ ይሆናል፤ መልካም በመጣ ጊዜ አያይም፤ ሰውም በሌለበት፣ ጨው ባለበት ምድር በምድረ በዳ በደረቅ ስፍራ ይቀመጣል፡፡››** በማለት የተማመንባቸውንና የተማመንንበትን ዘመንና የዕቅዳችን መጨረሻ ምን እንደሚመስል፤ ልብና ማስተዋል ካገኘን ካለፉት ዘመናት እንማራለን!

ሌላው ከይሁዳ የምንማረው፤ ከአምልኮት ተስፋ አስተሳሰቡ ወጥቶ የራሱን ኃጢአትና ተግባር በመርሳት፤ ትዕማር በእሳት እንድትቃጠል ውሳኔ ላይ መድረሱ ነው፡፡

እኛም፤ በምቀኝነት፣ በተንኮል፣ በክፋት፣ በቅናት፣ በመተት ሥራና በገንዘብ፣ በሌላው ላይ ያቀጣጠልናቸው እሳቶች ሳይታዩን ለብዙ ሰው ስቃይ በመሆን ችግር ስንፈጥር ኖረናል፡፡

ከዚህም የተነሳ እሳት የዘመናችን ሱስ በመሆን በእያንዳንዱ ትልቅነትና አዋቂነት ዘንድ ሲጋራ፣ ክብሪት ወይም ላይተር የማይጠፋ ለዘመናችን ትውልድ ለኑሮው ሂደት የእንጀራ ፍጆታ ያህል የሚጠይቁ አመልና ሱስ ሆነዋል፡፡ ስለዚህ፤ የውዴታ ግዴታ የእሳት ፍቅር ውስጥ ገባን ማለት ነው፡፡ ከሱስ ላለመላቀቅ የሚመጡት ፈተናዎች ከመክበዱ ጋር ተያይዞ የምንኖረው ኑሮ፤ የንዴት፣ የጠብ፣ የብስጭት፣ የመጨነቅና የመታወክ አቅጣጫን ተከትሎ የሚሄድ ይሆናል፡፡ በዚህ ውስጥ እንደየ ኃላፊነታችንና ማዕረጋችን የሚታቀደውንና የሚፈጸመውንሁሉ ስናይ፤ እሳት ጨብጠን በረከትን መጠበቅ ፍጹም ተቃራኒ መንገድ መሆኑን መረዳት አለብን፡፡ ይሁዳም የገጠመው ይሄው ተመሳሳይ ችግር ነው፡፡

ስለዚህ ይሄን ሁሉ ለማለፍ፤ በሕይወታችን፣ በአባቶቻችንና በመሪዎቻችን፤ በአጠቃላይ በሕብረተሰባችን ውስጥ ፋሬስ መወለድ አለበት።

ፋሬስን ለመውለድ፤ ይሁዳና ትዕማር የተጓዙትን ጉዞ ከልባችን በማስተዋል የምንረዳው ታሪክ ብቻ ሳይሆን፤ የምንኖረው ሕይወት እንዲሆንና የመንፈሳዊ የሕይወት ጉዞ አቅጣጫ ከእውነት አንጻር የቱን ያህል ርቀን ቢጋብቻ፤ በተተኪ ትውልድ በአርአያነት ምሳሌ እጅግ እንደተጎዳን የምናገናዝበው፤ አሁን ያለውን ትውልድና ዕጣ፤ ጊዜያዊ አስተሳሰብና የፍላጎት መሻቱን ረጋ ብለን ስናስተውል ብቻ ነው።

ዛሬ በእኛ ዘመን ብዙ ያልተጣሱ፤ ወይም ጥሰን ያላለፍናቸው ከፊታችን የራቁ፤ ለመጣስ ብዙ መንከራተትን የሚጠብቁና ዕድሜያችንን ሙሉ የሚፈታተኑ ችግሮች እንዳሉብን፤ ማንም ሰው የሚያምነው ጉዳይ ነው። የተደበቀብን ነገር ቢኖር እነዚህን ችግሮች ጥሰን ለማለፍ የምናካሂዳቸው ፍጥጫዎች፤ የምንፈክራቸው መፈክሮች እየበዙ በሄዱ ቁጥር፤ ችግሮቹም የዛኑ ያህል እየበዙ መምጣታቸው፤ የዓለም መሪዎችም ሳይቀር ስጋታቸው ሆኖአል።

ዛሬ እኛ ብዙ ዓመታትን አሳለፍን የምንሰማቸውና የምናያቸው የችግር ጩኸቶች፤ ባለማቋረጥ እስከ አለንበት ዘመን ድረስ፣ መሃይምነት፣ በሽታ፣ ድህነት፣ ረሃብ፣ እርዛት፣ የተፈጥሮ አደጋ፣ ጦርነት፣ እነዚህ ሁሉ መቅሰፍቶች በሁሉም መሪዎች ዘመን የተጮኸባቸው የተረገሙ፤ አልፎም ተርፎ የተነገደባቸውና በሙስና የትርፍ ማካበቻ በመሆን፤ ተጨማሪ ችግሮች ሆኑብን እንጂ፤ ጥሶ የማለፍ መፍትሄ አላመጡልንም።

ስለዚህ ብንወድም ብንጠላም፤ ወይም ፋሬስ መሆን አለብን፤ አልያም ፋሬስ መወለድ አለበት። ፋሬስ የሚገኘው ደግሞ በሃይማኖት የታሪክ ጉዞ ውስጥና በክርስቶስ ሥጋና ደም በኩል ብቻ እንደሚሆን፤ በጸሎትና በንጹህ አምልኮት ማመን ይገባናል።

በእግዚአብሔር ሕዝብ ታሪክ ውስጥ መጀመሪያ የሚቀድመው፤ መራራ ነገር ነው፤ ዲያብሎስን ለማሸነፍና የከፋቱን ትርጉም ለማወቅ፤ ብዙ ጊዜ ይፈጅብናል።

ትዕማርም፤ ብዙ መከራ ካሳለፈች በኋላ፤ እግዚአብሔር ተስፋዋን ሞላላት። ይህንን ትውልድ፤ **በማቴዎስ ወንጌል ምዕ. 1÷3** ላይ እናገኘዋለን። **‹‹ይሁዳ ከትዕማር ፋሬስንና ዛራን ወለደ።››** ይላል። በዚህም ይሁዳ በኢየሱስ ክርስቶስና በድንግል ማርያም ትውልድ ውስጥ ገባ። <u>ፋሬስ</u> ማለት <u>ጥሶ የወጣ፤ ጣሰው</u> ማለት ነው።

ችግርን፣ መከራና ሥቃይን ሁሉ የጣሰው ትውልድ፤ ተወለደ። እኛም፤ በእግዚአብሔር በየትኛውም ዘመን የክፋት፣ የክህደት፣ የተንኮልና የምቀኝነት፣ የመተተኝነትና የሟርተኝነት ዘመን ላይ የማይቆም ዘር፣ በእምነትና በረድኤት በኩል፤ ወደ ኢየሱስ ክርስቶስ አምባ የሚያመጣና የሚጠጋ ትውልድ ስጠን ብለን እንለምነው። **‹‹ለተቀበሉት ሁሉ ግን፣ በስሙ ለሚያምኑት ለእነርሱ የእግዚአብሔር ልጆች ይሆኑ ዘንድ ስልጣንን ሰጣቸው። ›› ዮሐ. 1÷12**

ዛሬ ሁለንተናዊ በሆነ መንገድ ፋሬስ (ጣሰው) ያስፈልገናል። የአዲስ ኪዳን ጣሰው ከድንግል ማርያም ተወለደ። ከዚያም **‹‹ ዓለም ሳይፈጠር፣ በፊቱ ቅዱሳንና ነውር የሌለን በፍቅር እንሆን ዘንድ በክርስቶስ መረጠን። ›› ኤፌ. 1÷4**

ዛሬ ጣሰው ለመሆን፤ **‹‹ ነገር ግን ጌታን ኢየሱስ ክርስቶስን ልበሱት፤ ምኞቱንም እንዲፈጽም ለሥጋ አታስቡ። ›› ሮሜ. 13÷14**

‹‹ እንግዲህ በሰማያት ያለፈ ትልቅ ሊቀ ካህናት የእግዚአብሔር ልጅ ኢየሱስ ስላለን፣ ፀንተን ሃይማኖታችንን እንጠብቅ።›› ዕብ. 4÷14

ምዕራፍ - አምስት

5. በትልቅነት ውስጥ ያለ የአዙሪት መንፈስ

‹‹እግዚአብሔርን መፍራት ወደ ሕይወት ይመራል።››ምሳ. 19÷23

የትልቅነት አዙሪት ምን እንደሚመስል ቃሉን የምናገኘው በ2ኛ ነገሥት ምዕራፍ አንድ ላይ ነው። ብዙ ጊዜ አዙሪቶች ማናውቃቸው በሕይወታችን ውስጥ ጠባያችንን መስለውና ተንተርሰው ታምናራ ይይዛሉ።

የአዙሪት ዋና ጠባይ የአካባቢውን ሁኔታ፣ የሕብረተሰቡን አምልኮት በማጥናት አቅጣጫ አስለውጠው፣ ማሕበረሰቡ ውስጥ በምትሃታዊ አኗኗርና በጥንቆላ የሚኖሩ ሰዎችን መሣሪያ ያደርጋሉ።

አዙሪት ማለት ወደ ምንፈልገው ሳንደርስ እየዞርን ዕድሜና ዘመናችንን መጨረስ ማለት ነው። ከዚህ በተጨማሪም፣ አዙሪት ወደ ምንፈልገው ሳይሆን ወደ እማንፈልገው እንድንሄድ የሚያደርግ የመንፈስ ጉዳት ነው።

ዓለም ሰለዚህ ሁኔታ በቂ መረጃ ስላላገኘ ወይም ሰለሌለው፣ እስካሁን ድረስ በአዙሪት መንፈስ አብዛኛው የዓለም ክፍል፣ ምናልባትም በሙሉ ናውዟል፣ ተንሳቀሷል፣ ተይዟል።

ሌላው ቀርቶ፣ ዓይነቱ ይለያይ እንጂ፣ በመንፈሳዊ ሁኔታ ውስጥ እንኳን ያሉ ሳይቀሩ፣ በዚህ የአዙሪት ጥላ ውስጥ መከራቸውን ያያሉ። እንደ የግል ባሕርያችን፣ እንደ ተሣልነው ወይም ራሣችንን እንደሣልነው ትልቅነታችን፣ መናፍስቱ ጥበባቸውን በላያችን ላይ የመዘርጋት ችሎታ አላቸው። እንዴት? ትልቅነት ወይም ታላቅነት ምንድነው? በትልቅነት ውስጥ ያለ አዙሪት ማለትስ ምን ማለት ነው? በዝርዝር የምናየው ጉዳይ ይሆናል።

መጽሐፈ ነገሥት 2ኛ ምዕራፍ 1÷1-4 ላይ፣ ‹‹ አክዓብም ከሞተ በኋላ ሞዓብ በእስራኤል ላይ ዐመፀ፤ አካዝያስም በሰማርያ በሰገነቱ ላይ ሳለ ከዓይነ ርግቡ ወድቆ ታመመ፤ እርሱም፦ ሂዱ ከዚህም ደዌ

እድን እንደሆነ የአቃሮንን አምላክ ብዔልዜቡልን ጠይቁ ብሎ መልእክተኞችን ላከ። የእግዚአብሔርም መልአክ ቴስብያዊውን ኤልያስን፦ ተነሳ፣ የሰማርያን ንጉሥ መልእክተኞች ለመገናኘት ውጣና፦ የአቃሮንን አምላክ ብዔልዜቡልን ትጠይቁ ዘንድ የምትሄዱት በእስራኤል ዘንድ አምላክ ስለሌለ ነውን? ስለዚህም እግዚአብሔር እንዲህ ይላል፦ ትሞታለህ እንጂ ከወጣህበት አልጋ አትወርድም በላቸው አለው። ኤልያስም ሄደ። ›› ይላል።

ሞአባውያን የተወሳሰበ ታሪክ ያላቸው ነገዶች ሲሆኑ፣ ሰዶምና ገሞራ በጠፉ ጊዜ፣ ከሎጥ ዘር በኩል በተረፉት ሁለት ልጆች አማካኝነት በስካር መንፈስ የተገኙ ናቸው። ሞአብ የሚለው ቃል ከሞአብያውያን ቋንቋ በቀጥታ ሲፈታ፣ አባቴን አስክሬ ያገኘሁት ልጅ ማለት ነው። አሞን ማለት ደግሞ፣ የወገኔ ልጅ ማለት ነው።

እነዚህ ነገዶች በቁጥር ከፍ እያሉ እየጨመሩና፣ በጉልበትም እየበረቱ ሲመጡ፣ የእስራኤልን የመተላለፊያ መንገዶች ሁሉ የመዝጋት አቅም አገኙ። አኗኗራቸው በሟርት ላይ የተመሠረተ ስለነበረ፣ በክፉ መንፈስ ኃይል ኑሯቸውን አደራጅተው፣ በጥንቆላ፣ በሟርትና በእርግማን መንፈስ እጅግ የታወቁ ሲሆኑ፣ ሌሎችንም የጠላትን መናፍስታዊ ድርጊቶችንና፣ ክፉ ተግባሮችን እንደ አንድ መንግስት ወዳጅ አድርገው የሚኖሩ ናቸው።

በአጠቃላይ፣ ከሰዶም አገር ከቀሩት ዘሮች አንደኛው ወገን የሆኑት እነዚህ ነገዶች፣ አምልኮታቸው ዲያብሎሳዊ በሆነ አቅጣጫ ላይ የተዋቀረ፣ ከእግዚአብሔር መንፈስና መንገድ የራቁ፣ የጨለማው ዘመን ነዋሪዎች ናቸው።

አባቴን አስክሬ ያገኘሁት ልጅ! ስትል፣ ሞአብ አለችው። አምላክን በመሆኑም የእግዚአብሔር ሕዝብ በባሕርይው እየመፀ፣ አምላክን በመጠየቅና በማየት የሚያገኘውን በረከት ለማወቅና ለመረዳት አቅምና ፍላጎት እያነሰው በመጣበት ወቅት፣ በላዩና በሕይወት

ጉዞዎቹ ላይ፤ በትልቅነታቸው ውስጥ አዙሪት የተጠናወታቸውና ያለባቸው ሰዎች ከፍተኛውን የማስተዳደር ሥፍራ እየያዙ መጡ።

በመሆኑም፤ አክአብ ከሞተ በኋላ ሞአብ በእስራኤል ላይ ዐመፀ። አካዚያስም፤ በሰማሪያ ይዞታውን በመነጽር እየተቆጣጠረና አንድ የሆነ ሥፍራ ላይ አተኩሮ እየተመለከተ በነበረበት ወቅት፤ ከቆመበት የመመልከቻ ሠገነት አናት ላይ ወድቆ ክፉኛ ተጎዳ ። ከሠገነቱ የገፋው፤ ይህ፤ ከባሕሪይው ጋር የተሣሰረው የአዙሪት መንፈስ መሆኑን ለመረዳት አያዳግትም።

ከዚያ በጠና ታመመና፤ አገልጋዮቹን፤ **ሂዱ! ከዚህ ደዌ እድን እንደሆነ፤ የአቃሮንን አምላክ ብዔልዜቡልን ጠይቁልኝ!** አለ። የአዙሪት መንፈስ ማለት ይሄ ነው። እንግዲህ አካዚያስ በጣም ትልቅ ሰው፤ ነው። በእስራኤል ውስጥ አለ የሚባል ብርቱ ንጉሥ ነው። ክብሩ የላቀ ነው።

ይሁን እንጂ፤ይህ በታሪክ ውስጥ ትላልቅ አባቶች የመሯትን አገር፤ ታላቁን የእስራኤል ዙፋን የያዘው ንጉሥ፤ ቅዱሳን ነቢያት በነበሩባትና ታሪካዊ አባቶች ባሉባት አገር ውስጥ፤ የተከበረውን ቦታ የያዘው ትልቅ ሰው፤ አሁን የሚጠይቀውና የሚልከውን መልዕክት ስንመለከት፤ ዛሬ በክፉ መናፍስት ትንኮሳ ውስጥ የሚገኘውን፤ የዚህን ትውልድ ደካማ የመንፈሣዊ ሕይወት ጉዞና ልምዶች፤ በገሃድ የሚያሳይና የሚያንጸባርቅ ነው።

በሌላ አቅጣጫ ደግሞ፤ ትልቅነቱ ለእርሱ ለራሱ እንጂ፤ ትንሽ መሆኑን ለማገናዘብ፤ ያ ትንሽ ሰው መረጃ አላገኘም። በትልቅነቱ ውስጥ የጠበቀውን መንፈሳዊ በረከት ንጉሡ ብቻ ሳይሆን፤ ትውልዱም በአዙሪቱ ዛብያ ውስጥ ስላለ፤ ለማየት አልቻለም። ለሚመለከተውና ለሚያስተውለውም ሁሉ፤ በጎ የሆነ ገጽታ በሕይወቱ አልተገለጠም።

5.1 የአዙሪት አምላክ ብዔልዜቡል፤

የሆነው ሆኖ የእስራኤሉ ንጉሥ፤ ወደ አቃሮን አምላክ፤ ወደ ብዔልዜቡል መልዕክተኛ ላከ። አቃሮን ማለት ከእብራይስጥ ወደ አማርኛ ሲፈታ፤ አዙሪት ማለት ሲሆን፤ ብዔልዜቡል ማለት ደግሞ፤ የዝንብ አለቃ ማለት ነው።

እዚህ ላይ ነው እንግዲህ፤ በትልቅነት ውስጥ ያለ አዙሪት ትንሽነትን ሲፈጥርና፤ ከጥንካሬና ከትልቅነት ውስጥ፤ ታላቅ ድክመት ሲመነጭ የምናየው። ትልቁን የእስራኤልን ንጉሥ የተጠናወተው አዙሪት፤ የዝንብ አለቃውን እንዲማጸን አደረገው።

ይሄ ሂደት ዛሬ በእያንዳንዳችን ሕይወት ውስጥ፤ አንዳንዴ በትክክል አውቀን፤ ወይም ሳናውቅ፤ ልቦናችን ሙሉ ለሙሉ፤ ወይም በከፊል፤ በመናፍስቱ ተሰውሮብን፤ በእንደዚህ ዓይነት የአዙሪት መንፈስ ገና በማለዳ ተይዘን እንማስናለን።

በሌላ መልኩ የአካዚያስ ወደ እዚህ ዓይነቱ አዝማሚያ መሄድ፤ አሕዛብን ለማስደሰት እንደሆነ ያሣየናል።

አሕዛብ የአቃሮንን አምላክ ማለትም፤ የአዙሪቱን ጣዖት ያመልካሉ። ምክንያቱም፤ ብዙዎቹ በዚህ የአዙሪት ጥላ ውስጥ ስላሉና ስለሚጨነቁ፤ ግብር ይገብሩለታል። የወደፊቱን ሁኔታ በትንቢት መልክ ይገልጽላቸው ስለነበረ፤ ይከተሉታል። ልክ ዛሬ በእኛ ዘመን እንዳለው የዓውደ ነገሥቱ እይታ ማለት ነው።

እዚያ ሀገር ውስጥ ያለውን የአሕዛብን መንፈስ ለማስደሰት ሲባል ብቻ፤ ይሄ ትልቁ ሰው እንዲህ በሆነ የወረደ የአዙሪት ጎዳና ውስጥ ገባ። እኛም ነገ ንስሐ እንገባለን እያልን፤ መንገዱ ከጠፋብን፤ ከተበላሸብን፤ ከደቀቅንበትና ከከሰርንበት የኢኮኖሚ አቋማችን በላቀ ሁኔታ፤ የእግዚአብሔር ከሆነው መንፈሣዊ ሕይወታችን እጅግ ርቀንና ወርደን መገኘታችን፤ የከፋብን አስጨናቂ ጉዳይ ሆኗል።

አንዳንድ የዘመናችን ትላልቅ ሰዎች ትንንሽ መንደሮች ውስጥ ገብተው፤ **አባክህ ፍረድልን፤ አባክህ እይልን፤ ሀብት፣ ማዕረግ፣ ትርፍና ዝና የምናገኝበትን መንገድ አሳየን፣ እርዳን!** ብለው የሚርቱን ዓለም ተቀዳሚ የሕይወት መንገድ አድርገው መያዛቸው የተለመደ ሆኗል።

ከየትም ተነስተው፤ በሚያስገርም ሁኔታ በገንዘብና በኑሮ አቋማቸው ከፍተኛውን ሥፍራ ይዘው፤ ትናንት እንዲህ ነበሩ እያልን፤ በሕሊናችን እያሰላሰልን፤ የጠባያቸውን ክፋትና የሚርት ጥምረት እንደ መነሻ መረጃ ወስደን፤ ይሄ ሰው ያለብልሃት አልከበርም! እያልን፤ ግለሰቡ ገንዘቡን ከየት እንዳመጣ፣ እንዴት እንዳገኘ፣ እንዴት እንዳደገ ፍንጩ ባይኖረንም፤ እኛም እንደሱ ለመክበር፤ በውስጣችን ሰውየው ሀብቱን ስላገኘበት ሁኔታና መንገድ ማሰብ እንጀምራለን።

በሌላ አነጋገር፤ የክፋውን መንፈስ የሃብት ፍላጎት ለእኛም አብዝተን በመመኘት ሐሳባችንን ለሚርቱ አሰራር ቀድመን ልባችንን እንከፍታለን። በዚህ ሂደት ከሚርቱ አሰራር ጋር በምኞት ተጋራን ማለት ነው። እግዚአብሔር ይቅር ይበለን።

እንግዲህ በእስራኤል ውስጥ እንዲህ ይሆናል ተብሎ የማይጠበቀው ይሄ ትልቅ ሰው፤ ታች ወርዶ ተገኘ።

ከመመልከቻዬ ሥፍራ ሠገነት ላይ ወድቄ ከባድና አደገኛ ጉዳት ደርሶብኛልና፤ እድን እንደሆነ እባካችሁ የአቃሮንን አምላክ ብዔልዜቡልን ጠይቁልኝ! አለ፤ የወረደውና የወደቀው ንጉሥ።

ትልቅነታችን በትልቅነት ሁኔታ ላይ እስካለን ድረስ፤ ወደታች እንዳናይ የሚጋርዱብን በርካታ ነገሮች አሉ። ታች ሆነን ደግሞ፤ ወደ ላይ ስናስብ፤ ከላይም የሚሸፍንብንና የሚጋርድብን ነገር አለ።

በመካከሉ ላይ ሆኖ የሚገልጽልን የእግዚአብሔር መንፈሳዊ በረከት እስከሌለን ድረስ፤ በእምነት ውስጥ አልፈን፤ ዓለምን ለማሸነፍ

በቂ የእምነት መረጃ እስካላገኘን ድረስ፤ አንዳንዴ ወይም ብዙ ጊዜ፤ ትልቅነታችን በርካታ ጎዶሎዎችን አስከትሎ ወደ ውድቀት ይመጣል። በታሪክም ውስጥ እርግማን ይሆናል።

ይህ ብቻ አይደለም፤ ሌላው የሚጎዳበት መንገድ ላይም እንድንቆም ግፊት ያደርጋል። ትውልድም ባልሆነ ሁኔታ ውስጥ ገብቶ እንዲባዝንና መከራዎችን በማሸጋገር ግልጽ ፍሬውን፤ ማለትም ሞትን! እናስተላልፋለን።

በአገራችን እንደሚታወቀው፤ በአብዛኛው በክርስትና መንፈሳዊ በረከት ውስጥ የኖርን፤ በዚሁ የሕይወት ጎዳናና አምባ ውስጥም፤ የከበሩ አባቶች እንደነበሩ ሁል ጊዜ እንሰማለን፤ ይነገረናልም፤ በትክክልም ነበሩ። የተሰፋው ቃል ይህ ነበር፤ ‹‹...**እኔ ሕይወት እንዲሆንላቸው እንዲበላዛቸውም መጣሁ።››** ዮሐ. 10÷10 ይላል ቅዱስ ቃሉ፤ ነገር ግን ሌሎችን ለማስደሰት ስንል ብቻ፤ በትልቅነታችን ውስጥ አዙሪት ገብቶ፤ ብዙ ነገሮች እስኪበላሹ ድረስ እምነት አልባ የመሆን ጠባዮቻችን፤ በሚያስገርም ሁኔታና ፍጥነት ሰፍተውብናል።

ዛሬ ባለንበት ዘመን ከመንፈሳዊው ትምህርት ቤቶች በስተቀር **በስመአብ ወወልድ ወመንፈስ ቅዱስ** ብሎ፤ ስመ አምላክን የሚጠራ፤ ባርኮና ጠላትን ገስጾ ሥራውን የሚጀምር እግዚአብሔርን በማስቀደም፤ አሠራሩን በእምነት የሚያካሂድ አሰመኖሩ፤ ከሥነ-ልቦናና ከክፋው መንፈስ ውጊያ አንጻር፤ ትውልዳችን ግንዛቤ እንዳያገኝ፤ ለሰይጣን በር ከፍቷል።

ቀደም ባሉት ጊዜያት በአገራችን **በስመአብ ወወልድ ወመንፈስ ቅዱስ** ብለው የሚጀምሩ መሪዎችና ምሁራኖች እንደነበሩ እናስታውሳለን።

ይህ ጸሎት ከተቋረጠበት ጊዜ ጀምሮ የዛትናቸው ዛቻዎች፤ ትውልድን ወደ በረከት እናመጣዋለን ብለን የፎከርናቸው ፉከራዎች

በሙሉ ሲመዘኑ፤ እያንዳንዱ የነበረውን የሕይወት አቅም ከኑሥነ-ምግባሩ መቶ በመቶ እንደተሰበረ እንረዳለን፡፡

በተፈጥሮ፣ በረሃብ፣ በበሽታ፣ በመሃይምነትና በጦርነት ላይ ብዙ ጊዜ ፎክረናል፡፡ ሆኖም ግን እነዚህ ሁሉ ነጥረው በመመለስ፣ በአጥቂነት ፎክረውብናል፡፡ « **በልዑል መጠጊያ የሚኖር ሁሉን በሚችል አምላክ ጥላ ውስጥ ያድራል፡፡ » መዝ. 90 (91) ÷1** ይህንን የተስፋውን ቃል ዘንግተናልና፡፡

5.2 <u>የእግዚአብሔር መልአክና ኤልያስ</u>

« በመንገድ ይጠብቅህ ዘንድ ወዳዘጋጀሁትም ስፍራ ያገባህ ዘንድ፣ እነሆ፣ እኔ መልአክን በፊትህ እሰድዳለሁ፡፡ በፊቱ ተጠንቀቁ፣ ቃሉንም አድምጡ፤ ስሜም በእርሱ ስለ ሆነ ኃጢአት ብትሠሩ ይቅር አይልምና አታስመርሩት፡፡ » <u>ዘጸአት 23÷21</u>

ቀደም ብሎ እንደተጠቀሰው የሌሎችን መንፈስ ለማርካት ሲል፤ ንጉሡ ብዔልዜቡልን ጠይቁልኝ ብሎ መልዕክተኛ ሰዷል፡፡

«የእግዚአብሔርም መልአክ ኤልያስን፡- ተነሣ የሰማርያን ንጉሥ መልዕክተኞች ለመገናኘት ውጣና፡- የአቃሮንን አምላክ ብዔልዜቡልን ትጠይቁ ዘንድ የምትሄዱት በእስራኤል ዘንድ አምላክ ስለሌለ ነውን? ስለዚህም እግዚአብሔር እንዲህ ይላል፡- ትሞታለህ እንጂ ከወጣህበት አልጋ አትወርድም በላቸው አለው፡፡ ኤልያስም ሄደ፡፡» ይላል፡፡ እዚህ ላይ ሶስት ግንኙነቶች እናስተውላለን፡፡

አንደኛ እግዚአብሔር ከመልአኩ ተገናኘ፡፡ በሁለተኛ ደረጃ መልአኩ፤ ከኤልያስ ጋር ተገናኘ፤ በመጨረሻም ሶስተኛ ላይ፤ ኤልያስ የአዙሪት ሀሳብና ፍላጎት ከተቀበሉ ሰዎች ጋር ተገናኘ፡፡ በመሆኑም፤ ኤልያስ ከመልዕክተኞች ጋር ሆኖ ወደ አካዚያስ ተመለሰ፡፡ መላዕክተኞቹም፤ ንጉሡ ዘንድ ቀረቡ፡፡

አካዚያስም፤ ለምን ተመለሳችሁ? አላቸው፡፡ እነርሱም አንድ ሰው ሊያገኘን መጣና ሂዱ ወደ ላካችሁ ንጉሥ ተመልሳችሁ፤ እግዚአብሔር እንዲህ ይላል በሉት፤ **የአቃሮንን አምላክ ብዔልዜቡልን ትጠይቁ ዘንድ የምትሄዱት በእስራኤል ዘንድ አምላክ ስለሌለ ነውን? ስለዚህ «ትሞታለህ እንጂ ከወጣህበት አልጋ አትወርድም»** በሉት አለን፡፡ ንጉሡም፤ ይህንስ ቃል የተናገራችሁ ሰው መልኩ ምን ይመስላል? አላቸው፡፡ እነርሱም ሰውዬው ጠጉራም ሆኖ፤ በወገቡም ጠፍር የታጠቀ ነበር አሉት፡፡ እርሱም፤ አሃ!... ቴስብያዊው ኤልያስ መሆን አለበት አለ፡፡ ቀደም ሲል ንጉሡ ኤልያስን ያውቀዋል፡፡

የምናውቀውን ነገር እንዴት ገለል አድርገን፤ ወደ ከፋ አቅጣጫ ውስጥ ገብተን እንደሚሸፈንብን፤ የምንረዳውን ነገር እንዴት እንዳልተረዳነው ሆነን በሕይወታችን ውስጥ ችግሮችን እንደምናበዛና ለሌሎችም ችግር እንደምንፈጥር፤ የአካዚያስ ጉዞ ያሳየናል፡፡

«በጨለማ ከሚሄድ ክፉ ነገር ከአደጋና ከቀትር ጋኔን አትፈራም፡፡» መዝ. 90 (91) ÷6

ከዚያ በኋላ ንጉሡ የአምሳ አለቃውን ጠርቶ፤ ከአምሳ ወታደሮች ጋር ወደ ኤልያስ ሰደደ፡፡ ኤልያስም በተራራ ራስ ላይ ተቀምጦ ነበር፡፡ አምሳ አለቃውም፤ **የእግዚአብሔር ሰው ሆይ! ንጉሡ ውረድ ይልሃል!** አለው፡፡

እኛ – የምንችለውን ያህል እንታገላለን፡፡ ዕቅዶቻችንና ፕሮግራሞቻችን ውስጥ ሁሉ ብዙ ነገሮች አሉ፡፡ ንጉሦች ሁሉ እኛ ከወረድን እናንተም ውረዱ፣ እኛ ከወደቅን እናንተም ውደቁ እያሉ ችግራቸውን ያካፍሉናል እንጂ፤ደስታቸውን አያጋሩንም፡፡

ከተሳካልን እንገፋበታለን፤ ካልተሳካልን ደግሞ እንወድቅበታለን፡፡ ለጊዜው ችግር ስለሌለ የሰማሪያው ንጉሥ፤ የሚያዘውን ኃይል ላከ፡፡ መልዕክተኞቹም፤ በሚገርም ሁኔታ እሺ ብለው ኤልያስን ሊያወርዱ ሄደዋል፡፡

ኤልያስ ያለው ደግሞ፤ በኢይዝራኤል ተራራ ላይ ነው። **ኢይዝራኤል** ማለት ሰው **ይዘ'ራል እግዚአብሔር ይሰጣል** ማለት ነው። ኤልያስም፤ እኔስ የእግዚአብሔር ሰው ከሆንኩ እሳት ከሰማይ ትውረድ፤ አንተንም፤ አምሳዎቹንም ሰዎች ትብላ፤ አላቸው። ከሰማይ እሳት ወረደ! የአንዱ አዙሪት ለሌላውም ይተርፋል ማለት ይሄ ነው። የተላኩት ወታደሮች ከነአለቃቸው አለቁ።

አምሳ አለቃው ቀጭኗን የጌታውን ትዕዛዝ ለማስተላለፍ ሄዶ ከነሰዎቹ ቀረ። ስለዚህ፤ በአዙሪት ጎዳና ላይ የነበረው ንጉሥ፤ መዘዙ ለሌሎች ተረፈ።

አሁን ይህ የአቃሮንን አምላክ ጠይቂልኝ ያለው ሰው፤ እንደገና ለሌሎችም የሕይወት ጉዳት ሲሆን እናገኘዋለን።

እኛም አገር፤ ባለፈው የጦርነት ዘመን፤ ብዙ አዛዦች ከነወታደሮቻቸው አልቀዋል። ሚስት አለባል፣ ልጅ አለአባት፣ እናት ያለልጅ ቀርተዋል። መራራ በሆኑ ግለሰቦች እጅ ሥልጣን ስትወድቅ፤የሚፈጠረው፤ የለቅሶ፣ የጦርነትና የመርዶ ዘመን ነው።

እናቶቻችን ክፉ መናፍስትን ገበሯቸው፤ እየገበሯቸውም ይገኛሉ። በዚህ ሁኔታ ውስጥ የተወለዱት ልጆች በሙሉ፤ ጊዜያቸው፣ ዘመናቸው፣ ትምህርታቸው፣ ዕውቀታቸው፣ እንጀራቸው ሁሉ፤ የጭንቅና የሥቃይ ሆነ።

የደከሙበት ዋጋ ዓይናቸው እያየ ከፊታቸው ሲጠፋ የምናየው ጉዳይ ሆኗል። ዛሬ ደመወዙ አልበቃ ብሎት፤ የተወሳሰበ ሁኔታ ውስጥ ገብቶ የሚጨናነቀው ወገን ቀላል አይደለም። የሌብነቱን ምርጫ ራሱን የቻለ አንድ የዕድገት መንገድና መሰላል ነው ብሎ አምኖ የተቀበለው ወገንም ጥቂት አይደለም። ሙስናው ከመንፈሳዊው እስከ ዓለማዊው ሕዝብና ባለሥልጣን ድረስ ተንሰራፍቷል።

አዙሪት ሲይዘን እንዲህ ዓይነት ነገር ውስጥ ነው የምንገባው። በትልቅነት ውስጥ የቆደበቁ አዙሪቶችን በግልጽ ካልተረዳናቸው፤ ከእኛ በታች ያሉትን ሰዎች ጉዳት እየጨመርን ነው የምንሄደው። አሁን አምሳዎቹ ከአምሳ አለቃው ጋር፤ በእሳት ተበልተው ቀሩ። ለሕዝባቸው እሳት አውርደው ትውልዳቸውን ያቃጠሉና ታሪካቸውን ያጋዩ መሪዎች ብዙ ናቸው።

አሁንም ንጉሡ፤ በአንድ አምሣ አለቃ የሚመሩ አምሣ ወታደሮችን በድጋሚ ላከ። ‹‹**የእግዚአብሔር ሰው ሆይ፣ ንጉሡ፡- ፈጥነህ ውረድ ይላል ብሎ ተናገረ። ኤልያስም፡- እኔስ የእግዚአብሔር ሰው እንደ ሆንሁ እሳት ከሰማይ ትውረድ፤ አንተንም አምሳውንም ሰዎችህን ትብላ አለው። የእግዚአብሔር እሳት ከሰማይ ወርዳ እርሱንና አምሳውን ሰዎቹን በላች።›› 2ኛ ነገስት** 1÷11-12 አንድ መቶ ሁለት ሰዎች አለቁ።

በዚያን ዘመን ውስጥ አምሳ አለቅነት፤ ከፍተኛ ግምት የሚሰጠው፤ የክብር ቦታው የላቀ፤ እንደ አንድ ልዩ ስጦታ፤ እናት ልጇን ወልዳ፤ የምትመኘው፤ ሃምሳ አለቃ እንዲሆንላት ነበር። ትልቅ የማዕረግ ክብር ነበር።

እሳት ከሰማይ የመጥራቱ ኃይል፤ ለኤልያስ ቀላል አልነበረም። ይሄ ሁሉ የእግዚአብሔር ቅናት ነው። የእግዚአብሔር ቅናት ይህን ያደርጋል። ስንት ዘመን አምልከናል? ስንት ዓመታትስ በጉልበታችን ሰግደናል? ስንቱን ዘመኖች ጾመናል፤ ጸልየናል? ስንቱን ጊዜያት በኑሮአችንና በገንዘባችን ውስጥ፤ እግዚአብሔርን አመስግነናል? **ለሣይንስ ክብር ምሥጋና ይግባውና እንላለን። ገንዘብ ካለ፤ በሰማይ መንገድ አለ! ዕድሜ ለብሬ፣ ለትምሕርቴ፣ ለሥልጣኔ፣ዕድሜ ለማዕረጌ** እያልን እግዚአብሔርን ጥለን፤ የምንመጻድቅ ጥቂት አይደለንም። ስለዚህ የእግዚአብሔር እሳት ብቻ ሳይሆን፤ የራሳችንም ጠባይ እሳት እየሆነብን ነው፤ የመጣው።

ነገሩ የተበላሸው፣ በአዋቂነትና በትልቅነታችን ውስጥ ያሉት አዙሪቶች እየሰፉ ሲመጡ፣ አምራች የተባለው ኃይል፣ ሲጋራ መለኮስ የጀመረ ጊዜ ነው። ያ የእግዚአብሔር ነብይ፣ እሳት ትበላህ ያለው እኮ ይሄንን ነው።

እኛ ደግሞ በፈቃዳችን ቀጥታ ወዳጃችን ያደረግነው እሳትን ነው። ዛሬ በአብዛኛው የተማረው ክፍል፣ ትንባሆ አጫሽ ነው። እሳት ከያዘ፣ ምን ትጠብቃላችሁ? ጊዜው፣ ሰዓቱ፣ በጠቅላላው ጠባዩ፣ ለእሳት የሚስማማ ሆኗል።

ስለሆነም፣ ይህ ትውልድ፣ እሳትን የኑሮው አንዱ አካል አድርጎ በገዛ ፈቃዱ ከመረጠ፣ መጨረሻውን ለመገመት አያዳግተንም።

ከእሳት ልጅ የሚገኘው ደግሞ፣ አመድ፣ የእሳት አባት፣ የእሳት ወንድም ምንድነው? አመድ፣ ነው። ከምርጫችን ስንነሣ፣ በኑሮአችን ጎልቶ የሚንጸባረቀው፣ ያው የእሳትና የአመድ፣ ገጽታችን ነው። **‹‹ገለባን ትፀንሳላችሁ፣ እብቅንም ትወልዳላችሁ፣ እስትንፋሳችሁም የምትበላችሁ እሳት ናት። ›› ት/ኢሳ. 33+11**

በአጠቃይ የእሳት እጆች ውጤታቸው አመድ ነው። እሳት ከሳቡ ከንፈሮች የሚወጣው ቃል አመድ ነው። ክብሪት፣ ላይተርና ሲጋራ የአብዛኛው የዘመኑ ትውልድ የከንፈር ወዳጆች ናቸው።

ወደ አካዚያስ ስንመለስ፣ ንጉሡ አሁንም ለሶስተኛ ጊዜ ወታደሮችን ለመላክ ሲወስን፣ ለምንድነው የሄዱት የሚቀሩት? ብሎ ማሰብ አልቻለም። ምክንያቱም፣ አዙሪቱ አሁንም አለቀቀውም። እሱ ሳይሞት ሌሎች ሞቱ።

ንጉሡን የሚያንጠራራው አዙሪት፣ ለሌሎች ሕይወት ሁሉ ችግር ሆነ ማለት ነው። የአካዚያስ አዙሪቶች፣ የማዕረግተኞቹና፣ የታችኞቹ ወታደሮች ችግር ሆኖ የአዙሪቱ ሰለባ ሆኑ።

ዛሬ በሁላችን ቤት የምናየው የዚሁኑ አዙሪት ምሣሌን ነው። እናትና አባት ላይ ያለ ዛር የልጅም ችግር እንደሆነው፣ ማለት ነው።

ወር ጠብቆ፣ ዓመት ጠብቆ፣ የሚያስጓራ፣ የሚያባላ፣ የሚያነጫንጭ፣ ዛፍ ላይ የሚሰቅል፣ ሰዓት ጠብቆ እንዲመለክ የሚፈልግ፣ ትናንሽ ነገሮችን ሁሉ ሳይቀር እንዲቀርብለት የሚጠይቅ፣ ቆሎው ከቀረ፣ ቡናው ከአቦል ጀባ እስከ በረካ ካልተቀዳ፣ መልክ-መልክ በግ ካልታረደ ያኮርፋል፣ ይሄንን ነው የምታርዱልኝ? ይላል።

የመጣው ግን፣ እንደ ቀልድ በሃብታችንና በኑሮአችን ውስጥ ባለው ጎደሎነት ምክንያት፣ ጠንቋይ ዘንድ በመሄድ፣ ዕድላችንንና ችግራችንን እይልን፣ ፍረድልን ብለን ስንቀርብ፣ መንፈሱ በዚያው ገባና ነገሠ። ዓይኑ-ጥላውም ሆነ ቡዳው ክብርና ስም አገኙ። ከዚያ በኋላ በየአካባቢው መጠሪያ ተሰጠው። ጥያቄው ካልተሟላለት፣ ከግንበና ከግድግዳ ጋር ያጋጫል፣ አንጉል ጩኸት ያስጮሃል፣ የሚያስፈራ ድምፅ ያሰማል፣ እገድላታለሁ ብሎ ፎክሮ ይዘርራል፣ ከዚህ በኋላ እረ እባክህ ይባልና፣ ቡና ባንድ ጡት ጀበና ሲያፈሱ አይሆንም ተብሎ፣ ባለ ሁለት ጡት ጀበና ይቀርባል። ግማሹ ድንጋይ ይሸከማል። መንፈሱ፣ ምን የማይጠይቀው ጥያቄ አለ? **‹‹ እናንተ ከአባታችሁ ከዲያብሎስ ናችሁ፣ የአባታችሁንም ምኞት ልታደርጉ ትወድዳላችሁ። እርሱ ከመጀመሪያ ነፍሰ ገዳይ ነበረ፣ እውነትም በእርሱ ስለ ሌለ በእውነት አልቆመም። ሐሰትን ሲናገር ከራሱ ይናገራል፣ ሐሰተኛ የሐሰትም አባት ነውና። እኔ ግን እውነትን የምናገር ስለ ሆንሁ አታምኑኝም።›› ዮሐ. 8÷44-45** ይላል ቃለ ወንጌል።

በዚህ ዓይነት ሁኔታ ኑሯቸውንና ዘመናቸውን የገፉ ዘመዶቻችን የገበሩት ክፉ መንፈስ፣ አዙሪት ሆኖ ወደ ልጆቻቸው ተሸጋግሮ፣ አብሯቸው ተወለደ።

እኔ ዛርና ውቃቢ የለብኝም የሚለው አዲሱ ትውልድ፣ በሌላ አቅጣጫ ሁሉንም ግብር ስርኩሰቱ መንፈስ አላደርግም፣ ወይም ትቻለሁ፣ ወይም እስካልገበርኩት ድረስ ምን ያመጣል? ብሎ

ድምዳሜ ላይ ቢደርስም፤ መንፈሱ፤ ከእናትና ከአባቱ በኩል አብሮት እንደተወለደ ግን፤ ገና አልገባውም ወይም አይመስለውም።

የዛርና የውቃቢ መንፈሶች፤ በውስጣችን ተመሳስለው ለረዥም ጊዜ የመቆየት ጠባይ ያላቸው በመሆኑ፤ ያዘናጉናል። ስለዚህ ከትውልዱ ጋር አብሮት ተማረ፣ አብሮት አደገ፤ አብሮ ተመረቀ፤ አንዳንዱንም አፈዘዘ፤ ብዙዎችን ቀጥፎ ጣለ፣ በርካቶችንም ‑ ከሣስሮ ቤት ውስጥ አስቀመጠ፣ የቀረውንም፤ ሰካራም፤ ፍጹም አጥፊ፤ ሌባና ቀማኛ አደረገ።

በመጨረሻም፤ ሁሉም አቅኩል ሆነው እንዲሞቱ፤ መስፈርቱን ያዘጋጃል። እንዲህ ሆኖ፤ አዙሪት ከትውልድ ወደ ትውልድ ተሸጋገረ።

በሙሴ ዘመን እስራኤሎች በበረሃ በአዙሪት መንፈስ በመያዛቸው ምክንያት፤ ሲቃዩ ሕዝቡን ሲያስለቅስ፤ «**ማህበሩም ሁሉ ድምፃቸውን እንሥተው ጮኹ፤ ሕዝቡም በዚያ ሌሊት አለቀሱ። የእስራኤልም ልጆች ሁሉ በሙሴና በአሮን ላይ አጉረመረሙ፤ ማኅበሩም ሁሉ፡- በግብፅ ምድር ሳለን ምነው በሞትን ኖሮ ወይም በዚህ ምድረበዳ ምነው በሞትን ኖሮ፤ እግዚአብሔርም በሰይፍ እንሞት ዘንድ ወደ ዚች ምድር ለምን ያገባናል? ሴቶቻችንና ልጆቻችን ምርኮ ይሆናሉ፣ ወደ ግብፅ መመለስ አይሻለንምን? አሉአቸው። እርስ በርሳቸውም፡- ኑ፣ አለቃ ሾመን ወደ ግብፅ እንመለስ ተባባሉ» ዘኁል. 14÷1-4**

<u>ለእግዚአብሔር መንበርከክ!</u>

ወደ ሰማሪያ ንጉሥ እንመለስና፤ መቶ ሁለት ሰዎች ከወደቁ በኋላ፤ ለሶስተኛ ጊዜ፤ በአንድ የአምሣ አለቃ የሚመሩ አምሣ ወታደሮችን በድጋሜ ላከ። አሁንም ንጉሡ አዙሪቱ ክፉኛ ተጠናውቶት ኖሮ፤ የቀድሞዎቹ ምን ሆነው ነው? ብሎ ማሰብ አልቻለም። የሥልጣን ጉዳይ መዘዙን ለመለየት የሚያስችል ጥበብን ይነሳል።

ሶስተኛው የአምሳ አለቃ ግን፤ ኤልያስን ውረድ ብሎ፤ **የድፍረት** ትዕዛዝ ለመስጠት ሕሊናው ፈቃደኛ አልሆነም። በሚያስገርምና በሚደንቅ ሁኔታ፤ መጥቶ <u>በኤልያስ ፊት በጉልበቱ ተንበረከከ</u>። እግዚአብሔር ስሙ የተመሰገነ ይሁን።

እግዚአብሔር ለማዳን የሚፈልገው ሰውና ለሌሎችም መዳን በረከት የሚሆን መሪ ነው። የማዕረግ ትልቅነት ሳይሰማውና የአዙሪት መንፈስ ሳያሸንፈው፤ በኤልያስ ፊት በመንበርከክ፤ የመዳንና የማዳን ጸሎትን አደረሰ። ይህ አምሳ አለቃ፤ ለራሱና ለሌሎች የሚኖር ተስፋና የደህንነት መግለጫ ነው።

አምሳ አለቃም ቢሆን፤ በማዕረጉ ውስጥ እግዚአብሔር አለ። ግራና ቀኝ ሲመለከት፤ መቶ ሁለት ሰው ወድቋል። አልተመለሱም! የማይመለሱ እኮ አሉ። ዛሬም መልዕክት በአግባቡ ይዘው የማይመለሱ አሉ። ቢመለሱም በበጎ መንገድ የማያዩ፤ የማይመለስ ልቦና ያላቸው አሉ። ያልተመለሰ ትውልድ በሉት። ወይም፤ በብዔልዜቡል በአቃሮን የአዙሪት መንፈስ ወጥቶ የቀረ ትውልድ በሉት። የማይመለስ፣ ወድቆ የሚቀር፣ ዕድሜ ዘመኑን እሳት የበላው ትውልድ!

የአምሳ አለቃው ጸሎት፤ «**የእግዚአብሔር ሰው ሆይ፤ ነፍሴና የእነዚህ የአምሳዎቹ ባሪያዎችህ ነፍስ በፊትህ የከበረች ትሁን» አለ፤ 2ኛ ነገ.1÷13** በማዕረጉ ያልተኩራራው የአምሣ አለቃ።

ሌላው ግን፤ ከማዕረጉ ጋር ትዕቢቱ አብሮት ባደገ ጊዜ፣ እንዴት እንደሚዋሽ፣ እንደሚሰርቅ፣ እንደሚሳደብ፣ ችላ እንደሚል፣ እንደሚንቅ፣ እንደሚገላምጥ፣ እንዴት እንደሚቆጣ፣ እንደሚያታልል፣ እንደሚያስር፣ እንደሚገርፍና እንዴት እንደሚገድል፤ ወዘተ... ነው ልምምድ የሚያደርገው። የፊተኞቹ ከማዕረጋቸው ጋር ውረድ ያሉት፤ ቢንበረከኩ ኖሮ ያንን ሁሉ ነፍስ ባዳኑ ነበር።

ይሄኛው ግን፤ ተንበረከከ! እኛም እግዚአብሔርን ለማግኘትና ሌላውን ለማዳን፤ <u>ለእግዚአብሔር መንበርከክ! አለብን</u> የጊዜያችን ልቦና

እንዲሻሻል፤ መንገዱም እንዲለወጥ ሁላችንም ለእግዚአብሔር መንበርከክ አለብን።

ይሄው ነው እንግዲህ የማዕረጋችንና የትልቅነታችን መለኪያ መንገድ። በትውልድና በራሳችንም የበረከት አቅጣጫ ለመቆም፤ መለየት የሚገባውን ነገር መለየት አለብን።

የአምሳ አለቃው ከዚያ ተንበርክኮ የእግዚአብሔር ሰው ሆይ! የእነዚህ አምሳዎቹ ሰዎች ነፍስ በፊትህ የከበረች ትሁን። በማለቱ፤ ራሱን ጨምሮ ሌሎቹን ሁሉ አዳነ።

ዛሬ ግን፤ ለሌላው የሕይወት ክብር መለመን፤ ነፍስን መጠበቅና በጎ መመኘት ሕልም ? ሆነብን መጥቷል።

ዛሬ ዜጎቻችን ለአንጀራ ' ስጋ ተሰደው ለባሕር ዓሳ የበላቸው በዛረሃ ደክመው የቀሩ፣ በድንበር ላይ በጥይት የተቃጠሉ፣ በአረብ አገር ሊፍርዲ ገምድል እስርና ሞት የተዳረጉ፣ ሴቶቻችን ላይ የወሲብ ጥቃት ተፈጽሞባቸው የሞቱ፣ ወንድ እንደ ሴት የተደፈረው፣ በእምነታቸው የተቀጡና የተጠቁ ወዘተ... ማን ይቁጠራቸው?

ሶስተኛው የአምሣ አለቃ፤ የእግዚአብሔር ሰው ሆይ! የእነዚህ አምሳዎቹ ባሪያዎችህ ነፍስ በፊትህ የከበረች ትሁን ብሎ በለመነው ጊዜ፤ የእግዚአብሔር መልአክ ወደ ኤልያስ መጣና፤ ኤል. ስ ሆይ! ከእርሱ ጋር ሁን አለው።

ለኛ ሳንበረከክ እናገለግላለን፣ በቤቱ እንመላለሳለን፣ ሳንበረከክ እንሮጣለን እሳት ይበላናል፤ ሳንበረከክ እንንዛለን... እንዲሁ እያልን ዕድሜና ጨርቆቻችንን እንጨርሳለን።

ይሄ ግን ተንበረከከ። መረጃው በቂ ስለነበረ፤ ኤልያስ አረጋገጠ። የእግዚአብሔር መልአክ ኤልያስን ከእርሱ ጋር ውረድ አለው፤ አትፍራም አለው፤ ተነሥቶም ከእርሱ ጋር ወደ ንጉሡ ወረደ።

እግዚአብሔር እንዲህ ይላል፤ የአቃሮንን አምላክ ብዔልዜቡልን ትጠይቅ ዘንድ መልዕክተኛ ልከሃል፤ እግዚአብሔር እንዳለው

‹‹ትሞታለህ እንጂ፤ ከወጣህበት አልጋ አትወርድም›› አለው። ኤልያስም እንደተናገረው እንደ እግዚአብሔር ቃል፤ ንጉሡ ሞተ።

ኤልያስም እንደተናገረው እንደ እግዚአብሔር ቃል፤ ንጉሡ ሞተ። እንደዚህ ዓይነቱን ሞት የሞቱ ብዙ እናቶችና አባቶች አሉ።

እንደዚህ ዓይነቱን ሞት የሞቱ ብዙ እናቶችና አባቶች አሉ። በራሳቸው ትልቅነት ውስጥ ያስቀመጡት አዙሪት ለክርስቶስ ሥጋና ደም ሳያበቃቸው አልፈዋል። ንስሐ ሳይገቡ ሞተዋል፤ ለነፍሳቸው ግዴለሾች ሆነው የአዙሪትን መንፈስ ለልጆቻቸው አሸጋግረው፤ እስከወዲያኛው አሸልበዋል። አዙሪት በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ ትልቅ ቦታ ከተሰጠው ክፍል አንደኛው ነው። ‹‹ይህን እወቁ፤ አመንዝራም ቢሆን ወይም ርኩስ ወይም የሚመኝ እርሱም ጣዖት የሚያመልክ በክርስቶስና በእግዚአብሔር መንግስት ርስት የለውም።›› ኤፌ. 5÷5

አሁን አምሳዎቹ ሰዎች በአለቃቸው መንበርከክ! ተረፉ። በትልቅነት ደረጃ ትልቅነታቸውን ትተው የተንበረከኩ ሁሉ፤ በመንፈሳዊ ዋጋ ትልቅ ቦታ አላቸው።

ዘኬዎስን፤ በሉቃስ ወንጌል ምዕራፍ 19÷1 ላይ መቶ አለቃ ቆርኔሌዎስን የመሳሰሉ፤ በሐዋርያት ሥራ ምዕራፍ 10÷1 ላይ ደግሞ፤ በትልቅነት ዘመናቸው እግዚአብሔርን አምልከውና አክብረው ብዙ ትውልድን እንዳዳኑ እንረዳለን።

ስለዚህ ሁልጊዜ እድገታችን ከፍ ባለ ቁጥር እግዚአብሔርን ለመተው ሳንችኩል፤የበረከታችንን ምንጭና ኃይል፤ ትውልድን ከማዳን ጋር የሚስማማ እናድርገው። የተወረሱ የአዙሪት መንፈሶች እንደነበሩና፤ አሁንም በእኛ ሕይወት ውስጥ እንደሚኖሩ፤ መጽሐፍ ቅዱስ ያረጋግጥልናል።

እግዚአብሔር ከዚህ መንፈስ እንድንወጣ የሰጠን ተስፋ፤ በንስሐና በቅዱስ ቁርባን በኩል፤ ‹‹ከእናንተም አንዳንዶቹ እንደዚህ ነበራችሁ፤ ነገር ግን በጌታ በኢየሱስ ክርስቶስ ስም በአምላካችንም መንፈስ ታጥባችኋል፣ ተቀድሳችኋል፣ ጸድቃችኋል። ›› ይላል 1ቆሮ. 6÷11 እግዚአብሔር አምላክ የተሻለ ልብስ ያለብሰናል።

5.3 <u>በትልቅነት ውስጥ ያለ የአዙሪት መንፈስ ትውልድን ሲጥል</u>

‹‹ብርሃንህንና እውነትህን ላክ፤ እነርሱም ይምሩኝ፤ ወደ ቅድስናህ ተራራና ወደ ማደሪያህ ይውሰዱኝ፡፡›› መዝ. 42 (43) ፥3

በመጽሐፈ ሳሙኤል ቀዳማዊ ምዕራፍ 16፥14 ላይ ያለው ቃል፤ ‹‹የእግዚአብሔርም መንፈስ ከሳኦል ራቀ፣ ክፉም መንፈስ ከእግዚአብሔር ዘንድ አሠቃየው›› ይላል፡፡

ሳኦል ትውልዱ <u>ከብንያም ነገድ</u> ሲሆን፤ የተመረጠውና በእግዚአብሔር አምላክ ዘይት የተቀባው በድንገት ነበር፡፡ የእስራኤል ሕዝብ ንጉሥ ከሌለን፤ በፍጹም እኛ አምላክ ጠልቶናል፤ ማለት ነው! ለምን እንደ አሕዛብ ንጉሥ አይኖረንም? እግዚአብሔር ብቻ ለምን ይገዛናል? ከፊታችን የሚቆም ንጉሥ ያስፈልገናል አሉ፡፡

በፊት የሚመራቸው እግዚአብሔር አምላክ ነበር፡፡ ንጉሣቸው፣ መሪያቸው፣ ጠባቂያቸው፣ መጋቢያቸው፣ ኃይላቸው እሱ ነበር፡፡ በነቢያት እና በካህናት እየደገፋቸው መንፈሳቸውን እያበረታታ ጠላትን ሁሉ ድል ያደርጉ ነበር፡፡ አሁን ግን ለየት ብለው መቆም ጀመሩ፡፡ እንደ አሕዛብ! ንጉሥ ያስፈልገናል አሉ፡፡ በዚህ ጊዜ ሳሙኤል በመንፈሳዊ ዘይት የሚቀባውን ወደ እግዚአብሔር እየጸለየ ሲጠባበቅ፤ ሳኦል አህያ ጠፍቶት በፍለጋ ላይ ሳለ፤ እግዚአብሔር ለሳሙኤል፤ ለንጉስነት ሳኦልን እንዲቀባው አዘዘ፡፡

ሳኦል አህያ ፈላጊ እንጂ፤ ለእስራኤል ሕዝብ ንጉሥ ሊሆን ምኞቱ አልነበረም፡፡ የሳኦል ነገድ ብንያም በጣያት ልክፍት በኩል የተወለደ ዘር ሲሆን፤ ገና ከያዕቆብ ዘመን ጀምሮ የክፉ መንፈስ ልክፍት በእናቱ በራሔል በኩል ከማህጸን ሳይወጣ ይዞት ነበረ፡፡ እግዚአብሔር ሳኦልን ከብንያም የጣዖት ነገድ ተወልዶ፤ በክፉ መናፍስት ተይዟል ሳይል፤ ለእስራኤል ሕዝብ ንጉሥ እንዲሆን በሳሙኤል አማካኝነት በመንፈሳዊ ዘይት ቀባው፡፡

<u>ሳኦል፤ የመጀመሪያው የእስራኤል ንጉሥ</u> ነው፡፡ እየበረታና ከእግዚአብሔር ጋር እየተነጋገረ ኃይሉ እየጠነከረ፤ ጠላቶቹን እያሸነፈ፤ የእግዚአብሔርን ሕዝብ አንድ አድርጎ መምራት በሚጀምርበት ጊዜ፤ አንድ ወቅት ላይ በሥልጣኑ፣ በማዕረጉ፣ በክፍታውና በብርታቱ ትምክህት፤ እግዚአብሔርን እየተወ፤ የትልቅነት ጠባይ እየተሰማው መጣ፡፡

በጥንካሬውም የሚያስመካ በጀግንነቱ የሚያኩራራ <u>የአዙሪት መንፈስ</u> ያዘው፡፡ በአንጻሩ ደግሞ፤ ጠላት እየበረታበትና ዙሪያውን ከቦ፤ አካሉንና አእምሮውን በሁሉም አቅጣጫዎች እያስጨነቁትና ሥጋቱም ከፍ እያለ ሲመጣ፤ ወደ ልዑል አምላክ የሚመለስበት ጉልበት አነሰው፡፡ የራሱን ጥንካሬ፣ የራሱን ጀግንነት ማምለክ ጀመረ፡፡

በዚህ መካከል እግዚአብሔር ዳዊትን አስነሳና ከሳኦል የበለጠ ጀግና አደረገው፡፡ ዳዊት እየበረታ ሲመጣ፤ ሳኦል የቅናትና የተንኮል መንፈስ ይዞ ያሰቃየው ጀመር፡፡ ክፋቱ እያሰቃየው፤ አንዳንዴም ጣልቃ የመግባት ድፍረቶችም እያሳየ መጣ፡፡ ነገሮችን ማናናቅና ማቃለል፤ ከእሱ ትልቅነት በላይ ሌላውን በፍጹም የማይረባና ደካማ አድርጎ ገመተ፡፡ ይህ ትልቅነት የሚያመጣው ችግር ነው፡፡

ከዚያም በላይ ደግሞ፤ የሥልጣኑን ኃይልና የሚመራውን ሠራዊት ክንድ፤ እንደ ትልቅ መመኪያ አድርጎ ቆጠረው፡፡ ከዚህ ከእኔ ወታደራዊ ኃይል የሚያመልጥ ማንም የለም ብሎ አመነ፡፡

ሆኖም ግን፤ በሳኦል ዘመን እግዚአብሔር ከሳኦል ጋር ስላልነበረ፤ እስራኤልን የሚጠብቀው ሠራዊት ሁሉ ፈሪና ድንጉጥ ሆነ፡፡ ታሪካቸውና ዘመናቸው እንደፈለጉት አልሆነም፡፡ ይጠሏቸው የነበሩት ጠላቶቻቸው ኃይልና ብርታት አገኙ፡፡

በዚህ መካከል ዳዊት ተነሳ፡፡ ዳዊት ጎልያድን በአንድ ወንጭፍ ጣለው፡፡ ከዚያ በኋላ የሚከተሉት መዝሙሮች ተዘመሩ፡፡

ዳዊት እልፍ ገደለ፤ ሳኦል ሺህ ገደለ / ብዙዎችን ዳዊት ገደለ፤ ጥቂቶችን ሳኦል ገደለ / ተባለ:: በዚህ ጊዜ ሳኦል፤ዳዊት እንዴት **እንዲህ ይወደሳል፤ ይህ ውዳሴ መደረግ የነበረበት ለእኔ ለንጉሡ ነው፤** በማለት፤ የቅናት መንፈስ አደረበት::

ዳዊትን ለማሳደድ ዕቅድ አወጣ:: ከፍ ብሎ እንደተጠቀሰው ከዚያ በኋላ **የእግዚአብሔር መንፈስ ከትልቁ ሰው ከሳኦል ሄራቀው** ይላል:: አሁን ብቻውን ነው፤ እግዚአብሔር ከእርሱ ጋር የለም:: **‹‹በእኔ የማይኖር ቢሆን እንደ ቅርንጫፍ ወደ ውጭ ይጣላል ይደርቅማል::›› ዮሐ.15÷6**

ብዙዎቻችን የሰማይ አምላክ የእግዚአብሔር ዕርዳታ ሣይኖር ብቻችንን ትልልቆች ነን:: የትልቅነታችን ዓይነት እንደየ ደረጃው ይለያይ እንጂ፤ ትልልቆች ነን ብለን እናስባለን::

አንዳንዱ ለኑሮው፤ ለገንዘቡ፤ ለማዕረጉ፤ ትልቅ ነው:: ግን ትልቅነቱ ብቻውን ነው:: አሁን እዚህ ጋር የሳኦል ትልቅነት ሊቆም ነው:: **‹‹የእግዚአብሔርም መንፈስ ከሳኦል ራቀ፤ ክፉም መንፈስ ከእግዚአብሔር ዘንድ አሰቃየው:: ›› 1ኛ ሳሙ. 16÷14**

አሁን አሰቃየው የሚለው ቃል በትልቅነት ውስጥ የመናፍስትን ሥቃይ እንዳለ የሚያመለክት ነው:: የሳኦል ሐኪሞች የዚህን የትልቅ ሰው ሥቃይ አያጠግኑትም:: የሳኦል ሐኪሞች ተሰባስበው የደረሰበትን የሥነ-ልቦና መቃወስ አይታደጉትም:: ምንም የሚያድኑበት አቅምና ጉልበት የላቸውም::

ከዚያም የሳኦል አማካሪዎች፤ የምታሳድደው ዳዊት ይዘምርልህ፤ እሱ ሲዘምርልህ፤ ትበረታለህ:: ስለዚህ ዳዊትን ወደ አንተ አስጠጋው፤ አሉት::

ዳዊት በገናውን ይዞ እየዘመረ፤ እግዚአብሔርን እየመሰገነ እያለ እንኳን፤ ሳኦል ልቡ አልተለወጠም:: <u>በትልቅነት ውስጥ ያለ አዙሪት</u>፤ማለት ይህ ነው:: የእግዚአብሔር መንፈስ ሲነሳ በጣም

ይከብደዋል:: አሁን ወደ መጨረሻው አካባቢ ስንሄድ አንዳንድ ነገሮችን እናያለን::

ፍልስጥኤማውያን ከእስራኤል ጋር ተዋጉ:: መጽሐፈ **ሳሙኤል ቀዳማዊ ምዕራፍ 31 ቁጥር 1 ላይ ‹‹የእስራኤልም ሰዎች ከፍልስጥኤማውያን ፊት ሸሹ፤››** ይላል:: እግዚአብሔር ከሌለ፤ ትልቅነት በትልቅነቱ አይቆምም:: **የትልቅነት እምባ መሠረቱ እግዚአብሔር ነው::**

አንዳንድ ጊዜ፤ በልዩ ልዩ ጉዳዮች የተነሣ፤ አባቶቻችን ይሄን ያህል ትልልቅ ሆነው ለምን በረቱ ብለን አሁን ቅናት ይይዘናል:: ስም እንሰጣቸውና ትርጉሙን አዛብተን፤ ለትውልድ መግለጽ እንጀምራለን::

ቡርዣዎች ናቸው፤ አይዲያሊስቶች ናቸው፤ በዚያ ዘመን እነሱ በልዑል እግዚአብሔር ስለነበሩ፤ ዛሬ እኛ ቅናት ሲይዘን ቅናታችንን የምንገልጸው በስድብ ነው::

የነበራቸውን ክብርና ትልቅነት ከእግዚአብሔር አምላክ ጋር የተያያዘውን ጎዳናቸውን ካልነቀፍን፤ የተማርን አይመስለንም:: የስድብ ጦር ወርውረን ታሪካቸውን ወግተናል:: ስለዚህ የእኛም ታሪክ እንደዚሁ የቆሰለ ነው::

አባቶቻችን ግን፤ በትልቅነታቸው ውስጥ የእግዚአብሔር ክብር ነበር:: ያ፤ ያስቀናል:: መወደሳቸውን፤ መከበራቸውና በቤተክርስቲያን ስማቸው መጠራቱ፤ ወዘተ... ያስቀናናል:: ያ ቅናት በሳለብን ዛሬ ባልሆነ አቅጣጫ የተዛባ ትርጉም ሰጥተን እንሰድባቸዋለን፤ እናዋርዳቸዋለን::

በብዙ መንፈሳዊ በረከት የቆሙት አባቶቻችንን ሁሉ በርዕዮተ-ዓለም ውስጥ የተለየ የሞት ስም እንሰጣቸዋለን:: የአጥፊነት ልብስ እናለብሳቸዋለን:: ይሄም በራሱ ትልቅ የሆነ አደገኛ ፍርድ ነው::

ወደ ሳኦል ስንመለስ፤ ጠላቶቹ ሲበረቱ፤ ልጆቹንና ጭፍሮቹን ይዞ ወደ ጊልቦዓ ተራራ ሸሸ:: በጣም ትልልቆቹ ሸሹ::

<u>ጊልቦዓ</u> የእብራይስጡ መጽሐፍ ቅዱስ መፍቻ እንደሚገልጸው፤ <u>ባዶ ተራራ</u> ማለት ነው፡፡

ምድራችንና ዓለማችን ሕዝባቸውን፤ ለውርደት፤ ለመከራና ለሞት ያበቁ፤ ብዙ የማይበገሩና ዘለዓለማዊ የሚመስሉ መሪዎችንና ግለሰቦችን አስተናግዳለች፡፡ እግዚአብሔር እጁን ሲዘረጋባቸው ግን፤ እንደ ፈርኦን ሰጥመው የቀሩ ወገኖች ጥቂቶች አይደሉም፡፡

ፍልስጥኤማውያንም ሳኦልንና ልጆቹን እግር በእግር እየተከታተሉ አሳደዷቸው፡፡ ብዙዎችም፤ ተዋግተው <u>ጊ</u>ልቦዓ ላይ ወደቁ፡፡ በመጨረሻም የንጉሥ ሳኦል ሶስት ልጆች ማለትም፤ ዮናታን፤ አሚናዳብና ሚልኪሳን ተገደሉ፡፡ ክፉ መንፈስ የተጠናወተው ሳኦል፤ የትምክህቱና የትልቅነቱ አዙሪት በመጨረሻም፤ ልጆቹን፤ ወገኖቹን በአጠቃላይ <u>ትውልዱን ጣለ፡፡</u>

.እግዚአብሔር በሳኦል ውስጥ ስላልነበረ፤ የመንፈስ ቅዱስ ምሪትና ጥበቃ ስለሌለው የሚሄድበትን አቅጣጫ እንኳን አላወቀም፡፡ ቢሸሽ፤ የሄደው ወደ ባዶ ተራራ ነው፡፡ ወደ ጊልቦዓ ተራራ! እዚያ ላይ ልጆቹን አጣ፡፡ በመጨረሻ እሱ ብቻውን ቀረ፡፡

ከልጆቹ አንደኛው ዮናታን፤ ዳዊትን የሚወድ ንጹህ ልቦናና ሕሊና ነበረው፡፡ ግን፤ በአባቱ በደል፣ ኃጢአት፣ ክፋትና ተንኮል የምቀኝነት መንፈስ የተነሣ፤ በመጀመሪያ ይህንን ደጉን ልጁን አጣ፡፡

ልጆቹ መሞታቸውን ካወቀ በኋላ ሳኦል፤ አሁንም የሚሸሸው ወደዚያው ጊልቦዓ ተራራ አናት ነው፡፡

እግዚአብሔር ሲለይ ልክ እንደዚህ ነው፡፡ አሁን የጠላቶቻችን ኃይልና ክንድ አድጓል፡፡ የክፉ መናፍስት ኃይልና ሩጫ እግር በእግር ሆኗል፡፡ ኮቴህን ነው የሚከተሉት፤ በእያንዳንዷ ጊዜና ሰዓት ኑሮህ እንዲዛባና እንዲበላሽ፤ መላውና አቅጣጫው እንዲጠፋህ፤ የያዝከው መንገድ ሁሉ እንዲሰበር፤ ዕቅድህና ፕሮግራምህ ሁሉ እንዲጨነግፍ ዱካህን ይከታተላሉ፡፡

ዲያብሎስ ወህኒ ቤት የለውም፤ ወይም አይገባም፡፡ እርሱን የሚያጠፋ ወይም የሚቀጣ ሕግ የለም፡፡ ዲያብሎስን የሚያስር ወይም በእርሱ ላይ የሚዘምት የተባበሩት መንግስታት ሕብረ-ብሔራዊ ጦር የለም፡፡ ሰይጣንን የሚያወድም የኑክሊየር ጦር መሣሪያ የለም፡፡ ዲያብሎስን የሚይዝና የሚያቀስል መድፍና ታንክ የለም፡፡ የዲያብሉስ መንፈስ አይሞትም! አያረጅም፡፡

ሳኦል ላይ ያለው መንፈስ ለልጆቹ አዚም ሆኗል፡፡ በተደጋጋሚ ዳዊትን ለመግደል ያደረጋቸው የተንኮል ደባዎች ሁሉ ትልቅነቱን ሸርሽሮታል፡፡ በሳኦል ትልቅነት ውስጥ ያሉት ክፉ አዝመራዎች፤ የወደፊቱን የልጆቹን እድል የሚወስን ሆኗል፡፡ ስለዚህ አባረው ገደሏቸው፡፡ ‹‹ሠልፍም በሳኦል ላይ ጠነከረ፣ ቀስተኞችም አገኙት፤ እርሱም ከቀስተኞቹ የተነሳ እጅግ ተጨነቀ፡፡ ሳኦልም ጋሻ ጃግሬውን፡- እነዚህ ቁላፋን መጥተው እንዳይወጉኝና እንዳይሳለቁብኝ ሰይፍህን መዝዘህ ውጋኝ አለው፡፡›› 1ኛ ሳሙ. 31÷4 የማይታዘዙ ሁሉ ለሰይፍ ይታዘዛሉ፡፡ አማራጭ የለም፡፡

ሳኦል ለእግዚአብሔር የተገረዘ፤ የአብርሃም ዘር ነበር፡፡ ቁላፋን ማለት ያልተገረዙ ለእግዚአብሔር የቃልኪዳን በረከት ያልተሰጡ ሰዎች ማለት ነው፡፡ እሱ ግን ተገርዟል፡፡ ቢሆንም ግርዛቱ አላዳነውም፡፡ ምክንያቱም በእምነትና በመታዘዝ መንገድ ውስጥ አልቆመም፡፡

ዛሬ እኛ፤ ትናንሽም ሆነ ትላልቅ የተወሳሰቡ ችግሮችን መፍታት ያልቻልነው፤ እግዚአብሔርን ከውስጣችን አስወግደን፤ ልቦናችን ከጥፋት ጋር ተያይዞ በመገኘቱ ነው፡፡

ለዚህ ነው፤ ከመንፈሳዊ በረከት ርቀን፣ ከተስፋው ኃይል ተቋርጠን፣ የእግዚአብሔር ልጅነትን በምንቀዳጅበት የሕይወት ተስፋ ውስጥ መኖር ያልቻልነው፡፡ በመሆኑም ሳኦል፤ ከዚህ በኋላ፤ ክፍ ብሎ እንደተጠቀሰው፤ ሳኦል ጋሻጃግሬውን ግደለኝ አለው፡፡

ወታደሩም እግዚአብሔር የቀባውንና የመረጠውን ንጉሥ እንዴት እገድላለሁ በማለት የእግዚአብሔርን ዘይት አስታወሰ።

ነገር ግን፣ ንጉሥነቱ አብቅቷል፤ ሳኦል ያለው ባዶ ተራራ ላይ ነው። ከእግዚአብሔር ስንርቅ፤ ባዶ ቦታ ላይ ነው የምንቆመው። ድጋፍ፣ መጠለያና መከለያ የሌለበት ባዶ ሐሩር ሥፍራ ላይ ነው የምንኖረው። አሁን መከለያ እና መደበቂያ አልባ ሆነ።

በመጨረሻም ሳኦል፤ ሠይፉን ወስዶ መሬት - ተከለና፤ ዘሎ በላዩ ላይ ወደቀበት። ጋሻ ጃግሬውም ሳኦል መሞቱን ባየ ጊዜ፤ እሱም ንጉሡን ተከትሎ በሰይፉ ላይ ወድቆ ሞተ። የተረፈ የለም። ባዶ ተራራ፤ ሰው አይፈልግም።

በሕይወት ሸሽተው ወደዚህ ሥፍራ የመጡ ሰዎች ሁሉ እዚያ ተራራ ላይ አለቁ። ይህ ቦታ ሕይወት የማይፈልግ ወይም፤ ሕይወት አልባ ተራራ በሉት።

ያ ተራራ ንጉሡን የጣለ ተራራ ሆነ። ባዶነት ልክ እንደዚህ ነው። ክፋትና ተንኮል የመሰረኑት ጠባይ ባደገበት ቦታ ሁሉ፤ ባዶነት እንጂ ሙላት የለም። አሁን ኑሮአችን ልክ እንደዚህ ባዶ ሆኗል። የሳኦል ትልቅነት በውስጡ የባዶነት አዙሪት ፈጥሮበት፤ <u>ትውልዱን ሁሉ ጣለው።</u>

1ኛ ሳሙኤል 31÷7 ላይ እንዲህ ይላል፤ « በሸለቆውም ማዶና በዮርዳኖስ ማዶ የነበሩ እስራኤላውያን፤ የእስራኤል ሰዎች እንደ ሸሹ፣ ሳኦልና ልጆቹም እንደሞቱ ባዩ ጊዜ ከተሞቹን ለቀው ሸሹ፤ ፍልስጥኤማውያንም መተው ተቀመጡባቸው።» ይላል። የትውልዱን መጥፋት ሲያመለክት።

ክፉ መንፈስ አሰቃየው፤ የሚለውን አስተውሉ። ሳኦልን ያ ክፉ መንፈስ ወደ ባዶነት ወሰደው። ለምን? ዛሬ እነ ጠቋር፣ አዳልሞቲ፣ ወሰን ገፊ፣ ሙጨዘራጋ፣ አዳኝ ወርቁ፣ ሼህ አንበሶ፣ ሐጎስ፣ አርሚት፣ ድማሚት ወዘተ... የተባሉት መንፈሶች ሁሉ በልቦናችንና

በውስጣችን ገብተው ቦታ በመያዛቸው፤ ብንደክም ብንጥር፣ ብንሠራ፣ ብንታገል፣ ብንወጣ፣ ብንወርድ ወዘተ... ውጤቱ ባዶ ይሆንብናል።

አዲሱን ዘመን ስንቀበል ከዛሮች ጋር ተስማምደን ተቀበልን። ታዲያ የምንጠብቃቸው ዘመኖች ባዶ ቢሆኑ ምን የሚያስገርም ነገር አለ? አንዳንዴም ባዶነታችንን ለመሸፈን የምናደርጋቸው ጥረቶች የበለጠ ብዙ ባዶ ነገሮችን አፍርተውብናል። ስለዚህ ሊሰጥና ሊሞላ ወደሚችለው ወደ ደብረ ታቦር ተራራ መንፈስ ለመምጣት፤ ብዙ ጊዜ አልተመቸንም።

ሳኦልም፤ እግዚአብሔር ወደ ቆመበትና የቅዱሳን ኃይል ወደ ተገለጠበት፤ ኢየሱስ ክርስቶስ ክብሩን ወደ አሳየበት ደብረ ታቦር ተራራ መምጣት አልቻለም። ደብረ ታቦር እንኳን፤ ቅርቡ ነበር። ግን፤ መንፈሱ ክፉ ስለነበር ወደ ጊልቦዓ ተራራ ወሰደው።

አሁን አባት፣ ልጅ፣ ትልቅነት ሁሉም የለም። ያለው ጠላትና የጠላት ጊዜ ብቻ ነው። ፍልስጥኤማውያን ሳኦልንም አንገቱን ቆርጠው ወሰዱት። ከዚህ ሁሉ እልቂት በኋላ፤ የዮናታን ልጅ የሳኦል የልጅ ልጅ፤ አንድ ሽባ ልጅ ቀርቶ ነበር። አንድ ልጅ ቢቀር፤ እሱም ሽባ ሆኗል። ይህ የሚያመለክተን የአዙሪት መንፈስ ወደ ትውልድ እንዴት እንደሚዞር ነው።

መጽሐፍ ቅዱስ የሚነግረንንና የሚያስተምረንን አላስተውል ብለን ነው እንጂ፤ እንዲህ ዓይነት አዙሪት በሕይወታችን ዙሪያ ካሉ ዘመናት አልፈዋል። ብዙዎቻችን የምናየው የዕለት ችግሮቻችንን ብቻ ነው። ያሉብንን እንቅፋቶች ቶሎ ለማስወገድ ነው ሩጫችን። ዲያብሎስ ግን፤ ዕቅዱ እንዲህ አይደለም። እንዴት እንደሚያጠፋህ፣ እንደሚያጠቃህ፣ እንደሚያሸንፍህ፣ እንዴት መረጃ እንደሚያገኝብህ በጥንቃቄ ውስጥህ ድረስ ሰርስሮ በመግባት፤ ሥልቶቹን ዘርግቷል።

« ለሳኦልም ልጅ ለዮናታን አንድ ሽባ የሆነ ልጅ ነበረው። የሳኦልና የዮናታን ወሬ ከኢይዝራኤል በመጣ ጊዜ የአምስት ዓመት ልጅ ነበር፣

ሞግዚቱም አዝላው ሸሸች፤ ፈጥናም ስትሸሽ ወድቆ ሽባ ሆነ፤ ስሙም **ሜምፌቦስቴ ነበር። ›› 2ኛ ሳሙ. 4÷4**

የፍልስጥኤማውያን ጥቃት ሲበረታ የሳኦል የልጅ ልጅ ማለትም የዮናታን ልጅ ሞግዚት፤ አንድ ሕጻን ተሸክማ ስትሸሽ ሕጻኑ መሬት ላይ ወድቆ ሽባ ይሆናል። ሞግዚቷ ይህንን ሕጻን <u>ሜምፊቦስቴ</u> ብላ ጠራችው። ትርጉምም <u>ወድቆ የተሰበረ ልጅ</u> ማለት ነው።

ሳኦልና ልጆቹ ጊልቦዓ ተራራ ላይ ከቀሩ በኋላ፤ **‹‹ዳዊትም:- ስለ ዮናታን ቸርነት አደርግለት ዘንድ ከሳኦል ቤት አንድ ሰው ቀርቶአልን?›› በማለት ጠየቀ። 2ኛ ሣሙኤል ምዕ. 9÷1**

አንዳንድ ጊዜ፤ ብዙ ሰዎች ስለትልቅነታቸው ይናገራሉ። እኔ እኮ የትልቅ ሰው ዘር ነኝ ይላሉ። የቀኝ አዝማች፤ የግራ አዝማች፤ የፊታውራሪ ዘር የነበርኩ ነኝ! በማለት ይቆጣሉ። ለምንድነው የማልከበረው? ይላሉ፤ ወድቆ ከተሰበረ ምን ዋጋ አለው።

ባለፈው ዘመን የሚፎክሩና በትልቅነት ትዝታ የሚኖሩ፣ ሁሉም ነገር የተሰበረባቸውና ግራ የተጋቡ አሉ። ጊዜ እንዲህ እየተለዋወጠ ሁኔታዎች ተበላሽተው በመካከሉ የተገኘው ትውልድ፤ በትክክል ከታሪኩ ውስጥ ሳይሆን፤ ከጣዖት ውስጥ ተደብቀው የተወለዱ ችግራቸው ብዙ ነው።

አባቶች ባቆዩት በረከት፣ በመሠረቱት ታሪክ ውስጥ እሱ አመለኛና ሉሰኛ ሆነ። አባቶቹ ደክመው ባቆሙት ቢሮ ውስጥ፤ እሱ ሌባና ዘራፊ ሆነ። አባቶቹ በተከሉት፣ በደከሙበት፣ ቀን ከሌሊት ላባቸውንና ወዛቸውን አንጠፍጥፈው ለእውነት የቆሙበትን መንገድ፤ እሱ ነጥቆና ዘርፎ መሸሻ አደረገው። ሲመች እንዲህ ነው! ሲመችን የእግዚአብሔርን መንገድ እንረሳዋለን።

ከዚህ በኋላ እግዚአብሔር እንዲህ ይላል፤ **‹‹መካን በዘመኑም የማይከናወንለት ሰው ብላችሁ ጻፉ።›› ት/ኤር. 22+30**

5.4 <u>ሜምፊቦስቴ የሽሽት ዘመን ልጅ</u>

አሁን ሜምፊቦስቴ መቆም አልቻለም። ወሬው የመጣው ከኢይዝራኤል ነው። **ኢይዝራኤል** ማለት ሰው ይዘራል እግዚአብሔር **ይሰጣል** ማለት ነው ብለናል። ሳኦል ክፋትንና ምቀኝነትን ዘራ፤ ሞትን አጨደ። ሳኦልና ልጆቹ አለቁ!

በዚህ ጊዜ የምታሳድገዋ ሞግዚት ይዛው ስትሸሽ ወድቆ ተሰበረ። ይህ የሽሽት ዘመን ልጅ ነው።

መጀመሪያ ከመሰበሩ በፊት፤ ሽሽት ኑሮው የሆነ ነው። እኛስ እንደዚህ ከመድቀቃችን በፊት፤ ቤተክርስቲያንን አልሸሸንም? ባሕርያችንና ውስጣዊ ሰላማችን በዲያብሎስ ከመናጋቱ በፊት፤ ወላጆቻችን ቤተክርስቲያንን አልሸሹም?

ሜምፊቦስቴ ከፍ ብሎ እንደተጠቀሰው የሽሽት ዘመን ልጅ ነው። ሽሽት፤ ፍርሃት፣ ጭንቀትና ሰላም ማጣት ነው። ሽሽት፤ በበጎነት ውስጥ ያለመኖር ማለት ነው። በአባቶቹና በአያቶቹ ችግር፤ ይሄ ልጅ እየሸሸ ነው። የአያቱ <u>የአዙሪት መንፈስ</u> ኪሳራ ሆኖ ወደ እርሱ ዞረ።

እናቶቻችንና አባቶቻችን በመንፈሳዊ በረከት የሚኖሩበትን መንገድና ሁኔታ፤ ሊያስተውሉትና ሊገነዘቡት አልቻሉም። በኑሯቸው ውስጥ ክፋትን፣ የጎረቤት ምቀኝነትንና ተራ የሆነ የአካባቢ ኑሮ ጠባያትን ተለማመዱ።

በመጨረሻም ከእግዚአብሔር አምላክ ደጅ ሸሽተው ኑሯቸውን ጀመሩ። ቤተሰብነታቸው በአምልኮት ሽሽት ጎዳና ውስጥ ልጅ ማሳደግ ሆነ።

ስለዚህ፤ **‹‹በሚጠሉኝ እስከ ሦስተኛና እስከ አራተኛ ትውልድ ድረስ የአባቶችን ኃጢአት በልጆች ላይ የማመጣ፣ ለሚወድዱኝ ትእዛዜንም ለሚጠብቁ እስከ ሺህ ትውልድ ድረስ ምሕረትን የማደርግ እኔ እግዚአብሔር አምላክህ ቀናተኛ አምላክ ነኝና።›› ዘዳግም 5÷9-10**

ሜምፊቦስቴ፤ አሳዳጊ የጣለው ልጅ

ዛሬ ልጆች ከቤተሰብ ጋር ከሚያሳልፉት ጊዜያት ይልቅ፤ ት/ቤት የሚያሳልፉት ጊዜ ሰፊ ነው። ስለዚህ **ልጁ አባታችን ሆይ!** የሚለውን ቃል ከቤተሰብ ጋር አልለመደም። **እግዚአብሔር ሆይ!** ብሎ የሚጸልይበት አቅምና ጊዜ የለውም። የክፋትና የተንኮል ቀንበት፤ በሕይወቴ ውስጥ እንዳይኖር ከልክልልኝ ብሎ፤ እግዚአብሔርን የተማጸነበት ጊዜ የለውም።

ወላጆች ልጆቻቸው በመንፈሳዊ ሕይወት ውስጥ አልፈው፤ በመንፈስ ቅዱስ እንዲባረኩ ያደረጉት ጥረት የሚፈለገውን ያህል ባለመሆኑ፤ ትውልዱ አደጋ ላይ ነው።

በመጀመሪያ ደረጃ፤ የወላጆች የራሳቸው መንፈሳዊ ጉዞ ልማዳዊና ራእይ የሌለው ነው። ዞር ብለን የመንፈሳዊውን በረከት ስናይ ግን፤ በአዲስ ኪዳን በክርስቶስ ሥጋና ደም በቅድስና መሠረቶች ላይ ቆመን ዘመናትን ለማለፍና ትውልዶቻችንን መንፈሳዊ በረከት ለማስጨበጥ ትኩረት የሰጠንባቸው ጊዜዎች የሉንም።

ከዚህ የተነሳ ትውልዳችን በተለያየ ዓይነት መንገድ ለክፉ መናፍስት አደጋ ተጋልጦ ሲሰቃይ አልተረዳንም። ይህም የኃጢአት መንገድ የምናስተውልበትን ዓይን እንደጋረደንና የሰው አስተሳሰብ እጅ ላይ እንደጣለን መገንዘብ ይኖርብናል። ስለዚህ የሜምፊቦስቴን ሕይወት በሚመስል ኑሮ ውስጥ የመገኘቱን ጉዳይ ለማስተዋል ጊዜ መስጠት አለብን።

ሜምፊቦስቴ መሬት ስትቀበል የሰበረችው ልጅ፤

መሬት ስትቀበለው በበጎ መንገድ እግሮቹ የሚቆሙበትን ዕድል እንዲያጣ የራስዋን ጥቃት ስትፈጽም እናያለን። መሬቱም በራሱ የሚያድነውን ትውልድ ያውቃል። ሜምፊቦስቴ የሳኦል የልጅ ልጅ ነው እንዴት ይትረፍ? በሳኦል ቤት ውስጥ፤ ዘሩ በመልካም ሁኔታ እንዳይተርፍ እርግማን አለ።

በዔሊ ዘመን ውስጥ፤ እግዚአብሔር ሁለት ጆሮን ጭው የሚያደርግ ነገር ይመጣል ብሎ ተናግሮአል። ሳኦል ለእግዚአብሔር አልታዘዝ በማለቱ፤ የተከተሉት ጥፋቶች ከራስ እስከ ትውልዱን ሁሉ ለጥፋትና ለእስራኤል ታሪክ መበላሸት፤ የአምልኮት ኃይል ያለመገለጥ ምክንያት፤ ለሕዝብ ማላገጫ እንዲሆኑ አድርጓቸዋል።

ሜምፊቦስቴም የሳኦልን የእርግማን መንፈስ ተከትሎት ምድር ስትቀበለው ወድቆ በመሰበር የእርግማኑ መግለጫ ሆነ። በአገራችን እንዲህ ይባል ነበር፤

መሬት አትቆጪ፤ ቀስ ብዬ እረግጣለሁ፤
ነገ ካንቺ በታች፤ መሆኔን አውቃለሁ።

እኛ፤ እንታገላለን፤ ንበሬው በአንድ በኩል ይጥራል። ባንድ በኩል እርሻው፤ አዝመራው ላይ ማርት አለ። ሣይንቲስቱ በአንድ በኩል ይጥራል፤ ዕውቀቱ ውስጥ ዲያብሎስ ሰርጎ ገብቷል። ዕቅዱ ውስጥ ሌላ አፍራሽ ኃይል አለ። ማዕረግተኛው በአንድ በኩል ይጥራል፤ በሕይወቱ ውስጥ ብዙ ጎዶሎዎች አሉ። ከጎኑ የተሰለፉት ታሪኩን ማዕረጉን፤ ሥልጣኑን ወይም አመራሩን የሚያበላሹና የሚያስወቅሱ ናቸው።

መንግስታት በአንድ በኩል ይጥራሉ፤ ከታች ያሉት ያወድማሉ፤ ያበላሻሉ፤ ያፈርሳሉ፤ ይነቅላሉ። ይህ መሬት ስትቀበል የሰበረችውና ያጠቃችው ትውልድ ገጽታ ነው። **ሜምፊቦስቴ!**

ሜምፊቦስቴ፤ ትላልቆች በሌሉበት ጊዜ ወድቆ የተሰበረ ልጅ

ትላልቆች በሌሉበት፤ በጠፉበትና በወደሙበት ጊዜና ዘመን፤ ወደ ላይና ወደታች የሚያዩትው፤ ወደ ጎን የሚቆጥሩትውና በአርአያነት ምሳሌ የሚሆኑ፤ ዘመዶችም፤ ሃይማኖትም፤ ታሪክም፤ እምነትም የሉም።

በዚህ መካከል ሜምፊቦስቴን ዞር ብሎ የሚያየው ስላልነበረ፤ ወድቆ ተሰበረ። ትላልቅ ሰው በሌለበት ጊዜ የተሰበረ ልጅ በሉት።

አሁን ባለንበት ትውልድ ውስጥ ጥቂቶቹ የአባትና የእናታቸውን ምክር አይሰሙም። አስተማርከኝ እንጂ፤ አንተ ከእኔ ጋር አልተማርክም! ስለዚህ እኔ በተማርኩት መኖር አለብኝ፡ በአንተ ምክር አልሄድም! ነው የሚለው።

ይህ ጊዜ የአባትና የእናት ምክር፤ በልጅ ዘንድ ተቀባይነት ያጣበትና የቆመበት ጊዜ ነው። ትልልቆች በጠፉበት ጊዜ ትንሹ ልጅ ወድቆ ተሰበረ ማለት ይህ ነው።

በዚህ በእኛ ዘመን እንኳን፤ አንዳንድ ትላልቅ ሰዎች ንግግራቸውን የሚጀምሩት « <u>እንደሱ አይደለም</u>! » በማለት ነው። ሕጻናትም አፉቸውን የሚፈቱት፤ <u>ኖ! ኖ</u> በማለት ነው።

ሜ<u>ምፊቦስቴ ጊዜ የሰበረው ልጅ፤</u>

አሁን ጊዜው የሳኦል ሳይሆን፤ የሜምፊቦስቴ ነው። ጊዜ የጣለው ሰው ዘመን ነው። ዛሬ ልቡ ያልተሰበረና በመናፍስት ያልተያዘ ማን አለ? ሁሉም ደቋል። አለን እንባለን እንጂ የለንም።

የውስጥ መድቀቅ፤ ከውጭው መድቀቅ፤ የከፋ ነው። ዛሬ በአብዛኛው ውስጣችንንና ባሕርያችንን የሚያደቅ መንፈስ ነው ያለው። **«ነገር ግን በመጨረሻው ቀን የሚያስጨንቅ ዘመን እንደመጣ ይህን እወቅ።»** 2.ጢሞ. 3፥1

5.5 <u>የተሰበረውን መፈለግ</u>

በ2ኛ ሳሙኤል ምዕራፍ ዘጠኝ ላይ የሰፈረው ቃል የሚነግረን፤ ጊዜ ወይም ዘመን፣ ታሪክ ወይም ትውልድ፣ ትልቅነትና አዙሪት የሰበሩትን ሰው ስለ መፈለግ ነው።

የወደቀውንና የተሰበረውን ሰው የሚፈልገው ማን ነው? <u>እግዚአብሔር ካልፈለገው ማን ይፈልገዋል</u>? ሜምፊቦስቴ፤ በመንፈሳዊ ቅባት በተቀቡ ወገኖቹ ኩራት ቢሰማው፤ አያቴ የእስራኤል መሪ ነው ብሎ ማውራት የሚችል፤ ዝና ቢፈልግ የእስራኤል ንጉሥ የነበረው የሳኦል የልጅ ልጅ ነኝ ብሎ፤ በኩራት ደረቱን ነፍቶ ሲናገር የሚችል ነበር።

ግን ምን ያደርጋል? ተሰብሯል! ያለበት ቦታ አሳዛኝና እጅግ የወረደ፤ ማንም ኩዮ ሊወጣበት በማይችለው፤ ሥፍራ ላይ ነው። ሜምፊቦስቴ! የትልቅ ዘር መሆኑ፤ በራሱ የሚያስመካው አይደለም።

እግዚአብሔር ዘሩን ካልባረከ በቀር፤ ትልቅ ብሎ የለም። ብዙ ሰዎች እንደዚህ ዓይነት ነገር ሲያወሩ እንሰማቸዋለን። ውስጣቸውና ኑሯቸው ባዶ ሆኖ፤ እኔ እኮ የእነ እገሌ የትላልቆቹ ዘር ነኝ፤ እያሉ ሲመጻደቁ እንሰማቸዋለን።

ምናልባት እንደ ሳኦል ያለ ችግር በእያንዳንዳችን ቤት ወይም ዘር ውስጥ ገብቶስ ከሆነ? በሳኦል ክፋት፤ ሁሉም ከምድረ ገጽ ጠፍቷል።

«መሬት ሲያረጅ ጃርትን፤ ቋንቋ ሲያረጅ ክህደትን ያመጣል!» ያሉት የአበው አነጋገር፤ በፍጻሜ ላይ ደረሰ።

ቀን ሲጨልምበት፤ ሳኦል ይጠላው ወደ ነበረው ሟርት ውስጥ ሄደና ገባ። ያሳድድ የነበረው ጠንቋይ ቤት እራሱ ሄደና፤ ሟርተኛ ጠንቋይ ጠያቂ ሆነ።

በ1ኛ መጽሐፈ ሳሙኤል ምዕራፍ 28 ላይ ተመልከቱ፤ ሄዶ አይዞህ የምትለውን ሙታን ሳቢ አነጋገረ። እግዚአብሔርን ሲጠይቅ

የነበረው፤ ጠንቋይ ጠያቂ ሆነ፡፡ ከእግዚአብሔር ድምጽ ጋር ይነጋገር የነበረው ሳኦል፤ ቃሊቻና ሙታን ሳቢ ጠያቂ ሆነ፡፡ በዚህ ጥፋት ምክንያት ወደ ጊልቦዓ ተራራ ሄዶ፤ በራሱ ሠይፍ ሞተ፡፡

እዚያ ላይ መጠለያም ሆነ፤ መሰወሪያ የለውም፡፡ ጠላት እዚያ ላይ አገኘውና አንገቱን ቆረጠው፡፡ ትልቁ ሰው አንገቱ ተቆረጠ፡፡ እግዚአብሔር ሲተው ኃይል የለም፡፡ እግዚአብሔር ሲተው ጉልበት የለም፡፡ መንገዶች ሁሉ ሲዘጉ እንደዚህ ነው፡፡

ስለዚህ ይህ የወደቀው ልጅ የተሰበረው እንደ አጋጣሚ ሆኖ አስፈላጊ ባልሆነ የመከራ ጊዜ ውስጥ ሲሰቃይ እንዴነበር በመጽሐፈ ሳሙኤል ምዕራፍ ዘጠኝ ላይ የምናገኘው ቃል ይነግረናል፡፡

ቃለ እግዚአብሔር ዳዊት፤ ጸላዩ ዳዊት፤ በሳኦል እግር ተተክቷል፡፡ ከሳኦል ሥር የነበረው ልጁ ዮናታን ዳዊትን ይወድ ነበር፡፡

ቀደም ሲል እንደተጠቀሰው ዳዊት **ስለ ዮናታን ስል ቸርነት አደርግለት ዘንድ ከሳኦል ቤት አንድ ሰው ቀርቶአልን?** ብሎ ጠየቀ፤ አሁን የእስራኤል ምድር የተረጋጋና ሰላማዊ ሆኗል፡፡ የክፋት ልጆች አልቀዋል፡፡ ሰላምን ያሳጡ፤ በርኩሰት መናፍስት የሚኖሩ፤ የዓመፃ ልጆች ጠፍተዋል፡፡ ግን፤ አንድ የተረፈና ወድቆ የተሰበረ ልጅ አለ፡፡

በዚህ መካከል ዳዊት ክብሩ ከፍ ከፍ ብሏል፡፡ በመንፈሳዊ ዘይት ተባርኳል፤ ሳኦልን በባረከው በሳሙኤል አማካኝነት፤ እንደገና ዳዊት ደግሞ በመንፈስ ቅዱስ ዘይት ተባርኳል፡፡

እግዚአብሔር ሲባርክ ሳሙኤል አሁንም ከጎን አለ፡፡ ከእንግዲህ ወዲያ ያለው ሂደት ሁሉ፤ <u>የጠፋውንና የተሰበረውን መፈለግ ይሆናል፡፡</u> በወደመው ቦታ ሆኖ፤ የወደመውን ሥፍራ እንደገና ማየት ነው፡፡ ለእኛ በወደመው በኩል ማን ይቆምልን?

ከዚያ፤ ከሳኦል ቤት የተረፈ አለን? ማን ተርፏል? ለመሆኑ ከዘሩ የቀረ ሰው አለ?ብሎ ዳዊት ጠየቀ፡፡ በዚህ ጊዜ፤ ጋሻ ጃግሬው፤ አዎ ሲባ የሚባል አንድ የሳኦል አገልጋይ አለ፤ ብለው መለሱለት፡፡

ንጉሥ ዳዊትም፤ ሲባ ተፈልጎ እንዲመጣ አዘዘና ፊቱ ቀረበ፡፡ **ንጉሡም የእግዚአብሔርን ቸርነት አደርግለት ዘንድ ከሳኦል ቤት አንድ ሰው አልቀረምን?** አለ፡፡

ሲባም፤ ለንጉሡ እግሩ ሽባ የሆነ አንድ የዮናታን ልጅ አለ፡፡ አለው፡፡ ንጉሡም ወዴት ነው ያለው? ብሎ ሲጠይቅ፤ ሲባም፤ በሎዶባር በአሚኤል ልጅ በማኪር ቤት ይገኛል አለው፡፡

‹‹<u>ሎዶባር</u>›› እጅግ በጣም አስቸጋሪና ውስብስብ የተፈጥሮ አቀማመጥ ያላት አገር ናት፡፡ ሎዶባር የቃሏ ትርጉም ‹‹<u>የገባ አይወጣም</u>›› ማለት ነው፡፡ ሎዶባር ውስጥ የገባ አይወጣም፤ በተለይም እግሩ የተሰበረ አይወጣም፡፡

ተሸክመው አውርደውት አሁን በማኪር ቤት ይኖራል፡፡ ማኪር ቤት ያለው ኑሮ ለሜምፊቦስቴ እጅግ አስቸጋሪና ውስብስብ ነው፡፡ አካሉ ስለማይቆም፤ የተሰበረ ጉልበት ስላለውና ቆሞ መሄድ ስለማይችል፤ ያቺን የቁልቁሊት አገር አንዴ አውርደው ካስቀመጡት በኋላ ወዴትም እንደማይደርስ ተማምነዋል፡፡

ስለዚህ በሎዶባር ብዙ ዓይነት መከራዎች ገጥመውታል፡፡ አንዳንዴ ይራባል፤ ፀሐይ ላይ ስጥ ይጠብቃል፤ ሌላ ጊዜ ደግሞ ይተኛል፤ ምንም ማምለጫ የሌለው ምስኪን የወደቀ፤ ግን ከትልቅ ሰው ዘር የተገኘና በመጨረሻም ብቻውን የቀረ፤ ጊዜና ዘመን የጣለው ልጅ ነበር፡፡

ከእንግዲህ እነሳለሁ ብሎም የማይገምት፤ በዚህ ላይ ደግሞ የሳኦል የቅድመ-አያቱ አዙሪቱ፤ ቆሞም ሆነ ተንፏቆ እንዳይሄድ የሚገድብ ተራራና ገደል ውስጥ ከቶታል፡፡

‹‹**ሎዶባር የገባ አይወጣም**›› ሎዶባር በእኛና በሕይወታችን ዙሪያ ትልቅ ነገር ሊያስተምረን ይችላል፡፡ በዚህ ዓይነት ሁኔታ ከገባንበት እንዳንወጣ ብዙ ነገሮች ተወሳስበውብን እስካሁን ድረስ አስቸጋሪና የከፋ፤ መስለው የሚታዩን በርካታ ናቸው፡፡

‹‹የገባ አይወጣም›› መጠጥ ውስጥ የገባ፣ ሱስ ውስጥ የገባ፣ ነገር ውስጥ የገባ አይወጣም፤ ሎዶባር! በእኛም ሕይወት ውስጥ ሜምፊቦስቴ ይገኛል።

ሎዶባር የገባ፤ ጫት ውስጥ የገባ አይወጣም። በመሃላ ይዞታል፤ አመል ሆኖበታል። ተንኮል ውስጥ የገባ አይወጣም። ነገ እኮ የሚሰራ ነገር የለም። ሌሊቱን በሀሳብ እንድትዋኝ ያደርግሃል፤ ሲነጋ ሀሳቡ የሚጠፋበት ስንት ሰው አለ? ሎዶባር ውስጥ የገባና፤ በዲያብሎስ ሠራዊት እጅ ውስጥ የገባ አይወጣም። የእኛ ሎዶባሮች ልክ እንደ ሜምፊቦስቴ በመሃላ ይዘውናል።

የደረሰብን ስብራት፤ ጉዳቱ የተለያየ ይሁን እንጂ፤ ከሜምፊቦስቴ በከፋ ሁኔታ፤ ጎልቶ ይታያል። አንዳንዶቻችን ዕድላችን፣ ጉልበታችን፣ አቅማችን፤ ተሰብሯል። ሌሎቻችን ደግሞ፤ ዕውቀታችን፣ ቤታችን፣ ኑሯችን በልዩ ልዩ አቅጣጫዎች ተዛንፏል። ያቀድነው፣ የደከምንበት፣ ወደኋላ እየተመለሰ ተዳክሟል። በኑሯችንና በሀሳባችን ውስጥ ያለፍንባቸው ዓመታት ትዝታዎቻችንን ስናስታውስ፤ የተበላሹ መስመሮች መኖራቸውን አንክድም። እንደ አገርና እንደ ሕዝበ-ክርስቲያንነትም፣ እንደ ቤተሰብም ስብራቱን ስንመለከት፤ ዲያብሎስ ከውስጣችን እንዳልራቀ ያስገነዝበናል።

በአንድ በኩል ስንገነባ፤ በሌላ በኩል የሚያፈርሱብን አሉ። በአንድ በኩል ስንሮጥ፤ በሌላ በኩል መንገዱን ገደል የሚያደርጉብን አሉ። በአንድ በኩል ስናድግ በሌላ በኩል የምንወድቅበትን መንገድ የሚፈጥሩ ችግሮች አሉ። የመሰበሩ ነገር ዓይነቱ ተለዋውጦና ተለያይቶ ነው እንጂ፤ የሜምፊቦስቴ ሕይወት እኛ ውስጥም ይሠራል።

ወደ ሎዶባር ገደል ስንመለስ ደግሞ፤ ሜምፊቦስቴ የሚገኘው በማኪር ቤት ውስጥ ነው፤ ብለናል። ‹‹ማኪር›› የሚለው ቃል በእብራይስጥ የመጽሐፍ ቅዱስ መፍቻ ላይ ‹‹የገበያ ልጅ›› ማለት

ነው። እናቱ ገበያ ሄዳ ስትመለስ መንገድ ላይ የወለደችው ልጅ ስለሆነ ‹‹የገበያ ልጅ ነህ›› አለችው። ሜምፊቦስቴ የሚኖረው ከገበያ ልጅ ጋር ነው። ‹‹ከቤተልሔም ልጅ›› ጋር አይደለም።

የቤተልሔም ልጅ ማለት ኢየሱስ ክርስቶስ ነው። ስለዚህ ማኪር የትርፍ አምልኮ የበዛበት እንጂ፤ የሰው ሕይወት ግንዛቤ ያለው አይደለም። ማኪር ቤት ብትገቡ ሁልጊዜ ትርፍና ኪሳራ ነው የሚወራው። የገበያ ልጆች የቤተልሔሙን ንጉሥ አያውቁትም።

‹‹ በድን ወዳለበት በዚያ አሞራዎች ይሰበሰባሉ።›› (ማቴ 24÷28)

ዛሬ ዓለማችንን መቶ በመቶ የገዛው፤ የትርፍ አምልኮት እንጂ፤ የቅድስና አምልኮት አይደለም። እያንዳንዱ ሰው በትርፍና በኪሳራ ሕይወት ውስጥ ሲመላለስ፤ ማኪርን ሳይነካ የሚያልፍ የለም። ዛሬ ትርፎቻችን ከልቦናችን ጋር የተያያዙ ናቸው። መንፈሳዊ ትርፎች የሉንም። ቢኖሩም ፈዘዋል። ሥጋዊ ትርፎች ያስቃዩናል። እንዲህም ሆኖ፤ በትርፍነቱ አምነንበት መኖር አልቻልንም።

የሕይወት ገመናችንን ከቁስተጀርባ ሆኖ የሚያደቅ፤ ሌላ ርኩስ መንፈስ ከበናል። በሰላቢው ኪሱ ባዶ ይሆናል። በመተተኛውና በሟርተኞች ዓይን እየታየ፤ ደሞዙ አይበቃውም። በአጠቃላይ የሟርቱና የክፉቱ ኃይል፤ ያለህን ነገር ሁሉ ያወድምብሃል።

ከዚያም በማኪር ቤት ያለውን የተሰበረ ልጅ የሚጠይቅ የንጉሥ ዳዊት መልዕክተኛ፤ ወደ ሎዶባር መጣ።

ዳዊት ማለት፤ እግዚአብሔር ፍቅር ነው! ማለት ነው። የእግዚአብሔር ፍቅር የተሰበረውን ልጅ ፈለገ። የተሰበረውን ሰው፣ ዘመኑ የተበላሸበትን፣ ታሪኩ የወደመበትን ሰው ሜምፊቦስቴን፤ የእግዚአብሔር ፍቅር ፈለገው። ንጉሥ ዳዊትም ሜምፊቦስቴን ከሎዶባር ከአሚኤል ልጅ ከማኪር ቤት አስመጣው። ሎዶባር ደህና ሰንብቺ።

ገደል ውስጥ የገባው ትውልድ በእግዚአብሔር ፍቅር ይወጣል፤ ስስ ውስጥ የገባ በእግዚአብሔር ፈቃድ ይወጣል። የወደቀም ይነሳል። **‹‹እግዚአብሔር የወደቁትን ያነሣል›› መዝ.145/146÷8**

ሎዶባር በመሃላ ዘግታ የያዘችውን ልጅ፤ አሁን በእግዚአብሔር የፍለጋ ኃይል መልቀቅ ግዴታዋ ሆነ። ምንም እንኳን እግሮቹ ባይራመዱ፤ በተራራው አቀበትና ቁልቁለት መካከል ቢወድቅም፤ የእግዚአብሔር ፍቅር ፈልጎ አንስቶታል። **የተሰበረውን መፈለግ ማለት ይህ ነው!**

ከዚያ አስመጣው ይላል፤ ይህ ሰው ያለቀለት፣ ሞቱን የሚጠብቅ፣ እድሜ ልኩን ውስጥና ውጭ በእንፉቅቅ እየተመላለሰ ወፎች እያባረረ ሥጥ የሚጠብቅ፣ ወፍጮ እየፈጨ የጉስቁልናን ኑሮ ዕድሉ ያደረገ፤ ቀን ከሌሊት የሚደክም ምስኪን ልጅ፤ ማንም የሌለው ትላልቆቹ የሞቱበት፣ በበረከት ዘይት የተቀቡት ነገሥታቶቹ ያለቁበት፣ አባቱን ሞት የነጠቀው ገና **በማለዳ ተይዞ** መራራ ሕይወትን በጨቅላነቱ የሚገፋውን ልጅ **ሜምፊቦስቴን፤ እግዚአብሔር ከገደል አውጥቶ ንጉሥ ዳዊት ቤት አመጣው**።

ዛሬ ከዚህ በተቃራኒው፤ የአንድ አገር ሰዎች ሆነን ታስረን፣ ተሰብረንና ወድቀን እንድንቀር የሚመኙልን አሉ። ለዚያውም ነጮች ሳይሆኑ፤ የሐበሾቹ ልጆች ራሣቸውን በራሣቸው የሚያጠፉ ፈንጂዎች ጥቂት አይደሉም።

ከቅርብ ዘመዶቻችንና የቤተሰብ አባሎቻችን፤ ከጓደኞቻችን፣ ከጎረቤቶቻችን፣ ከሥራ ባልደረቦቻችን፣ ከአስተማሪዎቻችን፣ ከተማሪዎቻችን፣ ከማዕረግተኞቻችን፣ ከነናችን፤ ከላይም ከታችም ካሉ የራሳችን ሰዎች መካከል ጥቂቶቹ፤ በግልጽና በስውር ሞተንና ተሰብረን እንድንቀር የሚፈልጉ፤ በክፉ መንፈስ በኩል ምስጢራዊ ናቸው።

የእግዚአብሔር ፍቅር ግን፤ እንደዚህ የተሰበረውን ይፈልጋል። ወደ ሜምፊቦስቴ ስንመለስ፤ ተሸክማችሁ እንደወሰዳችሁት፤ ተሸክማችሁ አምጡት አለ፤ ዳዊት። የሚሸከሙት ሰዎች ላከለት፤ እግዚአብሔር ስሙ የተመሰገነ ይሁን። ዛሬ የሕዝባችን ችግር የሚሸከም አባትና መሪ ከጠፋ ምን ይባላል? ተሸከሙኝ እንጂ፤ ሸክማችሁን አውርዱ ወይም ላግዛችሁ የሚል ለምን የለም?

እግዚአብሔር ግን፤ **« እናንተ ደካሞች ሸክማችሁ የከበደ ሁሉ፣ ወደ እኔ ኑ፣ እኔም አሳርፋችኋለሁ። ቀንበሬን በላያችሁ ተሸከሙ ከእኔም ተማሩ፣ እኔ የዋህ በልቤም ትሑት ነኝና፣ ለነፍሳችሁም ዕረፍት ታገኛላችሁ፤ ቀንበሬም ልዝብ ሸክሜም ቀሊል ነውና። » ማቴ** 11÷28-30 ነው፤ ያለው።

ስለ ሜምፊቦስቴ የሚናገር ሰው በመገኘቱ፤ ዳዊት፤ የወዳጁን የዮናታንን ልጅ ታደገው። የእግዚአብሔርን ቸርነት አደርግለት ዘንድ ከዮናታን የቀረ ሰው አለ? ብሎ ዳዊት ሲጠይቅ፤ኧረ አለ! የሚል ሰው ተገኘ። ሲባ ምቀኝነት ቢይዘው ኖሮ፤ ኧረ የለም! እኔ ብቻ ነኝ የቀረሁት፤ ይል ነበር። **« እኔ ብቻ ልኑር፣ እኔ ብቻ ላግኝ፣ እኔ ብቻ ላትርፍና ልክበር፣ እኔ ብቻ ልናገር፣ እኔ ብቻ ልምራ፤»** ወዘተ... የዚህ ትውልድ መለያው ነው።

ከአባቶቻችን የወረስነው፤ ሰማያዊው የተስፋ በረከት ደብዝዞ፤ ዛሬ፤ የቀረሁት እኔ ብቻ ነኝ ፤ እኔ ብቻ ልደግ፤ ሌላው ይሙት ብሎ የወሰነ ትውልድ ላይ ነው የቆምነው።

ለዚህ ነው፤ በመተት የምንታሰረውና በእርኩሳን መናፍስት የምንጨፈጨፈው! በመንፈስ ተይዘን ገንዘባችን በሕክምናና በመድኃኒት ፍለጋ የሚያልቀው! ኧረ የቀረ ሰው አለ በሉ እንጂ፤ ለምን አንልም? ተንከለኞች ስለሆንን አንልም፤ ምቀኝነት ስላለብን የቀረ ሰው አለ፤ አንልም። የእግዚአብሔር ፍቅር ግን፤ የጠፋውን፣ የተሰበረውንና የወደቀውን፤ ይፈልጋል።

የቀረ ሰው አለ፤ የሚል አስተዋይ ሰው፤ እግዚአብሔር ይስጠን። ከዚያ ሜምፊቦስቴ ወደ ዳዊት፤ ወደ ንጉሡ መጣ። እግዚአብሔር ስሙ የተመሰገነ ይሁን። አስታውሱ ዳዊት ማለት፤እግዚአብሔር ፍቅር ነው ማለት ነው።

በግንባሩም ወድቆ እጅ ነሣ። ሜምፊቦስቴ መቆም አይችልም፤ ግን በግንባሩ ወድቆ እጅ ነሳ። ተፈጥሮው መጀመሪያ አስሮችል፤ መሬት ላይ ነው ያለው፤ ተሰብሯል፤ ግን በግንባሩ ወድቆ እጅ ነሳ፤ መስገድ ያውቃል ለካ! ለዚህ ነው፤ የእግዚአብሔር ቸርነትና የእግዚአብሔር ፍቅር የፈለገችው። ይሰግድ ነበረ። አንካል በሆነ ሕይወት ውስጥ መኖሩን፤ ከትልቅ ወገን ሆኖ ማነሱን ያውቀዋል።

በእግዚአብሔር ፍርድ የወደቀው የሳኦል ዘር ሆኖ ተፈጥሮ፤ መውደቁንና ተለይቶ በምድረ በዳ መኖሩን ያውቀዋል። ወፈፌ! አመል ያለውን አመለኛና ሱሰኛ ሰላም ስትሉት፤ ምን የሆንኩ መሰለህ? ስታየኝ ደህና አልመስልህም? ምነው ጥያቄ አበዛህብኝ? ነው የሚላችሁ።

ይህ የለመደው ጠባዩ ነው። ሜምፊቦስቴ መስገድ መልመዱን የምታውቁት ግን፤ በንጉሡ ፊት በግንባሩ ተደፋ ሲል ነው።

ልምምዱ ነው ማንኛውም ሰው የሚገፋፋው። የውስጥ ልምምዱን በቋንቋው ታውቁታላችሁ። አንድን ሰው ለማወቅ ብዙ አያስቸግርም። አነጋገሩ ላይ ብቻ፤ ማንነቱን ይገኛል።

ሜምፊቦስቴ በግንባሩ ወድቆ እጅ ሲነሣ፤ ዳዊት፤ ሜምፊቦስቴ ሆይ! አለ። <u>ሆይ!</u> የሚለው ቃል ተጀመረ፤ የእግዚአብሔር ፍቅር ይህ ነው! በትልቅነት ውስጥ ሌላውን አለመናቅ፤ ይልቁንም የወደቁትን ማንሣትና ማክበር፤ ከዳዊት ሕይወት መማር ያስፈልጋል።

የጌታችን መመሪያ እንዲህ የይላል፤ « **ከነዚህ ከታናናሾቹ አንዱን እንዳትንቁ ተጠንቀቁ፤ መላእክቶቻቸው በሰማያት ዘወትር በሰማያት ያለውን የአባቴን ፊት ያያሉ እላችኋለሁ።» (ማቴ 18፥10)**

ንጉሥ ዳዊት ሜምፊቦስቴ ሆይ! አንተ ነህን? እርሱም እነሆ ባሪያህ እኔ ነኝ አለ። ዳዊትም ስለ አባትህ ስለ ዮናታን ፈጥኜ ቸርነት አደርግልሃለሁና አትፍራ! አለው።

ሰውና ጊዜ የሰበረው፤ ዘመን የጣለው ሰው፤ የምስራች ሰማ። **የአባትህንም የሳኦልን ምድር ሁሉ እመልስልሃለሁ፤ አንተ ሁልጊዜ ከገበታዬ እንጀራ ትበላለህ** አለው። የንጉሡን እንጀራ ሊበላና በዳዊት ቤት ለመኖር የንጉሡን ፈቃድ አገኘ።

እኛም በኢየሱስ ክርስቶስ በዓመተ-ምሕረት ዘመን፤ እንዲህ የሚል ታላቅ ተስፋ አለን። « **ልባችሁ አይታወክ፤ በእግዚአብሔር እመኑ፤ በእኔም ደግሞ እመኑ። በአባቴ ቤት ብዙ መኖሪያ አለ፤ እንዲህስ ባይሆን ባልኋችሁ ነበር፤ ስፍራ አዘጋጅላችሁ ዘንድ እሄዳለሁና፤ ሄጄም ስፍራ ባዘጋጅላችሁ እኔ ባለሁበት እናንተ ደግሞ እንድትሆኑ ሁለተኛ እመጣለሁ ወደ እኔም እወስዳችኋለሁ። ወደምሄድበትም ታውቃላችሁ፤ መንገዱንም ታውቃላችሁ።»** ዮሐ.14፥1

ዳዊት ማለት፤ እግዚአብሔር ፍቅር ነው። የፍቅርን እንጀራ ትበላለህ አለው። የጸብ እንጀራ፤ የክህደት እንጀራ፤ የሰበረህ እንጀራ አሁን ይቆማል! እንጀራዬን ትበላለህ! አለው፤ የንጉሥም እንጀራ በላ።

ሜምፊቦስቴም ለሁለተኛ ጊዜ እጅ ነስቶ፤ **እኔ እንደሞተ ውሻ ነኝ። ንጉሥ ሆይ እንዴት ወደ እኔ ተመለከትክ?** ንጉሡን አደነቀ፤ የእርሱንም ማንነት አስታወሰ።

እዚህ ላይ፤ የተሰበረው ልጅ፤ የመጀመሪያው የእስራኤል ንጉሥ የኃያሉ የሳኦል የልጅ ልጅ ቢሆንም፤ ራሱን ከፍ አድርጎ አላቀረበም። ራሱን ነቋል። ጊዜና ሰው ሲጥል የምንረዳው እንዲህ ነው።

ይሄ የእግዚአብሔር ቸርነት፤ የእግዚአብሔር ፍቅር ነው! ከልቡናው ውስጥ ያለ መሻት ነው! ከዚያ ንጉሥ ዳዊት፤ የሳኦልን አገልጋይ ሲባን ጠርቶ፤ የሳኦልና የልጁ የነበረውን ሁሉ ለጌታህ ልጅ

አንድም ሳይቀር ሰጥቼዋለሁ! አለ። የማቴዎስ ወንጌል የሚነግረን አለ። **‹‹ከሁሉ አስቀድማችሁ መንግስቱንና ጽድቁን ፈልጉ። ሁሉም ነገር ይጨመርላችኋል።››** ይላል። ይጨመርላችኋል፤ እግዚአብሔር በጸጋ ላይ ጸጋ፣ በፍቅር ላይ ፍቅር፣ በሞገስ ላይ ሞገስ፣ በሃብት ላይ ሃብት፣ የሚጨምር አምላክ ነው። ሰባቢ የማይወስደው፤ ሿርተኛ፤ ክፉዎችና ቡዳዎችም፤ የማይነኩት፤ ሀብት እግዚአብሔር ይሰጠናል።

ከእኛ የሚጠበቀው፤ ‹‹ **ከክፉ ሕሊና ለመንጻት ልባችንን ተረጭተን፤ ሰውነታችንንም በጥሩ ውኃ ታጥበን በተረዳንበት እምነት በቅን ልብ እንቅረብ፤›› ዕብራውያን 10÷22**

ከእግዚአብሔር የምንቀበለው፤ ‹‹ **ሰላምን እተውላችኋለሁ፣ ሰላሜን እሰጣችኋለሁ፤ እኔ የምሰጣችሁ ሰላም ዓለም እንደሚሰጥ አይደለም።›› ዮሐ.14÷27**

...ሜምፊቦስቴ ከንጉሡ ልጆች እንደ አንዱ ሆኖ፤ ከዳዊት ገበታ ይበላ ነበረ! ይላል። በሲባም ቤት ያሉ ሁሉ፤ ሜምፊቦስቴን ያገለግሉ ነበር። ሜምፊቦስቴ ከንጉሡ ገበታ ሁልጊዜ እየበላ፤ ሚስት አግብቶ፤ በኢየሩሳሌም ተቀምጦ ይኖር ጀመር።

መጀመሪያ የወለደው ልጁ፤ ሚካ ይባላል፤ <u>‹‹ሚካ››</u> ማለት <u>እግዚአብሔር ድንቅ ነው</u>፤ማለት ነው። እኛም የንጉሡን እንጀራ ካልበላን፤የበረከትና የጸጋ ልጆች ቀርተው፤ እነ አሸብርና አስጨናቂ ይወለዳሉ።

‹‹እግዚአብሔር ድንቅ ነው።›› ከበረሃ፣ ከገደል፣ ከሞት የታደከኝ፣ ተሰብሬ፣ ተጥዬ፣ ተንቄና፤ ወድቄ ከነበርኩበት ታሪክ ውስጥ ያወጣኸኝ፣ እግዚአብሔር ድንቅ ነህ አለው። ስለዚህ ልጄ ሚካ ይሁን አለ። የክብሩ መግለጫ ይሆን ዘንድ ሜምፊቦስቴ ቆሞ የሚሄድ ልጅ፣ እግዚአብሔር ሰጠው። የእግዚአብሔር ክብርም በልጁ ተገለጠ።

ሜምፊቦስቴም፤ የንጉሡን ክብርና ኃይል እያየ የኢየሩሳሌምን እንጀራ እየበላ፤ በንጉሥ ገበታ እየተደሰተ ሰውነቱ፣ ልቡ እና ሕሊናው እግዚአብሔር ድንቅ ነው አለ።

እኛ ግን፤ በኑሯችን፣ በእንጀራችን፣ በአገልግሎታችን፣ በሥራችን፣ በደመወዛችንና በንግድ ትርፋችን እናማርራለን። አምላክ ይህንን አመጣብኝ በማለት በደላችንን ረስተን፤ እግዚአብሔርን እንወቅሳለን። በመሆኑም ተስፋችንን እናስብ፤ **‹‹ስለዚህ ማንም በክርስቶስ ቢሆን አዲስ ፍጥረት ነው፤ አሮጌው ነገር አልፎአል፤ እነሆ ሁሉም አዲስ ሆኖአል።›› 2 ቆሮ. 5÷17**

በክርስቶስ ሥጋና ደም በኩል የሰማይ አባት አለን።

ዛሬ የእኛ ሚካ እግዚአብሔር ድንቅ ነው የምንለው በክርስቶስ ኢየሱስ የሕይወት ገበታ ውስጥ በመገኘት ወደፊት የምንወልዳቸውን ልጆች የእግዚአብሔር ፍቅርና የክብሩ መግለጫ እንዲሆኑ እራሳችንን የምናዘጋጅበት ወቅት እንዲሆን እመኛለሁ።

ምዕራፍ ስድስት

6. ትንሹ ልጅና የዘመኑ መንፈስ

ሕይወታችን፣ ታሪካችን፣ ኑሮአችን፣ ዘመናችን ሁሉ፤ ከመናፍስቱ ጥቃት ጋር የተያያዘ ነው። ምክንያቱም ይህ የመናፍስት ውጊያ ስለሆነ፤ ስለመንፈስ ብዙዎቻችን ባልገባን ሁኔታ ውስጥ ስለምንኖር፤ እውቀትም ሆነ፣ ሥነ-ልቦና፣ አእምሮም ሆነ ሕሊና እንደ ሁኔታው የተሻሻለ ገጽታ አለው ብለን ስለምናምን፤ በዚህ መካከልም መናፍስት ባዶ እንደሚያደርጉን ምሁራኖቻችን የዘነጉት ነጋር እንዳለ የምንረዳው በዚህችው ቅድስት ቤተክርስቲያን ነው። ስለዚህ የመናፍስትን ጉዳት እንደቀላል ነገር መዝገበ ቃላት ላይ ፊልገን እንደምንመለከተው ሳይሆን፤ በመኖርና ባለመኖር መካከል ያለውን ሥቃይና ችግር፤ እንዴት እንደሚያባብስ የምንመረምርበት ይሆናል።

6.1 መከፈልና መከፋፈል፤

በመጀመሪያ ደረጃ መናፍስት ከጥበባቸው አንዱ መክፈል ነው። ትንሽ ቀዳዳ ፈልጎ ቤተሰብን መክፈል፣ ወይም ኑሮን መበተን፣ አሊያም፤ ጊዜውንና ዘመኑን በመጥላትና በችግር መከፋፈል፣ ከመግቢያ ሥልቶቻቸው መካከል አንዱ ነው።

ስለዚህ ይህንን የመግቢያ ሥልት በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ የምናገኘው፤ **በቅዱስ ሉቃስ ወንጌል፤ ምዕ.15 ቁጥር 11** ላይ ነው።

ትንሹ ልጅ ማነው?

ትንሹ ልጅ እንደ አባቱ ያልተቸገረ ነው። አባቱ ተቸግሮ አሳድጎታል። እንደ አባቱ አልተጠማም፤ አባቱ ተጠምቶ አሳድጎታል። እንደ አባቱ አልተንከራተተም። አባቱ ተንከራቶ አሳድጎታል። እንደ አባቱ መከራ አላየም። አባቱ መከራ አይቶ አሳድጎታል። ይሁን እንጂ፤ትንሹ ልጅ አሁን፤ በተደላደለና ሁሉ ነገር በሞላበት ጊዜ ላይ ይገኛል።

በማስዳ መያ'ዝ

ትንሹ ልጅ በዚህ መካከል ምንም ችግር ስለማያውቅ፣ በንጹህ እንጀራ ውስጥ ስላደገ፣ በተስማማና በተስተካከለ ቤት ውስጥ ስለኖረ፤ አንድ የክፉ መንፈስ ሃሳብ፣ በሕይወቱ ላይ መጣ።

አንዳንድ ጊዜ እንዲህ ዓይነት ችግሮች ይፈጠራሉ። ሌሎች አገር ጠበቁ፣ቤት ሠሩ፣ በባዶ እግራቸው ሄዱ፣እሾህ ወጋቸው፣ መደብ ላይ ተኝተው አሳደጉን ለእኛ ይህ፤ ምናችንም አይደለም። እኛ በተሻለ መኝታ ላይ ሆነን ምንም የሚሰማን ነገር የለም።

የቅዱስ ሉቃስ ወንጌል ምዕ. 15÷11 ‹‹አንድ ሰው ሁለት ልጆች ነበሩት፤›› ይላል። ትንሹ ልጅ አብዮተኛ ሆነ፣ አባቶቹን ገፋ፣ በዘመኑ የእግዚአብሔር አምላክን መንግስትና ኃይል፣ ቤተክርስቲያንን ሳይቀር ተጋፋ፤ ትንሹ ልጅ ካድሬ ሆኖ በመንፈሳዊ ትምህርትና በአስተማሪዎች ኑሮ ላይ የጥላቻ፤ ፕሮፖጋንዳ፣ የንቀትና የስድብ ተቃውሞን በመንዛት፤ የንቀት ትምህርቶችን አሰፋፋ።

ትንሹ ልጅ በዓይነ-ጥላ ተወልዶ፤ የመንፈስ ልክፍቶች አገኙት። በዚህም የተነሳ፤ ገና <u>ከማለዳው</u> ተስፋ የቆረጠ ብሶተኛ ሆነ። ጫት እየቃመ፤ ሲጋራና ሺሻ እየሳበ ሱሰኛ በመሆን፤ በአጠቃላይ፤ አመሉን በጥፋት መንገድ በመምራትና በመመራት፤ አስቸጋሪ ሁኔታ ውስጥ እንዲገኝ አደረገው። **በሉቃስ ወንጌል ምዕራፍ 15÷12** ላይ እንደተጠቀሰው፤ ትንሹ ልጅ አባቱን፤ ‹‹ **አባቴ ሆይ! ከገንዘብህ የሚደርሰኝን ክፍል ስጠኝ›› አለው።**

እኛም ለአባቶቻችን ትንሽ ነበርን። ግን ብዙ ጥፋት ፈጽመናል። መንፈሳዊውን ጉዞ ትተነዋል፤ መስቀሉን ረስተነዋል። እኛ የምናነሳቸው ጥያቄዎች፤ በሥጋዊና በፍልስፍና ነገሮች ላይ የተመረኮዙ ናቸው።

ትንሹ ልጅ ያለው፤ ከገንዘብህ ክፍለህ ስጠኝ ነው ያለው። እኛ እዚያም ደረጃ አልደረስንም። ልጅ አባቱን፤ አባት ልጁን ያጠፋበትን ዘመን፤ እናስታውሳለን።

በመጀመሪያ ደረጃ፤ ልቦናው ከቤተሰቡ ተከፈለ። ባሕርይው ከቤተሰቡ ወጣ ከአባቱ ፍላጎት፤ ዕቅድና ፕሮግራም ውጭ ሆነ። ሲወጣ ደግሞ ማንንም አላማከረም። በራሱ ጊዜ ተገነጠለ፣ ተለየ፣ የራሱን ሃሳብና መንገድ ፈጠረ። **ትንሹ ልጅ ወዴት እየሄደ ነው?**

አባትየውም ገንዘቡን ለሁለት አካፈላቸው። ከጥቂት ቀን በኋላ ትንሹ ልጅ ገንዘቡን ሁሉ ሰብስቦ በመያዝ፤ ወደ ሩቅ አገር ሄደ።

እኛም፤ ምኞታችን፣ ኑሮአችንና እቅዳችን ይሄ ነው። ወደ ሩቅ አገር መጓዝ። ሁልጊዜ ክብራችን፣ ሞገሳችንና ሃብታችን ያለው ሩቅ አገር ይመስለናል። እዚህማ እንናከሳለን፤ እንባላለን፤ የልቦናችን መሻት፣ የትምህርታችን፤ የእውቀታችን ዳርቻዎች ሁሉ ያሉት፤ ሩቅ አገር ነው። ሩቅ፣ በጣም ሩቅ።

ታላቅየው ከነሀብቱ ያለው አባቱ ጋር ነው። ምክንያቱም፤ ትልቁ ልጅ፤ የአባቱ መንከራተትና በኑሮ የመጎሳቆል ደረጃውና በሕይወቱ ታሪክ ውስጥ ያለውን ሂደት በቅርብ ስለሚከታተል በአባቱ ድካም ውስጥም እርሱ ስለነበረበት የድካሙ ተካፋይ ከመሆኑም ጋር የሚሰማው ስሜት ከትንሹ ልጅ እጅግ የተለየ ነው። ምክንያቱም፤ በታሪክ ውስጥ ያሉትን አስቸጋሪ የኑሮ ደረጃዎችና ጊዜ፣ ዘመን የሚያመጣውን ጉዳት አይቶና ኖሮበት ማለፍን የሚያህል አስተማሪ ያገኘ ስለሆነ ነው። ትንሹ ልጅ ግን፤ ወቅቱና ሰዓቱ ከአባቱ ድካም በኋላ የመጣው ኑሮና ጊዜ ያለው ሰላምና ክብር፣ ጠላት የሌለበት ሀብትና ትርፍ፣ ብዙ ሰው የሚመለከተው ግርማና ሞገስ የተቀባይነት ፍቅር፣ ሰፋ ባለ የማሕበራዊ ግንኙነት ዘርፍ፣ የተረጋጋ ወቅት ላይ በመድረሱና ለተተኪው ትውልድ ለሚያወርሰው ጉዳይ ባለውና የነበረውን በማቆየት ዕቅድ መካከል ትንሹ ልጅ ተገኘ።

በችግርና በመከራ ውስጥ ያሉ ብዙ ሰዎች ሕይወታቸውን የሚጠብቅላቸው፣ መንፈሳዊ በረከታቸውን የሚይዝላቸው ኃይል እንዳለ ያምናሉ።

በማለዳ መያ'ዝ

ትንሹ ልጅ፤ ሀሳብ ሲያፈልቅ ከትልቁ ልጅ በልጧል። በተደማጭነት በኩልም አባቱ በፍቅር ያየው ስለነበር፤ አባቱ ገንዘቡን አካፈለው እንጂ፤ ወዴት ትሄዳለህ? የት ትኖራለህ? የትስ ትደርሳለህ? ዕቅድህስ ምንድነው? ለማለት አልቻለም። የሚወደው የትንሹ ልጅ ጉዳይ፤ ብዙ ነገሮችን ደብቆበታል።

እኛም፤ ባሕልና ሃይማኖት ተደባልቆብን፤ መሠረታዊ የእምነት መንፈሳዊ ምሪት ወደ ክርስቶስ የጸጋ ሙላት የሚያቀርበንን ታሪካዊ የሕይወት ጉዞ እያቃለልን በመመልከት፤ በክፉ መናፍስት ሥውር የምስጢር ጥቃት ውስጥ በመግባት፤ ትውልዳችን የሚቆምበትን መንፈሳዊ የእምነት ደረጃ ልናስጨብጠው ካለመቻል ጋር የገጠመን ችግር፤ ጊዜ፣ ዘመን፣ ዓለማዊ ፍልስፍናና፣ እውቀት የሚፈታው ሆኖ አልተገኘም።

ስለዚህ በመናፍስት አደጋ ውስጥ፤ ለመግባት ባሕሎቻችን ተመቻችተዋል። አሁን ቅድሚያ የምንሰጠው ለእምነታችን ሳይሆን፤ ለባሕላዊ ወጎቻችን ነው። እነዚህ የባሕልና የልማድ እሴቶቻችን ደግሞ፤ በተወራራሽነት በብዙ መልኩ ከክፉ መናፍስት ጋር የተሳሰሩ ሊሆኑ ይችላሉ።

አብዛኛዎቹ የጠላትን ኃይል የሚያዳብሩ፣ የክፉ መናፍስቱ አካሄዶች ባሉበት ገበና ውስጥ ነው የተወለዱት። ይህ ምንም ጥርጥር የለውም። ቢያንስ እናታችን ወይም አባታችን በጨሌ ውስጥ አልፈዋል። ወይም ቅድመ አያቶቻችን ፍጹም ከአጋንንት አምልኮ ጋር በተያያዘ ዕድሜና ዘመናቸውን ጨርሰዋል።

ስለዚህ ትንሹ ልጅ በእኛም ዘመን ሂደት ውስጥ በየትኛውም አኗኗራችን ውስጥ እናገኘዋለን። እኛ ትናንሾቹ ታዲያ አሁን ብዙ ነገር ሊባክንብን ነው። የሕይወት፣ የገንዘብ፣ የአእምሮ፣ የልቦና፣ የመንፈስ ቅዱስ ፍቅር፣ ከእግዚአብሔር አምላክ ዘንድ የመጣ የበረከት ገንዘብ፤ እነኚህ ሁሉ በባከኑበት ዓለም ላይ ነው የምንገኘው።

ሰማያዊው በረከታችን ባክኖ በመቅረቱ፤ ከሩቅ ሃሳብ እቅዶቻችን ጋር፤ ሩቅ አገር ነው ያለነው። ትንሹ ልጅ የሩቅ አገር መንገደኛ እንዲሆን ያደረጉት፤ አባቱን አለመጠየቅ፣ አለማማከር፣ የአባቱን የኑሮ ውጣ ውረዶች በሀብቱ፣ በገንዘቡ መካከል ያለውን ትግልና መንፈሳዊ ተሞክሮውን እንደታሪክ አለመረዳት፤ ትንሹን ልጅ ሥር ነቀል ይዘት እንዲኖረው አድርጎታል። አለመታዘዝ፣ አለማክተዋልና አለማገናዘብም ተጨማሪ ጉዳዮቹ ሆነዋል።

6.2 ማባከንና መበተን፤

አባከነ፣ በተነ የክፉ መናፍስቱ መደበኛ የአሠራር ሥልቶች ናቸው። ከመናፍስቱ ዓለም ጉዳት አንጻር፤ ትንሹ ልጅ ሕሊናውን የሚቀሰቅስ ኃይል ልቡናው ውስጥ በመግባቱ፤ ነገ የሚጎዳ፤ የሚራብና የሚጠማ መሆኑን አላወቀውም። የሚሄድበት ሩቅ አገር ደግሞ፤ እንዳሰበው አይደለም። በመሠረቱ አገሩ፤ ከአባቱ ጋር የነበረበት እንጂ፤ ሩቅ አገር መኖሪያው፣ ክብሩ፣ሞገሱና ተስፋው መሆን አይችልም።

ባሳለፍናቸው አሥራ ሰባት የአብዮት ዓመታት፤እኛ የታገልነው ሶቪየቶችን ለመምሰል ነበር። ከዚያ፤ «አብዮት **ልጇን ትበላለች**!» እየተባለ፣ አባት ልጁን፤ ወንድም፤ ወንድሙን፣ እህት እህቷን፣ ሁሉንም መጨፍጨፍ ተጀመረ። በየመንገዱ ላይ የሰው ዘር ያለ ርህራሄ እየወደቀ አንድ ትውልድ መሠረቱ ተናጋ። ሌላውም ወደ ባዕድ አገር ተበተነ። እንዲሁም፤ የመንፈሳዊ እሴት ክብርና ሞገስ ከትውልዱ ልብ ውስጥ በመጥፋቱ፤ የትንሹን ልጅ ትርጉም የመያዝ እድላችን እንደ ሀገርም እንደ ሕብረተሰብም ሰፋ ብሎ በእያንዳንዳችን ሕይወት ውስጥ የሚታይ ሆነ።

ዛሬም በእኛ ዘመን ያለፉትን የአብዮት ታሪኮች ስንገነዘብ፤ ትንሹ ልጅ እውቀት ከውጭው ዓለም እንዲቀስም እና ለሀገሩ የሚረዳ ሀሳብ ይዞ እንዲመጣ አባቱ ሲመኝ፤ የተከናወነው ተግባር ግን፤ የተማረበትን

አገርና የተቃውሞ አስተሳሰብ በትውልዱ ላይ ለመጫን ባደረገው ሙከራ ብዙ ጉዳዮችንና የእምነት መሸርሸርን በአገሪቱ ውስጥ አስከትሏል።

የዚህ የሙከራ ሂደት እንደትንሹ ልጅ፤ ሁለንተናዊ መራቆትን፤ የማይቋረጡ ችግሮችን ጨምሮ፤ የትውልዱን አቅጣጫ መንገድ አስቶታል። መፍትሄዎችን ፍለጋ ሁልጊዜ በፍልስፍና ዘርፍ ላይ ብቻ፤ በምናደርገው አትኩሮት፤ ብዙ መንፈሳዊ እውነቶችን እየጣልን መሄዳችን፤ ለተደበቀው ሰይጣናዊ ክፉ አሰራር በር ከፍቷል። በመሆኑም፤ ትውልዱ የአስተሳሰብ ብክነት ገጥሞታል።

በሟርት፣ በሥልብና፣ በመናፍስት ጉተታ፣ በኢጋንንት ጥሪ የሚኖሩትንና በመናፍስት የሚያደርጉትን ጥቃት ግምት ውስጥ ሳናስገባ ከመቅረቱ ጋር ተያይዞ፤ የደረሰብን ችግር ቀላል እንዳልሆነ፤ አሁን ያለው የክፉ መንፈስ አካሄድና በእያንዳንዱ ሕይወት ውስጥ ያለው ጥቃት ማረጋገጫ ነው።

ከዚህም አንጻር በመናፍስት ጉዳት ከትልቅ እስከ ትንሹ ድረስ የገጠመው የጤና ችግር በኑሮውና በቤተሰብ ፍቅር አለመርካት፤ በድካም ዋጋ ላይ ያለው ባለቤትነት በክፉ መናፍስት ስልብና እየተጠቃ፤ ቀደም ሲል ከነበረው ዘመን በከፋ ሁኔታ የዚህ ዘመን ትውልድ በሰይጣን ተጠቅቶ ይገኛል።

ከዛሬ ሃያና ሰላሳ ዓመት በፊት ከከፍተኛ ትምህርት ተቋም የተመረቁ፤ ዛሬም ራሳቸውን ይዘው ያልቅሳሉ። ከዛሬ አርባና ሃምሳ ዓመት በፊት ከፍ ባለ ማዕረግ የተመረቁ፤ ለአገሪቱና ለሕዝቧ ይበጃሉ የተባሉና ተስፋ የተጣለባቸው ምሁራን፤ በአመልና በሱስ መንፈስ ቁራኛ በመጠመድ፤ ሕልውናቸው አደጋ ውስጥ የገባ ጥቂቶች አይደሉም።

እነዚህ ሰዎች ለበረከት፣ ለትውልድ፣ ለፍቅር፣ ለጸጋ፣ ለሞገስ፣ ለሰላም፣ ለዕድገት፣ ይበጃሉ ተብለው ሲጠበቁ፤ ዛሬም የሚገኙበት ቦታና ሁኔታ ሲታይ፤ ተስፋ አስቆራጭ ነው።

ስለዚህ በመናፍስት ጥቃት ውስጥ ለመግባት የምንችልበትን ዕድል፤ ሳናውቀው ራሳችን በራሳችን በፍልስፍና ርዕዮተ-ዓለም ምክንያት አስፍተናል። በአንፃራዊነት ሁኔታ ስንታይ ግን፤ ሁላችንም፤ ትንሹ ልጅ ነን።

ከድካማችን አንፃር ዋጋችንን ስንመዝነው፤ ከእግዚአብሔር በረከት ርቀን የምንገኝ ብቻ ሳንሆን፤ በጣም ብዙ ርቀን የወደቅን አይደለንምን? በፍሬና በበረከት ይቆማል ያልነውን ትውልድ በጥሞና ስናስተውለው፤ በየቤቱ ያለው ትንሹ ልጅ ነው።

ጥንቃቄና ተምች አንበጣና ነቀዝ የበላቸው ዘመን ላይ እንገኛለን፡ ለሰው ልጅ የተሰጠ የአምላክ ክብሮች ከሰው ሕልውና ስለራቁ፤ የመኖር ታሪክ፤ በዲያብሎስ ውስጥ ይገኛል።

6.3 ሁሉንም ከሰረ

በጥቅሉ መጽሐፍ ቅዱስ የሚነግረን፤ ትንሹ ልጅ በሄደበት ሩቅ አገር፤ <u>**መጀመሪያ አባከነ፣ በተነ ቀጥሎ ደግሞ፤ ሁሉንም ከሰረ!**</u> ብሎ ይነግረናል።

አንዳንዶቻችን አሁን እንዲህ እንላለን። ‹‹እንዴ? ስለመንፈስ ሳልረዳ፤ ይሄን ያህል ጊዜ ማባከኔ በጣም ይገርማል! ለካ እንዲህ ዓይነት ነገር አለ እንዴ? እኔ እኮ ሰይጣን የለም እያልኩ አሾፍ ነበር። ዛርና ውቃቢ በዘር ይተላለፋል ብዬ አልገምትም ነበር። እስካልገበርኩት፣ እስካልነካሁት፣ እስካልፈለኩትና እስከናቅሁት ድረስ፤ ወደ እኔ ይመጣል ብዬ አልገምትም ነበር።›› እንላለን።

ክፉ መንፈሶች የሚጠጉን፤ <u>ሁሉንም ነገር ለማክሰር</u> ነው። ብዙዎቻችን በአብዮታዊው የማርክሲስት አዙሪት ውስጥ ስላለፍን፤

በዚያ ልክፍት ውስጥ ያለ ልብ እስካሁን ድረስ፤ ስለ እምነት መከላከያና ስለመናፍስት ውጊያ ያልገባቸው፤ ስለ ጥሬው ዓለም ብቻ የሚያስቡ፤ ሌላ አጽቃቂና አውዳሚ ጠላት እንዳለ መረጃ የሌላቸው፤ በርካቶች ናቸው።

በተመሳሳይ፤ በርኩሳን መናፍስት ኃይልና ጥበብ ቤቶቻቸው የተበላሸባቸው፣ አሁን በብቸኝነት እየቃዡ የሚኖሩም፤ ብዙዎች ናቸው።

ትንሹ ልጅ ሁሉንም <u>ከከሰረ በኋላ</u>፤ በዚያች አገር ላይ <u>**ጽኑ ረሀብ**</u> ሆነ። ከኪሳራ በኋላ ጽኑ ረሃብ አለ! ፍልስፍናችን፤ ሳይንሳችን፤ በጠቅላላው ዕውቀቶቻችን ሁሉ ወዘተ... ከእግዚአብሔር ፍርድ በታች ሲወድቁ፤ ይከስራሉ። <u>**ኤልሻዳይ**</u> የሚለውን ቃል እስካላወቅንና እስካልተረዳን ድረስ፤ የኪሳራ ውድቀቶቻችን በእጆቻችን ውስጥ ይገኛሉ።

ኢየሱስ ክርስቶስ የሚለውን መንፈሳዊ የሕይወት ትርጉም የመድሃኒትነት ኃይሉን፤ የንጉሥነት ጥበቃውን ለማገናዘብ ጊዜ ካጣን፤ በእምነት የሚመጡ መንፈሳዊ ስጦታዎችንም ለመቀበል የእምነት ተስፋና ኃይል ከራቀን፤ የምንወድቀው ጭንቀትና ሰው እጅ ላይ መሆኑን ልንገነዘብ የሚገባው እውነት ነው። የትንሹ ልጅ የሕይወት ገጽታም፤ ይህንን እውነታ ያሳየናል።

መጀመሪያ ማባከንና መበተን፤ ***ቀጥሎ ሁሉንም መክሰር***፤ አሁን ደግሞ **ጽኑ ረሃብ** ሆነ። ከዚያ በኋላ፤ ትንሹ ልጅ ይጨነቅ ጀመር። ዛሬ በዓለም ዙሪያ ካሉ ብዙ መድኃኒቶች መካከል፤ ከፍተኛውን ቦታ ይዘው የሚገኙት፤ የጭንቀት መድኃኒቶች ናቸው።

የሕክምናው ትዕዛዙም እንደዚያው ነው። አንዱ ሲያደነዝዝ ሌላው ያነቃቃል። አንድ ሰው ሶስት ዓይነት መድኃኒት ሊወስድ ይችላል። አንደኛው ማንቀላፊያ (የእንቅልፍ)፣ ሁለተኛው ማደንዘዣ (ማስታገሻ)፤ ሶስተኛው ማነቃቂያ ሊሆን ይችላል።

ይሄ ሁሉ ጭንቀትን ከውስጣችን ለማስወጣት ነው። ችግሩ መሪዎችም የዚሁ ሰለባ መሆናቸው ነው።

ለብዙዎቻችን የመናፍስትን ጉዳት በሕይወታችን ውስጥ ስላልተማርነውና ስላልተረዳነው፣ ጭንቀትን የኑሮዋችን አንድ አካል አድርገነው፣ አንዳንድ ጊዜ ማዘናጊያ ቦታና ሥፍራ እንፈልጋለን።

ትንሹ ልጅ፣ ሳይራብ ነበር ያደገው በራሱ ፈቃድ ወደ ረሃብ ሄደ። አባቱ እንደተጠማ እሱ ሳይጠማ በራሱ ፈቃድ ወደ ጥማት ሄደ። ገንዘቡን በትኖ ሲጨርስ ወደ ትቢያ ዓመድ ላይ ሎተኛ ወረደ። አባቱ በሰላም አሳድጎት እርሱ ወደ ጭንቀት ሄደ። የመናፍስት ውጊያ፣ ጥበብና አደጋ ማለት ይህ ነው።

አባቱ በጫማ አሳድጎት፣ እሱ ባዶ እግሩን ይሄዳል፣ አባቱ አልብሶ አሳድጎት፣ እርሱ ወደ መራቆት ሄደ። መንፈሳዊው ጦርነት ካልገዋሁና ካልተረዳነው፣ በዚህ አዙሪትና ውድቀት ውስጥ መገኘታችን አይቀሬ ነው።

ብዙ ሙያ እያለን፣ ነገር ይምታታብናል፣ ከሰይጣን ሥራ አንዱ ለሁለት መክፈል ነው ብለናል። በከፈለው ላይ ደግሞ ሥራውን መግለጽ ነው። በፊት፣ ተቸግረው የነበሩ አባቶች፣ በበረከትና በቅድስና ጎዳና ውስጥ የሚሄዱበትን መንገድ ይዘው አቅጣጫቸውንም በሃይማኖትና በእምነት ራሳቸውን በመግዛት ታሪካቸውንና አኗኗራቸውን ለትውልዱም ጭምር መስዋዕትነት በመክፈል፣ መልክ አስያዙ። ይሔኛው ትውልድ ግን፣ ችግርንና ሥቃይን ፈልጎ ይሄዳል። አባቶቹ ሲጋራ ሳይለኩሱ፣ ትንሹ ልጅ ለኮሰ። በአባቶቹ ሰላም ላይ እሳት ለኮሰ፣ እሳት ሳበ። አባቶቹ ባቆዩት በረከት ላይ እሱ ዓመለኛና ሱሰኛ ሆነ። ከፍ ብሎ እንደተገለጸው ከዚህ በኋላ፣ ትንሹ ልጅ ይጨነቅ ጀመር። ከሩቅ አገር ወዳጅ የለም። ሩቅ አገር ቤተሰብም ሆነ አክባሪ ወገን የለም። እስከተወሰነ ጊዜ ድረስ ገንዘቡ አስከብሮታል።

ዛሬ እኛም ዘንድ፣ የገንዘብ ጉዳይ እንጂ፣ ስለመንፈሳዊው ጉዳይ ፋይዳው ከጠፋ ቆይቷል፡ ዛሬ ሰብዓዊ ፍጡር በገንዘብ ተለውጧል።

እንስሶች እንስሳነታቸው አልተለወጠም። ሰዎች ሰውነታቸውን ዘንግተው፣ ወደ ገንዘብ አምልኮት ውስጥ ገብተዋል። እንስሶች እንደድሮው የሚፈልጉትን አድነው፣ የሚያድኑ ካልሆነም፣ ከተፈጥሮ ያገኙትን ይመገባሉ። ዛሬ ግን ሰዎች፣ ሰዎችን፣ ጠብቀው ነው የሚኖሩት።

ዱሮ አውሬዎች፣ ለማንኛውም ሰው ሥጋት ነበሩ። ዛሬ ግን የአውሬዎችን ቦታ ሰው ተክቶ፣ ከመናፍስት ጋር የተያያዘ ጉዳት የሚያመጣው፣ የዘመናችን ታላቁ አስጊው ፍጡር፣ ራሱ የሰው ልጅ ሆኗል።

<u>በዲያብሎስ የከሰረ ትውልድ ምልክቶቹና የትንሹ ልጅ ችግር፣</u>

- የአገር ፍቅርና የአንድነት መንፈስ ማጣት፣
- ሁለንተናዊ ደንታ ቢስነትና የሥነ-ምግባር ውድቀት እንዲበረታ ማድረግ፣
- በዘረኝነትና በጎጥ ማፈንገጥና ቅራኔን በማስፋፋት በብቀላ መንገድ ሰዎችን መጉዳት፣ ቤቶች ከቀያቸው፣ ከመንደራቸውና ከተወለዱበት እንዲሰደዱ ማድረግ፣
- ሰዎች በቋንቋቸው፣ በትውልዳቸው፣ በዘር ልዩነት ከሥራና ከዕድገት እንዲታገዱና እንዲባረሩ እንዲሁም፣ ምንም ዓይነት የሥራ ዕድል እንዳያገኙ በማድረግ፣ በሰዎች ሥቃይ መደሰት፣

ትንሹ ልጅ በቤተ-እግዚአብሔርና በእምነት ጉዞ ውስጥ ሲታይ ደግሞ፣

- በሃይማኖት እምነት ውስጥ መረን የተለቀቀ ክፍፍል እንዲበዛና እርስ በእርስ እንዲናቆር የቅስቀሳ ኃይልን በማጠናከር የግጭት ተግባር ማስፈጸም፣
- የቤተ ክርስቲያንን ታሪክንና ባለታሪኮችን ማንቋሸሽ፣ የሚያዋርድ ሌላ አዲስ ታሪክ ማዘጋጀትና የቅራኔ ታሪኮችን ማቆምና መትከል፣

ዲያብሎስ ከሚያደርጋቸው ትውልድን የማክሰሪያ ዘዴዎች አንዱ ነው።

- ብዙ የወሬ አሉባልታ፣ የፌዝ፣ የአግቦዎ አሽሙርና የለበጣ ቃሎችን የአገልጋዮች ተለማምዶ መኖር፤ ስድብ፣ የሽሙጥ ጥበቤ ንቀት በሥልጣን መኩፈስና ከታች ያለውን ዜጋ ማንኳሰስ፣ በተመልካች ዘንድ የክፉ አመለካከት የመገለጥ ገጸ-ባሕርይ ሕብረተሰብ ውስጥ መግባት፣ በሕዝብ ዘንድ መታማትና መናቅ፤
- በፍቅረ-ነዋይ የትርፍ አምልኮት መጠመድና ሕሊናን ለጥቅም መሸጥና ማስነወር፤
- በልብ ውስጥ ሁልጊዜ ሤራን፣ ተንኮልን በድብቅ የሚያፈልቅና ምቀኝነትን የሚያመነጭ ልብ መያዝ፤ ለስግደት፣ ለአምልኮት፣ የትህትና ፍቅር የአርዓያነት ሕይወት ከበረከት፣ ከቅድስናና ከጸጋ ጋር ለሌላው ሕይወት አለመኖር፤ ከክፉ መንፈስ ጋር የተዳበለ ትውልድ መግለጫ ነው፤

በአጠቃላይ ታሪካዊቷ ቤተክርስቲያንን የተቀባይነት ደረጃዋን በተለያዩ ጥቅማ ጥቅም ተይዞና ከዚህም ጎን ለጎን፤ ዲያብሎስ የቤተክርስቲያንን የተደማጭነት ኃይሏን ከጊዜ ወደ ጊዜ ከምዕመናን እስከ ከአገልጋይ፤ ከአገልጋይ እስከ መሪው ድረስ፤ የቆየ ክብሯን የባዕዳን ወራሪ እምነቶችን ጨምሮ መፈታተን፤ ለዘመናት ያካሄደው ውጊያ ከማዳከሚያ ሥልቶቹ አንዱ ነው። ስለዚህ ወደ ልባችን መመለስ የሚያስፈልገን አሁን ነው።

‹‹አንድም አውሬ ከባሕር ሲወጣ አየሁ.....ታላቅንም ነገርና ስድብን የሚናገርበት አፍ ተሰጠው፣.... እግዚአብሔርንም ለመሳደብ ስሙንና ማደሪያውንም በሰማይ የሚያድሩትን ሊሳደብ አፉን ከፈተ። ቅዱሳንንም ይወጋ ዘንድ ድልም ያደርጋቸው ዘንድ ተሰጠው፣ በነገድና በወገንም በቋንቋም በሕዝብም ላይ ሥልጣን ተሰጠው። . . . ጆሮ ያለው ቢኖር ይስማ።›› ራእይ.13÷1-9

6.4 መዳበል

ከዚያ በኋላ ትንሹ ልጅ ሄዶ ከዚያች አገር ሰዎች ከአንዱ ጋር ተዳበለ። ምክንያቱም ረሃብ ከፍቷል፤ ችግር በዝቷል። ከፍተኛ የሆነ ጭንቀት ከቦታል፤ የሚያማክረውና የልቡን የሚነግረው ሰው የለም።

እንደብዛታችን አይደለም። ሁላችንም በውስጣችን እንሸምቃለን፤ ዱሮ አራት ሰዎች ካሉ፤ ከአራቱ ሁለቱ የልብ ወዳጆች ይሆናሉ። ዛሬ ትንፍሽ የሚልና የውስጥ ችግሩን የሚያወራ የለም። ከውስጥ በኩል ነው የሁሉም ጭንቀትና ንዳድ። ሁሉም ያው ስለሆነ፤ ለማነው የማወራው ይላል? ይሄኛው ወዳጅ እንደሌለው ሁሉ፤ ያኛውም ወዳጅ የለውም። ይሄኛው ወዳጅ ማፍራት ስለማይችል ወይም ስለማይፈልግ፤ ያም እንደዚያው ነው። ስለዚህ ሁሉም የየራሱ ጭንቀት አለው። ምክንያቱም የሩቅ አገር ትውልድ እንዲህ ነዋ!

አብዛኛውን ጊዜያችንን የምናባክነው፤ በተከረጁ ትምህርቶች ላይ ነው። ቀሪውን ደግሞ፣ የመገዳገል፣ የስርቆት፣ የመራቆትና ለተፈጥሮ ግብር ተቃራኒ በሆኑ የወሲብ ፊልሞች በመመልከት፤ ቀጥሎ ደግሞ፤ ፊልሙን በምን ዓይነት ዘዴና ሁኔታ በራሴ ሕይወት ውስጥ ተግባራዊ ላድርገው እያልን በማሰብ ነው። ምክንያቱም፤ ይህ የእናትና የአባት ትውልድ አይደለም። ይህ ሩቅ አገር ሄዶ <u>የተዳበለ ትውልድ</u> ነው።

በመንፈሳዊ ሕይወትም ውስጥ የመዳበል ትምህርት ከፈሪሐ እግዚአብሔር ይልቅ ወደ ሙሉ ድፍረት በመጓዝ፤ ከመንፈሳዊ ፀጋ ይልቅ ትእቢት፣ ከቅድስና ይልቅ ርኩሰት፣ በፍቅር ምትክ ጠብ፣ በመባረክ ምትክ ርግማን፣ ከእግዚአብሔር በረከት ይልቅ፤ በሙስና ፍቅረ-ንዋይ መዘፈቅ፤ ወዘተ... የመሳሰሉት ለብዙዎቹ አገልጋዮች አማራጭ መንገዶች ሆኖአል።

ይህም ዘመኑንና የእውቀት ምርጫውን እንዲሁም አካሄዱን የተከተለ የመንፈሳዊው ክፉ መንፈስ መዳበል ነው። ስለዚህ መጽሐፍ ቅዱስ ሲናገር 1ጴጥ. 4÷17 ‹‹ፍርድ ከእግዚአብሔር ቤት ተነስቶ

የሚጀምርበት ጊዜ ደርሶአልና አስቀድሞም በእኛ የሚጀምር ከሆነ ለእግዚአብሔር ወንጌል የማይታዘዙ መጨረሻቸው ምን ይሆን? ጻድቅ በጭንቅ የሚድን ከሆነ ዓመጸኛውና ኃጢአተኛው ወዴት ይታይ ዘንድ አለው?›› ያለውን የጌታን ቃል አገናዝቡ።

ዛሬ ትውልዳችን ከሚሰቃይበት አንዱ ምክንያት፣ ከሕይወቱ ጋር የተዳበሉና የተዳበላቸው ብዙ ዓይነት የክፉ መንፈስ ጥቃቶች ስለደረሱበት ነው። በመሆኑም፣ ባልና ሚስት ተፋተዋል። ልጆች ለስቤተሰብ ፍቅር አድገዋል፤ ወይም ተበትነዋል። ከዚህ በኋላ ጦርነት ለዲያብሎስ ቀላል ነው።

ስለዚህ ሌላ አማራጭ ስለሌለ መዳበል ግድ ሆነ። መጽሐፍ ቅዱስ ላይ እንዲህ የሚል ቃል እናገኛለን። **ከዚያች አገር ሰው ከአንዱ ጋር ከተዳበለ በኋላ፣ እርሱም እርያ ሊያሰማራ ወደ ሜዳ ሰደደው።** ይላል። ይህ ነው እንግዲህ፣ የሩቅ አገር ሰው ዕድሉ። በአገሩ፣ በርካታ በጎች፣ ብዙ ሁዳድ መሬት፣ ከታላቅ ክብር ጋር ነበረው። አሁን ምን ያደርጋል? ትናንት ዛሬ አይደለም። ትንሹ ልጅ አሳማ ጠባቂ ሆነ። በክፉ መናፍስቱ ኃይል፣ ክብራችን፣ ሞገሳችንና ጸጋችን ከትቢያ ጋር ከተደባለቀ ቆይቷል።

አሁን ታሪኩ ይጻፍ ቢባል የሚጻፈው፣ ዕድሜና ጨርቁን ከአሳማ ጋር ስለጨረሰው፣ በገለባ ናፍቆት ስለናወዘው፣ ለሆዱ ስለአደረውና ለሆድ ስለሚኖረው ሰው፣ የገለባና የአሣማ ታሪክ ነው።

አሳማ እንደሚታወቀው፣ ብታጸዱት ቶሎ አለመጥራቱ ብቻ ሳይሆን፣ አስቸጋሪነቱ፣ ተመልሶ ያው መሆኑ ነው። በዚህ ብቻ አላበቃም። ሌላም ችግር አለ። መጽሐፍ ቅዱስ፣ ‹‹ **እሪያ ሊያሰማራ ወደ ሜዳ ሰደደው፣ እሪያዎቹም ከሚበሉት አሰር ሊጠግብ ይመኝ ነበር**፤›› ይላል። ገለባን ለመብላት፣ የሚመኝ ትውልድ!

የመንፈሳዊ ሕይወት ገንዘብም ሲባክን ልክ እንደዚሁ ነው። ሁሉም ይንቅሃል፤ የአባቶች ሞገስና ጸጋ፣ የበረከት ተስፋና ኃይል

ሲባክን፤ የቀድሞውን መንገዶቻችንን ስንረሳ፤ ክብሮቻችንን ሲረገጡ፤ እንዲህ ነው የሚያደርገው። በአሁኑ ዘመን፤ በአብዛኛው ለማለት ይቻላል፤ የባዕዱ ዓለም ኑሮ፤ ይህንን ነው የሚመስለው።

ዛሬ ስንት እህቶቻችን ናቸው፤ ከውጭ በተለይም ከአረቡ ዓለም መጥተው ሲናገሩ የሰማናቸው? አገራችሁ እንደዚህ ያምራል? ቤት አለ? ቲማቲም ሲከተፍ እንኳን አገራችሁ ቲማቲም አለ? እህል፣ ዶሮ፣ ሩዝ አለ? ይሉናል፤ ይላሉ። የአሕዛብ መዘባበቻና መቀለጃ ከመሆን የበለጠ ምን ውርደት አለ?

የባዕዱ ዓለም ኑሮ፤ የሩቅ አገር <u>የስደት</u> ኑሮ ነው። ከማሕበራዊ ኑሮ ቀውሶች መካከል፤ እንደ <u>ስደት</u> የከፋ ሕይወት የለም። ድህነት መጥፎ ነው። ሰላም ማጣትም እንደዚሁ። ችግር ሰው ፊት ያቆማል፤ ከሰው በታች ያደርጋል። የሚወዱትን ዘመድ ወዳጅ፣ የተወለዱበትንና ያደጉበትን ቀየ አስጥሎ፤ ከአገር ያወጣል።

የተሻሉ ናቸው ብለን የምንገምታቸው የሩቅ አገር ሰዎች እንኳን አያከብሩንም። እነሱም ቢሆኑ በትምህርት ውጤታችን የተሻልን ስንሆንና እዚያ ተምረን፤ ነገ እዚህ አዲስ ኃይል ልናመጣና፤ የበረከት ሰው ልንሆን እንደምንችል ስለሚያውቁ፤ ከጎን አመል የሚያበላሽ፣ ወደ ሱስ የሚወስድ፤ መጥፎ ጓደኛ አደንዛዥ ዕጾችን እየሰጠ በትምህርት ቤቶች ውስጥ አጠገባችን ያስቀምጡልናል።

ለዓለምና ለይስሙላ ቦታውንና ትምህርት ቤቱን በነጻነት ይሰጡኃል፤ ትሄዳለህ ትገባለህ፤ ግን በሙሉ መንፈሳዊ አቋም፣ በሙሉ እውቀት፣ ከዚያ ትምህርት ቤት አትመረቅም፤ ወይም ተበላሽተህ፣ ወይም ደግንዘህ ወይም አመልና ሱስ ይዘህ፣ ወይም ደግሞ፤ በመናፍስት ተሰልበህ ከዚያ ትልቅ ዩኒቨርሲቲ ትወጣለህ። ብትወጣ ለበረከት እንደማትሆንና የትም እንደማትደርስ ያውቃሉ። የምትበላሽበትን መንገድ በመንፈሱ፣ በመርፌው፣ በሱሱ ወዘተ... ይሰጡኃል።

ከዚያ በኋላ፤ ቀምነገር ላይ የምትቆምበትን ዕድል ታጣለህ። ዞሮ፤ ዞሮ እዚያው የእሪያው ጠባቂ ሆነህ ትኖራለህ። እንግዲህ ያ የእሪያ ጠባቂ፤ ከአሰሩ ለመብላት ይመኝ ነበር። የሚሰጠው ግን፤ አልነበረም። በመጨረሻ ላይ የሚገርመው፤ ጭራሽ ያንኑ ገለባ ማጣቱ ነው።

ሩቅ አገር የሚሄድ ትውልድ ዕድሉ፤ይህ ነው። ገለባውንም ያጣል። ትንሹ ልጅ! ከዚህ በኋላ አንድ ነገር ማድረግ አለበት፤ እዚህ ላይ እግዚአብሔር አምላክ ማስተዋሉን ይስጠን!

6.5 ወደ ልቡናው መመለስ፤

በመጨረሻም፤ መጽሐፍ ቅዱስ ላይ፤ ትንሹ ልጅ፤ ወደ ልቡ ተመልሶ የሚል ቃል ታገኛላችሁ። ወደ ልቡ ፣ ወደ አባቱ ቤት፣ ወደ አባቱ ታሪክ ፣ ወደ ታላቅ ወንድሙ አኳኋንና ሁኔታ፣ ወደ እናቱ ጓዳ ተመልሶ ይላል።

መቼ ነው ታድያ የእኛ ልብ የሚመለሰው? ክፋትን፣ ተንኮልን፣ ምቀኝነትን ጥሎ፤ እንደ አባቶቻችን ቅን የምንሆንበት ጊዜ መቼ ነው? ረድኤትን፣ ተስፋን፣ የሃይማኖት ክብርን፣ የቅዱሳን መንፈስን፣ የሰማያዊ ጸጋ፣ ኃይልና በረከት፣ መቼ ነው ወደ ልቡናችን ተመልሰው የምናያቸው?

‹‹ ከእግዚአብሔር የሆነ የእግዚአብሔርን ቃል ይሰማል፤ እናንተ ከእግዚአብሔር አይደላችሁምና ስለዚህ አትሰሙም። ›› ዮሐ. 8÷47

አሁን ለጊዜው ኑሮአችን ባክኖ፣ ጤናችን ታውኮ፣ አልያም ደግሞ፣ ዕድሎቻችን ግራ አጋብተውን፤ በማለዳ ተይዘን ነው፤ ወደ ቤተክርስቲያን የመጣነው። ወደ ልቡናው ተመልሶ የሚለው ቃል ለእኛም ከልብ መሥራት አለበት።

ትንሹ ልጅ፤ ሁለቱን እጆቹን አገጩቹ ላይ አስደግፎ፤ በእግሩ መሬቱን እየቆረቆረ፤ አንዳንዴም በእጁ እየጫረ፤ ወደ ልቡ ተመልሶ፤

እንጀራ የሚተርፋቸው የአባቱ ሞያተኞች ስንት ናቸው? ወጡስ የሚተርፋቸው ስንት ናቸው? ኧረ.. ስንት ናቸው አለ?። በረሃብ ውስጥ ያለውን የችግር መንገድ፤ በብቸኝነት አሳር ውስጥ ያለውን ባዶነት እያሰበ!

ከዚያም፤ ተነስቼ ወደ አባቴ ቤት እሄዳለሁና አባቴ ሆይ እለዋለሁ አለ! አሁን ነው እንግዲህ! አባቱን ያወቀው፤ ብዙዎቻችን አባቶቻችንን አላወቅንም። ሲገባ ሲወጣ የሚቆረሰው እንጀራ በራሱ የበረከት እንደሆነ አይታየንም። ተመስገንም ብለን አናውቅም። ስለዚህ የግድ የአሳማን ገለባ መመኘት አለብን? ጠረናችንም ታሪካችንም የግድ አሳማ ውስጥ መግባት አለበት? አሁን ረጋ ብለን ማሰብ አቃተን? አሁን ረጋ ብለን ማስተዋል ተሣነን?

እንግዲህ ይህ ትንሽ ልጅ ከብዙ ኪሳራ፤ ከብዙ መባከን፣ ከአሳማዎች ጋር ከዋለና ካደረ በኋላ፤ ወደ ልቡ ተመለሰ።

ታዲያ እኛ መንገዳችን ሲዘጋ ብቻ ነው እግዚአብሔርን የምንጠራው? ማተባችንን የምናስረው? አሁን ሁሉም መንገዶቻችን ሲጨላልሙብን ነው? ለምን ያኔ የጠገብን ጊዜ ተመስገን አላልንም? ያኔማ ወፍረናል፣ ሰብተናል፣ የተሻልን ሰዎች ነን፣ ባለ ገንዘብ ነን፣ አዋቂዎች ነን፣ኃያላኖች ነን፣ ብርቱዎች ነን፤ ትምህርታችን ያኔ ልብ ሙሉ በነበርን ጊዜ ስንዘራው፤ ወደ ገለባውና ወደ አሳማው ወሰደን። ይህ ግዴታ ሆኖብን ነበር።

በመናፍስቱ ዓለም ውስጥ ያለውን ሁኔታ ስንመለከት ደግሞ፤ ትንሹን ልጅ ይህን ያህል ተጫውቶበታል። ግን አንድ የሚከላከልለትና የሚጠብቀው ቅዱስ ኃይል አለ። ወደ ልቡ ሲመለስ መንፈሱ ደነገጠ።

አሁን ወደ አባቴ እዳለሁ! አባቴ ሆይ! እለዋለሁ አለ። ዕቅድ አወጣ፣ ጸሎት ጀመረ። እስካሁን ድረስ! አባታችን ሆይን ያልለመዱ ብዙ ትልልቅ ሰዎች አሉ። ከፍተኛ ሥልጣን ያላቸውና በትልቅነት ደረጃ፣ ትልቅ የተባሉ ሊሆኑ ይችላሉ።

ትንሹ ልጅ፤ መቸገሩንና በባዕድ አገር መንከራተቱን፤ እርሱት። አሁን አዲስ ምዕራፍ ላይ ይገኛል።

አባቴ ሆይ! በሰማይና በፊትህ በደልኩ! ወደፊትም ልጅህ ልባል አይገባም! ከሙያተኞችህ እንደ አንዱ አድርገኝ እለዋለሁ! ምን አስቃየኝ? የአሳማ ገለባ እየናፈቅኩ እስከ መቼ እኖራለሁ? የአሳማ ሽታ እስከመቼ ድረስ? ይሄው ልብሴም በላዬ አለቀ፤ እኔ ለአባቴ አልሸተውም! ብሸተውም እንደሙያተኛህ አድርገኝ እለዋለሁ፤ አለ። በሙሉ ልቦናውና ሕሊናው ውስጥ ሲገባ የአባቱ አገር፣ ምድር፣ ቤት፣ ኑሮ፣ የአባቱና የእናቱ ሽታና መዓዛ ይሄ ሁሉ ናፈቀው።

ተነስቶም ወደ አባቱ መጣ። ቃሉ እንዲህ ነው የሚለው፤ **‹‹ርሱም ገና ሩቅ ሳለ አባቱ አየውና አዘነለት። ››** ከዚያም፤ ወደ ልጁ ሮጦ አንገቱን አቀፈው። አልተጸየፈውም። አሳማ፤ አሳማ ትሸታለህ ሳይለውም፤ አቀፈውና ሳመው። ከዚህ በኋላ ነው ነገሮች ሁሉ የሚስመጡት። ልክ ቀደም ብሎ እንዳቀደው፤ ‹‹ **አባቴ ሆይ! በሰማይና በፊትህ በደልኩ፤ ወደፊት ልጅህ ልባል አይገባም**›› አለ። አባቱ ግን፤ ባሮቹን ፈጥናችሁ ከሁሉ የተሻለ ልብስ አልብሱት አለ። የአሳማ ልብስ ይቅር አለ። እግዚአብሔር ስሙ የተሰመገነ ይሁን።

ወደ እግዚአብሔር ስንጠጋ፤ ክፉ መናፍስትን የሚያርቅ፤ የገለባውንና የአሳማውን ዘመን የሚለውጥ የተሻለ ልብስ፤ አለ። አልገባ ብሎንና ከዘመናት የወረስናቸው ጠላቶቻችን ወደዚህ መንፈሳዊ በረከት እንዳንመጣ አከላከሉን እንጂ፤ በእግዚአብሔር ቤት የተሻለ ልብስ አለ።

የተሻለ ልብስ አልብሱት፤ ለእግሩም ጫማ፣ ለእጁም ቀለበት ስጡት። የሰባውንም ፍሪዳ እረዱ፣ እንብላ ደስ ይበለን። ዘርቶ ለማግኘት፣ በልቶ ለመጥገብ፣ ጠጥቶ ለመርካት፣ ለብሶ ለመሞቅ፣ ነግዶ ለማትረፍ ከፈለክ፤ ዛሬም እግዚአብሔር ያስፈልግሃል።

ከእግዚአብሔርም ተለይተው ጾሙንና ቤተክርስቲያንን ትተው የበሉ፤ ዛሬ ሆዳቸው ተነክቷል ወይም ሆዳቸው ታውኳል፤ እንዴት አድርጎ ይብላው? ገለባ የሚያስበላ መንፈስ ነዋ ያለው!

የበላን ጊዜማ ተቺዎች ነን ተቃዋሚዎች፣ ተሳዳቢዎች፣ ተናካሾችና አሳዳጆች ነን፣ እንደፈለግን እናውራለን፣ አንድም የሚጎል ነገር ያለ አይመስለንም። ይህ ልጁ ሞቶ ነበር፤ ደግሞም ሕያው ሆኗል፤ ጠፍቶ ነበር ደግሞም ተገኝቷል። አለ አባቱ። እግዚአብሔር ስሙ የተመሰገነ ይሁን። ስለዚህ በክርስቶስ ማዕድ ውስጥ ማለፍ አለብን።

ከዚያ በኋላ ሁሉም አንድ ላይ ነው፤ ደስ የሚለው። መሪው ከተመሪው ጋር ደስ ይለዋል፤ ገዢው ከተገዢው ጋር ደስ ይለዋል፤ መኳንንቱ ከደሃው ጋር ደስ ይለዋል።

‹‹ሁልጊዜ በጌታ ደስ ይበላችሁ፤ ደግሜ እላለሁ፤ ደስ ይበላችሁ። ገርነታችሁ ለሰው ሁሉ ይታወቅ። ጌታ ቅርብ ነው። በነገር ሁሉ በጸሎትና በምልጃ ከምስጋና ጋር በእግዚአብሔር ዘንድ ልመናችሁን አስታውቁ እንጂ በአንዳች አትጨነቁ። አእምሮንም ሁሉ የሚያልፍ የእግዚአብሔር ሰላም ልባችሁንና አሳባችሁን በክርስቶስ ኢየሱስ ይጠብቃል፤›› ፊሊፕ ምዕ 4፥4-7

አቤት ፍቅር! እንዲህ ዓይነት ፍቅር፤ እኛን ያመለጠን ይሄ ነውና እስቲ <u>ወደ ልቦናችን እንመለስና</u> አባታችን ሆይ እንበለው።

ወደ ልባችን ተመልሰን ከክርስቶስ ማዕድ ስንካፈል የዘመናችን የታሪካችን፣ የሥራችንና የመኖሪያ ቤታችን፣ እንዲሁም የአካላችን የአሳማ ጠረን ይወገዳል። ነፍሳችን በክርስቶስ ትቀደሳለች፤ የተቀደሰና የተባረከ ዘመንና ትውልድም እናገኛለን።

መንፈሳዊ ራእይ ያለው መሪም የሚገኘው ከቅድስና ሕይወት ውስጥ ነው።

የአብርሃምን የተስፋውን ቃል እንመልከት፤ ዘፍ. 17+1 ‹‹እግዚአብሔር ለአብርሃም ተገለጠለትና እኔ ኤልሻዳይ ነኝ፤ በፊቴ ተመላለስ፤ ፍጹምም ሁን፤ ቃልኪዳኔን በእኔና በአንተ መካከል አደርጋለሁ፤ እጅግም አበዛሃለሁ አለው፡፡››

እንዲሁም በአዲስ ኪዳን ዮሐንስ እንዲህ አለ፤ ‹‹ ኢየሱስም ሲሄድ ተመልክቶ፤ እነሆ የእግዚአብሔር በግ አለ›› ዮሐ.1+35 ፍሊጶስና ናትናኤል፤ የእግዚአብሔር በግ ያውና እያሉ ወደ እርሱ ቀረቡ፡፡ እርሱም፤ ማንነታቸውን እያስገነዘበ ወደ ራሱ ሐዋርያዊ ሕይወት መራቸው፤ እንዲህ በማለት በተስፋው ቃል ኪዳን ባረካቸው፡፡

‹‹እውነት እውነት እላችኋለሁ፣ ሰማይ ሲከፈት መላእክት በሰው ልጅ ላይ ሲወጡና ሲወርዱ ታያላችሁ፡፡›› ዮሐ. 1+52 ደግሞም የእግዚአብሔር በግ ስለሆነ ‹‹ ስለዚህ ኢየሱስ እንዲህ አላቸው፤ እውነት፤ እውነት እላችኋለሁ የወልደ እጓለ እምሕያው ክርስቶስን፤ ሥጋዬን ካልበላችሁ ደሜን ካልጠጣችሁ በራሳችሁ ሕይወት የላችሁም፡፡ ሥጋዬን የሚበላ ደሜን የሚጠጣ የዘለዓለም ሕይወት አለው፡፡ እኔም በመጨረሻ ቀን አስነሳዋለሁ፡፡››

ምዕራፍ ሰባት

7. ምነው ተኘተሃል?

‹‹እግዚአብሔር የሚጠላቸው ስድስት ነገሮች ናቸው፣ ሰባተኛም ነፍሱ አጥብቃ ትጸየፊዋለች፤ ትዕቢተኛ ዓይን፣ ሐሰተኛ ምላስ፣ ንጹሕን ደም የምታፈስስ እጅ፣ ክፉ አሳብን የሚያበቅል ልብ፣ ወደ ክፉ የምትሮጥ እግር፣ በሐሰት የሚናገር ሐሰተኛ ምስክር፣ በወንድማማች መካከልም ጠብን የሚዘራ፡፡›› ምሳ. 6÷16-19

‹‹ምነው ተኘተሃል?›› ትንቢተ ዮናስ ምዕራፍ 1÷6 ላይ ያለ ቃል ነው፡፡ በጣም ክፉ የነበሩ ሕዝቦች፤ አብዝተው እግዚብሔርን ትተውት እርስ በእርሳቸው እየተባሉ፣ እየተናከሱ፣ በመንፈሳዊ የአምልኮት ቅድስና መሄድ የሚችሉበትን መንገድ ረስተው፣ ስተውና ችላ ብለው ከነ አካቴው ንቀው በነበረበት ጊዜ፤ ክፋት እየጨመረ መጣ፡፡

በዚያ ዘመን ታላላቅ ነቢያቶች ደክመው፤ በሕይወታቸው አቅምና ጉልበት አጥተው፤ ግማሾቹም አርፈው ስለነበረ፤ አንድ ዮናስ ቢቀር፤ እግዚአብሔር ወደ እርሱ ተመለከተ፡፡ በዘመኑ አሉ ከሚባሉ ነብያት ውስጥ አንደኛው ዮናስ ነው፡፡

‹‹የእግዚአብሔር ቃል ወደ አማቴ ልጅ ወደ ዮናስ እንዲህ ሲል መጣ፡- ተነስተህ ወደዚያች ወደ ታላቂቱ ከተማ ነነዌ ሂድ፡፣ ክፋታቸውም ወደ ፊቴ ወጥቶአልና በእርስዋ ላይ ስበክ›› ት/ዮና. 1+1-2 አለ፡፡

ክፋት ወደ ሰማይ ደረሰ፡፡ ክፋት በሚሞላበት ጊዜ፤ ኅብረት ይናዳል፤ ሕብረተሰብና ቤተሰብ ይበተናል፤ የሕይወት መንገድና የአባቶች አገር ይፈርሳል፡፡

ክፋት በሚበዛበት ጊዜ፤ ችግሮች በሁሉም አቅጣጫ ይመጣሉ፡፡ እነዚህ ችግሮች ከመባባሳቸው በፊትና ክፉዎችም ከእኩይ ድርጊታቸው እንዲመለሱ፤ ከገቡበት ወጥመድ እንዲድኑ፤ አስቸጋሪ ከሆነ ጎዳና